183

விவேக போதினி

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—— திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI } பிரமாதீசஹு அர்ப்பிசிமீ =1913-ஹு நவம்பர்மீ { பகுதி 5

ஏழுஞான பூமிகள்—III

SEVEN STEPS IN ASCENT

ஆரூடன்:-ஏழாம் பூமியி லிருப்பவனுக்கு இந்தப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இவனுக்கு ப்ரவிலாபதிருஷ்டி இருக்கும். 'உலகமெல்லாம் தோன்றுது ப்ரஹ்மமாகக் கறைந்து தோன்றுவதே இந்த திருஷ்டியின் லக்ஷணம். 'இந்தநிலை, இருவகையாய் முன்னுரைத் தவையின்றி யிலங்கரி வுருவமாயிருந்தால் பொறுவரு ஸஹஜஞானம்' என்று வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த ஏழாம் பூமிக்கு ப்ரவிலாப திருஷ்டிநிலை, ஸஹஜநிலை என்றும் பெயர். 5-6-ம் பூமிகள் இந்த ஸஹஜ அப்யாஸநிலைகளே. இந்த அப்யாஸம் வஸ்து தந்திரத்தால்தான் ஏற்படுவது.

இது வரையில் எடுத்துக்கூறி வந்த விஷயங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ள செய்யுள்கள் சில வற்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்,

வாததிருஷ்டி—(சாஸ்திர வாக்ய திட நம்பிக்கை ரூபம்) மருவிய ஸுஷுப்திபோலும் மசத்தான தாணுபோலும், பிரமாம் என்னிடத்தில் பிரிது போல் காண்பதெல்லாம், ஒருவணுவேனுமில்லை உள்ளவனுனே என்று, நிருமலப்பார்வைதானே நிகழ்த்திய வாததிருஷ்டி (விவேக சூடாமணி—540)

ஸங்கல்பம் வேட்கை அனுஸந்தானம் கணந்தோறும் தவிர்தி என்னின், மங்குற்றமனோலயம் தானது வாகும். மனோலயத்தை மருவுபோதம், பங்கற்ற பிரத்யக சேதனமாகும் அதற்கு மனோபாவமென்ப தங்குத்தானிலா வியல்பாயாதலினுல் மனோவிகற்பமின்றிப்போமே.

(வாசிஷ்டம் உத்தாலகன் கதை)

மித்யாதிருஷ்டி—(பொய் என்ற அனுபவரூபம்) இருமைசேர் கனவுபோலும் மிந்திரஜாலம் போலும், பிரம்மா மென்னிடத்தில் பிரிதுபோல் காணப்பட்ட, ஸருவமும் மித்தையாகும் ஸத்தியம் நானே என்று, விரிவுரும் பார்வைதானே மித்தியாதிருஷ்டியாகும்.

(விவே—541)

பல கலையும் உணர்ந்த குரு மொழிந்தபடி இவனும் அனுபவம் விடாமல், பலமரின் மதுப்போல ஸச்சிதானந்தமொன்றும் பரமார்த்தத்தைப், பல பொழுதும் கண் மூடி ஸமாதியிருந்தான் விழித்துப் பார்த்தபோது, பலவடிவாம் சராசரச் சித்திரங்கள் தோன்றுமோர் படமானனே,

(கைவல்யநவநீதம்)

பிரவிலாபதிருஷ்டி (கறைக்கும்திருஷ்டி) பரவிய ஆழிபோலும் பார்த்திடும் கனவு போலும், ஒரு சிதாகாசமான உருவமாம் என்னிடத்தில், பிரிவுபோற் காண்ப வெல்லாம் பிரம்மமாம் நானே என்று, பிரிவிலாப் பார்வைதானே பிரவிலாபதிருஷ்டியாகும்.

(விவேக—542.)

இந்த நிச்சயம் முத்தருள் அனுபவமிருப்ப தெப்படி என்றால், சிந்தையற்ற பூமண்டல ராஜனும், சிசுவும் போற் ஸுகமாவர், பந்த முத்திகள் மறந்துபோம் உண்டென்று பலர் சொலின் நகையாவர், அந்த ரத்தை உண்டு மிழ்ந்ததோர் கொசு கெனுமவர்களை நகையாரோ. (கைவல்யநவநீதம்)

மூன்று நிலையின் சுருக்கம்

சுருதியின் துணிவால் நினைவுகொண்டுலகம் துச்சம் என்றுணர்தல் நிச்சயமாம், கருதுறு நினைவை அடக்கியிவ்வுலகம் கானலென் றுணர்ந்திடல்ஸமாதி, யிருவகையாய்முன்னருரைத் தவையின்றி யிலங்கறி வுருவமாயிருத்தல், பொறுவறு ஸகஜஞானம், என் றிசைத்தான் போரிவாழாருமா முகனே (சிதம்பர ஸ்வாமிகள் திருப்போரூர்ஸந்நிதி முறை.)

இதில் காணப்படும் இறுதி இரண்டும் நிலைகளாகிய ஸமாதி ஸஹஜம் என்பவைகளின் வித்யாஸத்தை மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் 'இன்றெனக்கருளி'என்று தொடங்கும் திருவாசகத்தில் முறையே ஒன்றும் நீயல்லை' என்றும் 'அன்றியொன்றில்லை' என்றும் கூறி நன்கு விளக்கியிருக்கிறார்.

விவேக போதினி

தொ.6.] பிரமாதீசஹு : அர்ப்பிசிமீ [பகுதி.5.

மோக்ஷ ஸோபானம்

STEPS TO THE GOAL

1. பீடிகை

இதுவரையில் கூறிவந்த உபநிஷத் சுருக்கம் விக்ரஹாராதன விஷயம், மூர்த்தி ஆராதனம், அவதாரச் சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நோக்கம் ஒன்றுதான். அலைந்து திரியும் மனதை நிலை நிறுத்தி அதன் ஸூக்ஷ்ம சக்தியான அறியும் தன்மையை முன்னிட்டு, அது வெளி எழாது தன்னிலையிலேயே இருந்து, அது சிந்தித்து வரும் ஸகுணப்ரஹ்மமாகிய ஈசன்மாத்திரமாக நின்று அவர் கருணையால் அஞ்ஞானம் முற்றிலும் நீங்க, ஸகுண பிரஹ்மத்தையும் தன்னையும் காணாது, தாம் இருவரும் கறைந்து போய்விடும் மனோவாக்கெட்டா மனதற்ற பரிசுத்த நிலையிற்பிரியாது நம்மை இருத்துதே எல்லா வேத சாஸ்திராதிகளின் உட்கருத்து. எல்லோருக்கும் பொதுவில் பயன் படுவதற்காக சாஸ்திரங்களில் விக்ரஹார்ாதனாதிகள் அவதாராதிகள் வழிபாடு எல்லாம் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளில் தேறிவருங்கால், மலையின்மேல் ஏற ஏற முன் தெரிந்தவைகளுள் பட அதிகம் சுற்றிலும், மேல் கொடிமுடிகள் புதிதாகவும் தெரிவதுபோல, நமதுபெரியோர்களால் மோக்ஷவழியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பாகுபாடுகள் நன்கு வெளியாகும். இம்மாதிரியான பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்தி, மேல்வரும் அதிகாரி ஜீவர்களை நல்வழிப்படுத்தித், தடையின்றி அபிவிருத்தியாக்கி வரும்பொருட்டே ஜீவன் முக்தராய நமது ரிஷிகள் இந்த பாகங்களை ஸரிவர அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதிலேயே முக்யமாக தமது வாழ்நாட்களைச் செலவிட்டு உண்மையான பரோபகாரிக ளாகிவிட்டனர். இந்த மோக்ஷ ஸோபான விஷயம் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கும் ஞாபகம்வருவதற்காகவே, மாறுபாடுகள் துக்கங்கள் நிறைந்த சிறைச்சாலையாம் இவ்வுலகைவிட மேல் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறதென்பதை நமது நித்ய வ்யவஹாரங்களிலும், கல்யாணம், கல்லெடுப்பு, நித்யகர்மானுஷ்டானம் ஆகிய இவைகளிலும் அமைத்துள்ளார் நமது பெரியோர்கள். ச்ராத்தங்களும் ஸாதாரண போஜனமும் கூட ஆத்மாராதனமாகவே கருதப்படவேண்டும் என்பதே வராஹோபநிஷத்தின் கருத்து.

உலகத்திலுள்ள மற்றையமதங்களில்மோக்ஷ ஸோபானம் ஸம்பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் நமது ஸனாதன தர்மத்திலுள்ளதுபோலக் காணப்படவில்லை. மோக்ஷஸோபானம் நான்கு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை யாவன: கர்மயோகம், பக்தியோகம், ராஜயோகம், ஞானயோகம் என்பவைகளே. இங்கு யோகம் என்றால் ஆத்மாவைப் பரம்பொருளுடன் சேர்த்து அதுவாகும்படி விடும் மார்க்கம் என்று பொருள். இவைகளையே நமது சாஸ்திரங்களின் நான்கு பாதங்கள் என்று கூறுவர் பெரியோர். இந்த ஸோபானக் கிரமத்தில்கர்மயோகம்தான் முதல்படி: அடிப்படி: மோக்ஷத்திலிருந்து மிக விலகியிருக்கும்படி: மோக்ஷம் என்பது த்வைதபாவமே நீங்கிவிட்டபின் ஏற்படுவதுபோலத் தோற்றுவதாயும்

எப்பொழுதும் ஒரு படித்தாயும் உள்ள மாறு நிலையாதலால்; கர்த்தா, கர்மம், கிரியை ஆகிய திரிபுடியை (மூன்றாகும் தன்மையை) ஆதார மாக உடைய கர்மயோகம் அடிப்படி என்பதற்கு என்ன தடை? இந்த கர்மயோகத்தை ஒழுங் காகச் செய்து நமது அவசியக் கடமைகளைப் பலத்தில் இச்சைப்பட்டு தவியாது, ஈசாஞ்ஞை க்குட்பட்டே நடக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சி யுடன் மாத்திரம் செய்துவந்தால், வரவர ஈசன் விஷயத்தில், மிகுந்த நேரத்திலும், பழக்கத் தின்மேல் கர்மம் செய்யுங்காலத்தும், மனம் பாய்ந்தோடத்தொடங்கும். இதுதான் அடுத்த படியாகிய பக்தி யோகாரம்பம். இதிலும் த்வைதபாவம் இல்லாமல் போகாது; ஆனல் கர்மயோகத்தைவிட இதில் அந்தபாவத்திற்குப் பலம் சற்றுக் குறைந்துவிடும். உலகம் விசித்ர மாகத் தோன்றியதால் அலைந்து திரிந்துகொண் டிருந்த மனம் கர்மயோகத்தால் இந்திரிய வழி போனபோக்கே செல்லாது தடைப்பட, பக்தி யோகத்தில் உட்சஞ்சலங் குறைந்து சாந்த மாகிக்கொண்டே வரும். இதற்கு முக்ய ஸாத கம் பக்தன் தனது பக்தியின் விசே ஷத்தால் எங்கும் எப்பொழுதும் தன் ஈசனையே காண முயலுவன் என்பதே. மிகுந்த ப்ரயத்னத்தின் பேரில் கடவுளிடம் சேர்க்கப் படும் மனது கலைந்து போவதன் காரணம் உண ர்ந்துமனதுள்ளிருக்கும் பூர்வவாஸனைகளை உள் ளேயே தகைந்து தான் நினைக்கும் ஈசன் மாத் திரமாக நின்று வரவாத் தன் நினைவும் இழந்து உறுதிப்பட மனப்பூர்வமாக முயன்று, இந்த முயற்சி வேக பலத்திலேயே ஸாதாரண வ்யவ ஹாரகாலத்தும் இருக்க உதவியாக விருக்கும் அங்கங்கள் மூலமாக முயலுவதே அடுத்த படி யாகிய ராஜயோகத்தின் லக்ஷணம். நாம் நமது என்றபாவனை நமதுப்ரயத்னபூர்வமாக ஒதுங்கி சுத்தப்பட்டுவரும்மனத்தை பக்தியால் வழிபட் டுவரும் கடவுளிடம் ஸமர்ப்பித்து மேல் வருவ தைப் பற்றிய சிந்தனைகளால் மனதை சலிக்கும் படிச்செய்யாது காத்துக்கிடப்பதே இந்தயோ கத்தின்ஸாரம். இந்தக்காத்துக்கிடக்கும் ஆவல் ரூபமானகுணமே இவனை விஷயங்களில் சென் று உழலவொட்டாது காப்பாற்றும். இப்படி இருக்கையில் மேல் ஏற்படப்போகும் தற்போத இழப்புஅகண்டாகாரவிருத்திஇவைகளில்மனம் ஸாவதானமாக ஈடுபட்டுநின்றுநிர்ப்பயமாய்கல க்கவேண்டிய நிதானமும், தைர்யமும் தா ஸச்சி தானந்தோஹம் என்ற அவாந்தா வாக்கியத் தையும், அதுவே மஹா வாக்கியமாகி விடும் வழியையும் குருமூலமாகஉணர்ந்து அதற்கு அ னுகூலமாக அவர் குறிக்கும் மனோநிலையோடு இருந்து பழகி வருவதே ஞானயோகம். இதன் முடிவே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம்: அதாவது உண் மைப் பொருளாகி விடுதல் என்ற மோக்ஷம்.

இதற்கு ஏற்பவே வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் மோக்ஷம் ஸித்திக்க நான்கு அப்பாஸங்கள் வேண்டும் என்று கூறப்படும். அவையாவன: இந்திரிய நிரோதம், மனோநாசம், வாஸனா க்ஷயம், தத்துவஞானம் ஆகிய இவைகளே. இவைகளுக்கு ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி பாசவைவராக்யம், தத்துவஞானம் என்றும் பெயர். இவைகளுள் காம்யோகம் இந்திரிய நிரோத ஸஹாயம்; பக்தியோகம் மனோநாசத் திற்கும், ராஜயோகம் வாஸனாக்ஷயத்திற்கும் ஞானயோகம் தத்துவஞானத்திற்கும் பொருத் தமாக உடையது. மேலும் ஞானத்திற்கு நான்குஸாதனங்கள் அவசியம். அவைகளைஉடை யவனுக்குத்தான் ஞானம்பலித்து ஸாக்ஷாத்கா ரம் உண்டாகும்என்று கூறப்படும். இந்தநான்கு ஸாதனமாகிய விவேகம், வைராக்யம், சமதமாதி குணங்கள், மோக்ஷ இச்சை இவைகளுள் கர்ம யோகத்தால் முதல் மூன்றும், பக்தியால் இடை இரண்டும், ராஜயோகத்தால் நான்கும், முக்ய

மாக கடை இரண்டும் ஏற்பட்டுவிட ஞான யோகம் திடப்படும்.

இதுவரையில் கூறி வந்ததிலிருந்து இந்த நான்கு பாகங்களும் வேறு வேறாகப் பிரிந்திருப்பன; ஒன்றை விட்டே ஒன்றுக்குப் போக வேண்டும் என்று கருதிவிட லாகாது. உலகில் மானஸிகமாக லக்ஷணம் கண்டு பிரித்தறியும் வஸ்துக்கள்எல்லாம் பலலக்ஷணங்கள் கலந்தனவாகவே இருக்கும். தானம் செய்வது ஸத்வகுண கர்மம்தான்; அது செய்புங்கால் அதன் மூலமாக கோபம், அல்லது எவ்வளவு பெயர்கள் நம்மால் ஸுகப்படுகின்றனர் என்ற எண்ண விசேஷங்கள் வந்து கலந்து விடலாம். ஆதலால் நாம் செய்யும் ஸாத்விக கர்மங்கள் நமது பிரயத்தனத்தால்எப்போதும் ஸாத்வீகம்அதிகமுள்ளனவாயும், ராஜஸ தாமஸ பாகம் குறைந்தும்உள்ளனவாக விருக்கலாம்: இவ்வளவுதான். இதுபோல முற்கூறிய நான்கு யோகங்களிலும் நான்குயோக லக்ஷணமும் கலந்திருக்கும். ஆனால் ஒன்று ஏற்றமாயும் மற்ற மூன்றும் அடக்கமாயும் இருக்கும். ஏற்றமாகவிருக்கும் பாகத்தைக்கொண்டு அந்தயோகத்திற்குஅதன் பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. கர்மயோகத்தில் கர்மம் செய்வது, ஈசனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுவது, மனோ திடத்தோடு தொழிற் படுவது, குணதோஷ விவேகம் எல்லாம் இருந்தும் எல்லாம் கர்மானுஷ்டானத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டுள்ளன. பக்தியோகத்திலோ, ஆராதனை ஸஹாய ஆசார கர்மங்கள், பக்தி வழிபாடு, உறுதி, ஈசவிஷய சிறப்பின் உணர்ச்சி ஆகிய இவைகள் இருப்பினும் எல்லாம் ஆராதனையையே நோக்கமாக உடையன. ராஜயோகத்திலும், ஸன்மார்க்க அப்பியாஸம், ஈசனிடம் ஈடுபடுவது, மனஉறுதியுடன் எண்ணங்களை நீக்கி யேகவஸ்துவாக மாத்திரம் நிற்பது, விவேகவிசாரம் ஆகிய இவைகள் எல்லாம் த்யானத்தையே நோக்கி நிற்பன. இம்மாதிரியே சிரவணத்தையே செய்வது, மனன விஷயத்தில் ஈடுபடுவது, நிதித்யாஸனத்தில் மனதை நிறுத்தல், சிரவணப் பொருளாகி நிராதாரமாக நிற்பது ஆகிய ஞானயோகபாகமான இவைகள் எல்லாம் பரம்பொருளாகி விடுதலையே முடிவாக உடையன. இப்படி நான்கின் கலப்பும் ஒவ்வொன்றிலும் இருப்பதால்தான் ஒன்று மற்றொன்றாக முதிர இடம் ஏற்படுகிறது. மேலும் இந்த ஸோபானக்கிரமத்தில் மேற்படியிலிருப்பவனுக்கு கீழ்ப்படிலக்ஷணம் திடப்பட்டுக் கொண்டே வரும். ஒருபடியின் முடிவும் பூர்ண ப்ரயோசனமும் மேல்படி போனால்தான் வரும்: அதிலேயே நின்று விடவும்முடியாது: அப்படி அஜாக்ரதையாக நின்றுவிட்டால் கீழ்படிகளில் நழுவி விடவேண்டியதுதான். இதனால் பக்தன் கர்மயோகத்தையும், யோகி பக்தி கர்மங்களையும், ஞானி கர்ம, பக்தியோகங்களை அந்தந்த நிலையிலுள்ளோர் செய்வதை விட ஒழுங்காகவும் அதிகப்ரயத்ன மன்றியில் இயற்கையாகவும் செய்து நிறைவேற்றுவன், என்பது வெளிவரும். ஞானி ஒருவனுக்கே கிருதகிருத்யன் என்றும், பகவத்பக்தன் என்றும், யோகி என்றும் ஸ்திதப்ரஞ்ஞன் என்றும் பெயரிட்டு சற்றேறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை III, XIII, VI, II என்ற அத்யாயங்களில் கிருஷ்ணபரமாத்மாவால் வர்ணிக்கப் பட்டிருப்பதே இதற்குப் போதுமான ஆதாரம். ஆதலால் மேல் போகப்போக கீழ்நிலை திடப்பட்டுக் கொண்டு வருவதால் ஞானி கண்டதை எல்லாம் செய்து விடுவன் என்று ஆபாஸ வேதாந்தம் ஸாதிக்க இடமே இல்லை. இது பற்றியே சங்காசாரியரும் தமது விவேகசூடாமணியில்:—

பிரிந்திலாப் பிரமரூபம் பிரிவறத்தெரிந்தோனுக்குத்,
திரும்பவும் முன் போலிந்த திருசியப்பாவமே இல்லை,

இருந்த தேல் பிரமம் தன்னையிவனறிந்தவனே யன்று, விரிந்துள பாகியத்தை வேண்டிய பகிந் முகன்றான்

ஆதலால் அமலபோதானந்தமா முன்னை நீயே, ஸாதுவே பற்றி இந்த ஜடமல உபாதிகன்னைத், தீதற த்தூரத்தள்ளித் திரும்பவும் நினைத்திடாதே, கோத தாம் வாந்தியன்னம் குறிப்பது மஸூதியையன்றோ.

இக்காரணம் பற்றியே ஒரு பெரியவர் 'தேறித் தெளிந்த ஞானிக்கும், கண்ட படி நடத்தல் விஷய உழற்சி இரண்டும் இருக்குமாயின் ஞானியும் நாயும் ஸரிதான்' என்று வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்.

ஆகவே ஞானிக்கு ஸத்கர்மானுஷ்டானம் அனுவசியம், விதிநிஷேதமில்லாததால்; ஈச்வர பக்திவேண்டாம், அது அவிவேகிக்கு ஆதலால், த்யானம் வேண்டாம் அப்யாஸிக்காதலால்: என்று ஆபாஸ வேதாந்தம் கூறிக் குடியைக் கெடுக்க, நமது ரிஷிகள் இடமே கொடுக்க வில்லை. ஞானி எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற் பட்டவனாயினும், பூர்வாப்யாஸபலத்தால் ஒரு முயற்சியுமின்றி இயற்கையாக கீழ்படியார்கள் முயலும் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்பன் கூர்ம விருத்தியை அனுஸரித்து: அமார்க்கத் தொழிலே இவனிடமிராது என்பதே இந்த நான்கு யோக அமைப்பிலிருந்தும் நாம் கண்டு தேறித் தெளியவேண்டிய விஷயம்.

இந்தயோகங்களுக்கு எல்லாம் முக்கிய ஆதாரம் அந்தர்முக நாட்டமே. இந்த யோகங்களை அனுஷ்டித்து நமக்கு விளக்கிய பீஷ்ம, ஹனுமத், பகீரத, விதுராதி மஹான்களிடம், இந்த ஸ்வயநயமும் த்வேஷமும் நிறைந்துள்ள உலகிற்குஅப்பாற்பட்ட நிலையில் திடநம்பிக்கையும், இஹ லோகாதி ஸுகங்களில் ஒருவித துச்ச புத்தியும், இழிவானவைகளைச் சென்றணுகா மனக்கூச்சமுமே குடிகொண்டிருந்தன. இவை மூன்றும் தான் ஸாதாரணவழிபாடு, வாழ்க்கை, அனுஷ்டானம் இவைகளால் ஏற்படவேண்டிய உள்நாட்டத்தின் ஸ்வரூபம். இந்த நம்பிக்கையும், துச்சபுத்தியும், மனக்கிளர்ச்சியும் ஏற்பட்டு திடப்பட்டு விட்டால்தான் நாம் செய்யும் கர்மங்கள் எல்லாம் கர்ம யோகங்களாகும், ஆராதனைகள் எல்லாம் பக்தியோகமாகும், ஜபங்கள் எல்லாம் ராஜயோகமாகும், விசாரணைகள் எல்லாம் ஞானயோகமாகும். இந்த நல்ல வாஸனையாகிய உள்நாட்டம் திடப்படும் வரையில் நாம் என்ன செய்தும் மோக்ஷ ஸோபானத்தில் அடி எடுத்து வைக்க முடியாது, அப்படிச் செய்ய முயன்றுகொண்டு தான் இருக்கலாம். இந்த முயற்சியில் நம்மை ஸரிவரத் தூண்டுவது பாப புண்ய விவேகமும், ஸ்வர்க்கநரக விவேகமும், நமது மரண லோகாந்தரகதி நிச்சயமும் இவைகளை முன்னிட்டுமுயலப்படும் ஸத்கர்மங்களுமே. இவைகளைவிடாது முற்கூறிய யோகலக்ஷணங்களை உணர்ந்து நிலைத்து வந்தால் ஈசன் கருணையால் மோக்ஷ ஸோபானத்தில் அடி எடுத்து வைத்து ஏற முயலலாம். இவைகளைக் கவனியாது மோக்ஷஸோபான விஷயத்தில் பழக முயன்றால் வாசாஞானம், ஆபாஸ வேதாந்தம், அசாஸ்திரீய ப்ரவிருத்தி, உலகைக் கெடுத்தல் முதலிய கொடிய நிலைகள்தான் உண்டாகிவிடும். இக்காலத்தில் இந்த எச்சரிக்கைவிஷய திருஷ்டாந்தத்திற்குக் கணக்கேயில்லை: எல்லோரும் அவரவர்கள் அனுபவத்திலேயே அநேகங்களைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

மாதை வேங்கடேசுரான்.—இந்தப் பிரபு தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பரமோபகாரியாயிருந்து தமிழை வளர்த்த அவதார புருஷன். ஒரு கவிக்கு ஆயிரம் பொன்னாகத் தொண்ணூற்றொன்பது கவிக்குக் கொடுத்து நூறாவது கவிக்கு நூறாயிரம் பொன் கொடுத்து ஒரு பிரபந்தங் கொண்ட பிரபு சிகாமணியிவனே. இதை நோக்கியே படிக்காசுப்புலவர், தமது தொண்டைமண்டல சதகத்தில், "எல்லப்பன் என்னும் செய்யுளிலே," மார்தை வேங்கடேசுரான்போல வரிசை செய்தான் என்று புகழ்ந் திருக்கின்றனர்.— தமிழ்ப் பெயரகராதி.

விவேகவிளக்க

வியாசத்திரட்டு

ESSAYS FROM THE SPECTATOR

இருதுக்கள்

The Seasons

மக்களுக்கு, வெப்பமும் புழுக்கமும் மிகுந்து தோன்றும் பகற்காலத்தில், ஏற்படுகின்ற அயர்வையும் ஆயாசத்தையும் அறவே அகற்றி அவர்கட்கு உவப்பையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியையும் அளிக்க வல்லது, அமைதியும் குளிர்ச்சியும் ஒருங்கமைந்த மாலைக் காலமாம் என்க. இயற்கைப் பெருந்தோட்டத்திற்குச் செல்லும் பன்னிரண்டு படிக்கட்டுகளின் வழியாய்க் கீழ் இறங்கி, நான்கு பிரிவாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கும் அத்தோட்டத்தின் வனப்பைக் கூர்ந்து நோக்கி வியப்பதைவிடக் கழிபேரின்பம் பயக்கக்கூடியது, மக்கட்குப் பிறிதொன்று மின்றும். மாலைப் பொழுதினுல் பெறப்படும் இன்பத்தினை, அழகிய தோட்டங்களில் பன்முறை சென்று, அனுபவிக்கும் இயல்பு என்னிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தது. ஒருநாள் மாலையில், நான் சரேலென்று என் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து, வழக்கமாகச் செல்லும் ஒரு தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். சந்திரன் மிகுந்த ஒளியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. "ஞாயிறு சென்ற பின்னர் திங்கள் வர வேண்டுவது பொருத்தமேயாம்" என்று பலரும் கூறி வியக்கும்படி, அவ்வமயம் விண்மீதூர்ந்த தண்மதி தோன்றிற்று. கண்கவர் வனப்பினையுடைய எண்ணிறந்த பொருட்களைக் கண்டு மகிழ்தற்கு எவ்வளவு வெளிச்சம் வேண்டுமோ, அவ்வளவு வெளிச்சத்தை அது, ஆதித்தனைப் போலவே, அளித்தது,—ஆனல் சூரியனைப்போல், வெப்பத்தை வீசாமல் தட்பமே தந்தது. தண்ணீரிற் றோன்றிய வெண்மதியின் பிரதிபலனமும், மென்காற்றின் அசைவினல் அசையும் இலைகளும் தளிர்களும் தம்முள் உராய்வதாலுண்டான மெல்லோசையும், வானம்பாடியின் தீங்குரலொலியும், பைம்புற்றரையின் குளிர்ச்சியும் ஒருங்குசேர்ந்து என்னை ஆநந்த ஆழியில் அமிழ்த்தவே, நான் என்னையும் மறந்து, பட்டினும் மேன்மையான பசிய புற்றரையில் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் என் ஆத்மா சொப்பனப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சென்றது. அச்சமயம் நான் கண்ட கனவு மிக விசித்திர முடையதாதலின், அதனை இங்கு வரைகின்றேன்.

என்னை நோக்கி வருவதாக முதன்முதல் எனக்குத் தோன்றிய மனிதன், மிக அழகிய தோற்றமும் உருவமும் வாய்ந்த ஒரு வாலிபனைப்போல் காணப்பட்டான். ஆனல், இன்னும் சிறிதுகாலம் சென்றால் அவனுடைய அவயவங்கள் எவ்வளவு முதிர்ச்சியும் காத்திரமும் அடைதல்கூடுமோ அவ்வளவுமுதிர்ச்சியையும் காத்திரத்தையும் இப்போது அடைந்தில. இருந்தபோதிலும், அவனுடைய தோற்றத்தில் காணப்பட்ட ஒருவகையான வசீகரத்தன்மையும், அவனுடைய முகத்தில் காணப்பட்ட திருப்தியோடு கூடிய சந்தோஷக் குறிப்பும், "இதுவரையில் கண்ட மனிதர்களுள் அவனே அழகிற் சிறந்தவன்" என்று என்னை நினைக்கும்படி செய்தன. கீழேவிழுந்து புரளும்படி ஒரு மேற்போர்வையை அவன் அணிந்திருந்தான். அது பசுமை நிறமுடையதாயும், இடையிடையே பூத்தொழில் செய்யப் பெற்றதாயுமிருந்தது. ரோஜா மலரினுல் தொடுக்கப்பட்ட தலைமாலையை அவன் தன்னுடைய சிரசிலும், இளந்தளிரும் நறுமலரும் ஒருங்கமைந்த ஒரு புஷ்பக் கொத்தினைத் தன்னுடைய கரத்திலும் முறையே அணிந்தும் வைத்தும் இருந்தான். தாதவிழ் கொன்றைகளும் கண்கவர் நீலோற்பலங்களும் அவனுடைய கால்களின் கீழ்ப் பரவிக் கிடந்தன. அவனது வரவினுல் இயற்கை முழுதுமே மிக உற்சாக மடைந்ததுபோல், தோன்றியது. சிறிது நேரங் கழிந்ததும், கையில் உருவிய கத்தியுடன் போர்க்கவசம் பூண்டு ஒரு மனிதன் நெருங்கி வருவதைக் கண்டேன். அவன் யுத்ததேவதை என்றும், வசந்தனின் மெய்காப்பாளருள் அவன் முதன்மை ஸ்தானத்தை நீடித்த காலமாய் வகித்து வருபவன் என்றும் நான் அறிந்தேன். அவன் சிறிது நேரத்திற்குள் மறைந்துபோனன். பின்னர், அழகிற்கும் அன்பிற்கும் அதிதேவதையான இரதிதேவி தோன்றினள். அவள் தன் இயற்கை அழகைத் தவிர வேறு ஆபரணம் எதும் அணிந்திலள். ஆனல், மையலூட்டும் இயல

பினதாகிய பாசக் கயிற்றினைத் தன்னுடைய வலக் கரத்திலும், "காதற் பிரபஞ்ச"த்திற்குத் தானே அரசி என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்கு அறிகுறியாக, ஒரு பொற்றண்டத்தைத் தன்னுடைய இடக்கையிலும் அவள் பிடித்திருந்தாள். அவள் சென்றபின்னர், கீதகன்னிகைகள் பலர் ஒருவர் பின்னொருவராய் வந்து கை கோத்துக்கொண்டு வாயாற் பாடியும் காலால் மாறிமாறித் தரையிற் றாளம்போட்டும் நடித்தார்கள். அதன் பிறகு இப்பருவத்திற்குரிய மூன்று மாதங்களும் ஒன்றன்பின் னொன்றாய் வந்தன.

மார்ச் என்பவன் வேகமாக என்னை நோக்கி வந்தபோது, அவனுடைய பார்வையில் ஒரு வகையான் வெறுப்பு, எக்காரணம் பற்றியோ, தோன்றுவதுபோல் எனக்குப் புலப்பட்டது. ஆனால், என்னை நெருங்கிவந்தவுடன் அவனுடைய தோற்றமும் உருவமும் சாந்தமாயும் அமைதியாயும் தோன்றின. அவன் தன்னுடைய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு இனிமையோடு நோக்கினான். அவனைவிட்டுப்பிரிவதற்கு எனக்கு மனமில்லை யாயினும், ஏப்ரலுக்கு இடங்கொடுத்து அவன் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

ஏப்ரல் மிகுந்த சல்லாபத்தோடும், இன்பத்தோடும் மெல்ல நுழைந்தான். அவனுடைய பார்வை இடையிடையே சிறிது மழுங்கிற்றாயினும் மீண்டும் முன்னிருந்த பிரகாசத்தை அடைந்தது. கருப்பு வில்லை வளைத்து மலர்க் கணையைத் தொடுத்தபடியே காமன் தன் பின்னால் வர, மே என்னும் மன்னன் முன்னால் வந்தான். இன்பகரமான ஊடலினாலும், மென்மையான துறைமொழிகளாலும், அன்பின் பெருக்கினாலும் காதலர்கள் பெருமூச்செறியும் ஓசையும், முணுமுணுக்கும் சத்தமும் இச்சமயம் என் காதில் இலேசாயும் அறைகுறையாயும் விழுந்தன. அதன் பிறகு தகுந்த வயதும் வன்மையும் ஒருங்கமைந்த ஒரு மனிதனுடைய உருவம் தோன்றிற்று. அவனுடைய நிறம் சிவப்பாயும் தோற்றம் கம்பீரமாயும் இருந்தன. அவனுடைய தலைமயிர் மிகக் குறுகலாயும் கருமையாயு மிருந்தது. கருமையான பட்டு அங்கி அணிந்து, வசந்தனுக்குப் பிறகு வந்த இவன், மாநிழலையும் குளிர்ந்த ஊற்றையும் நாடிச் சென்றான். மேலைக்காற்று என்னும் தோழன் இவனுக்கு விசிறி வீசினான். ரோஜாவிரல்களும் பனிக்கால்களுமுடைய காலைவெள்ளி வெண்பட்டணிந்து இவனுடைய ஒருகையைப் பிடித்திருந்தான். இவனுடைய மற்றொரு தோழனாகிய மாலைவெள்ளி நீலநிறப்பட்டாடை தரித்தபடியே இவனது மற்றொரு கரத்தைப் பற்றி யிருந்தான். ஆநிரைக்கடவுளும் தானியலட்சுமியும் கதிரறுக்கும் நான்கு அரிவாளைக் கையிற் பிடித்தபடியே இவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். இவனுக்குரிய மாதங்களும் இவனைத் தொடர்ந்து வந்தன.

ஜூன் என்பவன் வசந்தனின்தோற்றத்தை முற்றும் இழந்துவிடாமல், சிறிது வகித்திருந்தான். ஆனால், ஜூலை என்பவன் அவ்விதமின்றி வாடியமுகத்துடன் மெதுவாக நடந்து வந்தான். ஆகஸ்டும் இவனைப்போலவே வந்து சென்றான். இவர்கட்குப்பின், வயது முதிர்ச்சியால் கூன் விழுந்தவனைப்போல் காணப்பட்ட ஒரு மனிதன் தோன்றினான். நன்றாய் வளர்ந்திருந்த அவனுடைய தலை மயிரும், தாடி மயிரும் அழகுடையனவாய்க் காணப்பட்டபோதிலும், ஒரு பகுதி கருத்தும் மற்றொரு பகுதி நரைத்தும் கலந்து கலந்து தோன்றின. பழுப்பு நிறமான கச்சு ஒன்று அவன் தரித்திருந்தான். அவன் தன் கைகளில் பழங்களை நிறைய வைத்திருந்தான். மாசூல் மங்கை தன் மடி நிரம்ப வெவ்வேறு வகையான தானியங்களை வைத்துக்கொண்டு இரண்டு கைகளினாலும் எல்லோருக்கும் அள்ளிக்கொடுத்தபடியே அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். கனி என்னுங் கன்னி, தன் கையில் பழங்கள் நிறைந்த தங்கத் தாம்பாளத்தை ஏந்தியபடியே அவளைப் பின்பற்றினாள். செப்டம்பர் வந்தபோது அவனுடைய பார்வையில் தோன்றிய வசீகரத் தன்மையானது, சென்ற வசந்தனை மீண்டும் அழைப்பதுபோ லிருந்தது. அவனுடைய அடுத்த சகோதரனான அக்டோபர் திராட்சைரசக் கடலில் மூழ்கி வெளிவந்தவனைப்போல், சரீரம் முழுதும் நனைந்தபடியே நடந்துவந்தான். நவம்பர் என்பவன் இவர்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்தவனாயினும், மன்னன் மாரியோடு சேரவிரும்பினவனைப்போல், தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வரும் மாரியைத் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். அவன் முதிர்ச்சியும்

தளர்ச்சியும் ஒருங்குவாய்ந்த வயோதிகனைப் போற்காணப்பட்டான். உறைபனியோ என்று உரைக்கும்படி அவனுடைய தலைமயிர் அவ்வளவு வெண்மையாயிருந்தது. அவனுடைய கண்கள் கோபமெனச் சிவந்து கோபக்குறி காட்டின; பார்வை அழகாயும் கூர்மையாயுமிருந்தது. அவனுடைய சரீரம் முழுமையும் (காடியைப்போல்) மயிரடர்ந்திருந்ததாயினும், குளிரின் மிகுதியால் அவனுடைய அவயவங்கள் சுருங்கியிருந்தன; தலை, நிலத்தினைத் தொடும்படி அவனது முதுகு அவ்வளவு வளைந்திருந்தது. களியாட்டயரும் குடிகாரர்களுக்கு அதிதேவதை போன்ற ஒருவன், நவம்பரின் ஒரு கரத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்திருந்தான். இவனணிந்திருந்த உடையும் இவனுடைய உருவமும் எனக்கு ஆச்சரியத்தையும் சந்தேகத்தையும் விளைவித்தன. இவனைத் தூரத்தில் பார்த்தபோது, இவனுடைய தோற்றம் மிக அழகாயும், சிறந்த தாயும் காணப்பட்டது. இவனணிந்திருந்த உடையின் முன் புறத்தில் "சந்தோஷம்," "உற்சாகம்" "திருப்தி" இவைகள் பொன்னெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இவன் என்னை நெருங்கி வரவே, இவனிடம் காணப்பட்டமாறுதல், எனக்கு மிகுந்த அச்சத்தை விளைவித்தது. இவனுடைய தலை மொட்டையாயும் வழுக்கைவிழுந்துமிருந்தது. இவனுடைய அவயவங்கள் உருவழிந்தும், வயோதிகத்தால் சுருங்கியும் இருந்தன. பார்ப்பதற்கு இவன் பயங்கர முடையவனாகவே காணப்பட்டான்.

அவிழ்ந்து தொங்கும் தலைமயிரோடும், இரத்தம் தோய்ந்த கட்டாரியோடும், கோலை என்னும் இராக்கதன் உருவம், அவனணிந்திருந்த உடையின் பின்புறத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்வுருவத்திற்குப் பக்கத்தில், சிவப்புடை அணிந்தவனும், இரண்டு கண்களிலும் சந்தேகம் பிரதிபலிக்கும் பார்வையுடையவனுமான கோபம் என்பவனின் உருவம் வரையப்பட்டிருந்தது. இவனுடைய உருவத்தைப் பார்ப்பதற்கு அச்சமும் அருவருப்பும் நான் கொண்டேன். இவன் மறைந்தபின் ஒரு கையில் அரிவாளுடனும் மற்றொரு கரத்தில் பொழுதளக்கும் கருவியுடனும் சனி என்பான் வந்தான். இவர்கள் சென்ற பின்னர், டிசம்பர், ஜனவரி, பிப்ரவரி என்னும் மூவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராய் முறையே வந்தார்கள். இவர்களுடைய உருவமும் தோற்றமும் பெரும்பாலும் ஒரே தன்மையாயும், காண்போர்க்கு வெறுப்பைத் தரக்கூடியனவாயுமே இருந்தன. ஆனால், ஆதியிலே வந்துசென்ற வசந்தனுக்கு மறுபடியும் இடந்தரவேண்டி, இவர்கள் மிக விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில், என்னுடைய சொப்பனங் கலைந்தது,—நான் உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தேன்.

நாகை—ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

[குறிப்பு:—இப் பருவகாலங்கள் இங்கிலாந்தின் பருவகாலங்கள் என்பதையும், ஆதலால் இந்திய இருதுக்களோடு இவை இணங்கா என்பதையும் வாசகர்கள் ஞாபகத்திற்கு கொண்டு இதனைப் படித்தல் வேண்டும். ப-ர்]

வேதவதி:—ஓர் நதி, குசவத்ஜராஜ புத்திரி. சீதையின் பூர்வநாமம், இவள் குசத்வஜன் என்னு முனிக்கு மாநச புத்திரியாகப் பிறந்து விஷ்ணுவுக்குத் தேவியாக வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடிருக்குங் காலத்திலே, தம்பன் என்னும் ராக்ஷசன், இவளைத் தனக்கு மனைவியாகத் தருமாறு குசத்வஜனை வேண்ட, அவன் அதற்கு உடன்படாது மறுத்தான். அதற்குத் தம்பன் கோபங்கொண்டு குசத்வஜனைக் கொன்று அந்தக் கொலைகாரணமாக நேர்ந்த பிரமஹத்தியால் தானும் இறந்தான். அப்பால் இவளை ராவணன் கண்டு மோகித்து பலாத்காரம் பண்ண, அவள் கோபித்து, அடா-பாவி, நீ என்னை அவமானஞ்செய்ய எத்தனித்தமையால் நான் உன் வமிசத்துக்கு நாசகாரணமாக, உலகத்திலே யோனிவாய்ப்படாது பிறந்து இப்பழி தீர்ப்பேனெனக் கூறித் தீப்பாய்ந்து அந்தச் சரீரத்தை யொழித்தாள். அதன்பிறகு அவள் இலங்கையில் ஒரு தடாகத்தில் தாமரைப்பூவிற் பிறந்து அழகாகிய சிசுவாய் விளங்க, அச்சிசுவை ஏவலாளர் கண்டு எடுத்துப்போய் ராவணன் கையிற் கொடுத்தார்கள். அவன் இந்தச் சிசுவினால் இலங்கை யழியுமென்று சோதிடர் கூறக்கேட்டு, சிசுவை ஒரு பொற்பேழையில் அடக்கஞ்செய்து கடலிலிட்டான். அந்தப் பேழை மிதந்துபோய் மிதிலை நாட்டுத் துறையிற் சேர்ந்து மண்ணிற் புதைந்து கிடந்து ஜனகமஹாராஜன் புத்ரகாமேஷ்டி யாகஞ் செய்ய வுழுதபோது அவன் கையிலகப்பட்டது. அந்தச் சிசுவே சீதை.

தமிழ்ப்பெயரகராதி.

திராவிடக் கதைகள்

SOUTH INDIAN FOLKLORE

8. ஓரகப்பைச்சாறு ஓர் உண்டைக்களி

மகத தேசத்தில் மானவபுரம் என்பது ஒரு பட்டணம். அதற்கு அருகாமையில் ஆகத கிருகம் என்று ஒருசிறுபாக்கம் உண்டு. அங்கு குடியானவர் வீடுகள் அதிகம். அவ் வீடுகளுக்கு எஜமானன் நாராயண்ஜீ கோஸாயி. அவன்மனைவி க்ஷுத்ரமதி. அவளுக்குச் சமையல் என்றால் இன்னது என்று தெரியாது. அடுப்பைப் பார்த்தால் இது என்ன முக்குடிமிச் சாமியாரா என்று கேட்பது வழக்கம். வெட்டிய விறகைப் பார்த்தால் வீடு கட்டுஞ் சட்டங்களா என்று கேட்பாள். நெருப்பைக் கண்டால் அவள் நடுங்குவாள்; அதை அவள் எரியுஞ் சாலக்ராமம் என்றும், தீர்த்தம் விரும்பும் தாபஸ மூர்த்தி என்றும், அழைப்பாள். அவளுக்குப் பக்தி அதிகம். எங்கவள் கண்டாலும் எரியுஞ் சாலக்ராமத்திற் கபிஷேகஞ் செய்யாமல் போகாள். அவளுடைய அன்பைக்கண்ட தன் அதிஷ்டான தேவதையும் சிறு சிறுத்து வாய்திறந்து சொர சொரவெனப் பாடும்.

நிற்க. ஆகத கிருஹமே ஓர் அதிசயமான இடம். அங்கு சாப்பாட்டிற்காக அலைந்தவர் கிடையாது; அலைந்தாலுங்கிடைக்காது. காலை எழுந்ததும் ஆள்களுக்குத் தகுந்தவாறு சாப்பிடுமிடத்தில் கணக்காக அத்தனை உண்டைக்களியும் அதற்கிசைய அத்தனை அகப்பைச் சாறும் இருக்கும். அதை, ஒவ்வொருவரும் ஓர் அகப்பைச் சாறும் ஒருண்டைக் களியுஞ் சாப்பிட்டுத் தேக்கிக்கிடப்பார். அவ்வாறே நாராயண்ஜீ கோஸாயி வீட்டிலுஞ் சாப்பாடு நடந்துவந்தது. கடவுள் தயவால் அவர்க்கு வீடு நிறைய ஆனந்த மிக ஏழு பெண்களிருந்தார்கள். அவர்களைச் சப்த கன்னிகள் என்றே சொல்லலாம். வெகு அழகிகள். இவ்வேழுபேரும் தாயும் தந்தையுமாகிய இவர் ஒன்பது பேர்களுக்கும் வழக்கமாக ஒன்பது அகப்பைச் சாறும் ஒன்பதுண்டைக்களியுமிருப்பது வழக்கம். அதில் ஒவ்வொருவரும் ஓர் அகப்பைச் சாற்றையும் ஒருண்டைக் களியுஞ் சாப்பிட்டு காலந்தள்ளி வந்தார்கள்.

க்ஷுத்ரமதியின் கடைசி மகள் வெகு அழகு; அழகிற்கிசைந்தவணக்கமும் குணமும்பொருந்தியவள். ஸுகுணாங்கி என்றவளை யாருங்களிகொண்டழைப்பார்கள். அவள் பேசுவது கூட பிறர் காதில் விழாது. பெண் குணமென்னும் வேர் விட்ட மரத்தில் பூத்து அதில் தோன்றிய இனிய பெண்கனி யென்றே அவளைச் சொல்லலாம். ஆயினும் சிறுகுழந்தை; எட்டல்லது ஒன்பது வயதிருக்கும். இளங்குழந்தைத் தன்மையாய் சில காரியங்கள் செய்து விடுவாள். அதுதானே மனித ஜன்மத்தைக்காட்டுமாத்து! அது வில்லாவிடில் உயிர்க்குச் சுவையேது?

ஒருநாள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதவளுக்கு பசி மிக எடுத்தது. பிள்ளை நோய்கள்ளனறியாதென்றபடி யவள் உடனே தாயிடம் வந்து "பசிக்கிறது! பசிக்கிறது!" என்று அழுதாள். "பசித்தால் உன் பங்கைச் சாப்பிடு" என்று தாயார் உத்தரவளித்தாள். ஆனால் ஸுகுணாங்கி பசிப்பெருக்கால் இரண்டு பேர் பங்கை யுண்டுவிட்டாள். ஆனால் சொல்லவில்லை.

பின் எல்லாரும் சாப்பிடப் போனபோது ஒருவர்க்கு வேண்டிய பங்கு குறைந்திருந்தது. க்ஷுத்ரமதி அதற்குக் காரணம் ஸுகுணாங்கி தான் என்றறிந்து அவளைப் புடைத்து "அடி பாவி! உனக்கென்ன அவ்வளவு வயிறுபெரிதா? பாழு முண்டை! உனக்கவ்வளவு பசியா! பட்டி முண்டை! போவீட்டைவிட்டு! சீ! ஓடு" என்று ஸுகுணாங்கியை வைது புடைத்து வீட்டை விட்டு தூரத்திக் காட்டிற் கோட்டி விட்டாள்.

ஸுகுணாங்கியும் வீட்டை விட்டு வந்தது முதல் அக்காட்டில் விளங்கிய ஒரு சண்பக மரத்தின் கீழிருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கென்ன அது காடாயிற்றே என்றபயமிருந்ததா? சிறு பிள்ளைத்தனம்; அவளுக்கெப்படியது தோன்றும்? ஆனால் ஸூர்யன் வரவர மேற்கு சாயச்சாய வானஞ் செவந்து கொண்டே வந்தது. காடெங்கும் செகப்பு வர்ணம் வீச ஆரம்பித்தது. இதற்குள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்தான். செவ்வானமும் ஒழிந்தது. காடாந்தகாரம் காட்டைக் கவிந்துகொண்டது. ஸுகுணாங்கியும் தான் வந்த சிரமத்தால் அப்பொழுதயர்ந்து தூங்கி விட்டாள். ஆனால் இடையே நடு இரவில் கண்விழித்துக் கொண்

டாள்; காடாந்தகாரம் அவள்கண்களைவெருட்டியது. மிருகங்களிடும்ஒலம் அவள் காதை அடைத்தது. அவள் மனம் பயத்தை அறிய ஆரம்பித்து விட்டது. எங்கு திரும்பிப் பார்த்தாலும் அவளுக்கு மனித வுருவம் மருந்திற்கு மில்லை. என்ன செய்வாள்? திகிலடைந்தாள். அவள் சிறிய உடல் முழுதும் வெயர்த்துத் துடித்தது; மறுபடியுஞ் சோர்ந்து புத்தி மயங்கிக் கீழே விழுந்தாள்.

கண்ணைத் திறந்தால் எங்கு எதைப்பார்த்தால் பயமுண்டாகுமோ என்று தனது இரண்டு கைகளாலும் கண்களைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டாள். இதற்குள் பொழுது புலருஞ் சமயம். அப்பொழுதவ் வனத்தைக் காக்கும் வனதேவதை அங்கு வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் ஸுகுணங்கியைக் கண்டதும் "இக்கோடி ஸூர்யனுதயமானாற் போல இருக்கும் இப்பெண் இங்கெப்படி வந்தது?" என்று யோசித்துத் தன் மனத்தின் பரப்பால் நடந்ததை உணர்ந்தாள். பின்பு கண் மூடிக்கிடந்த பெண்ணைத் தட்டி எழுப்பி "என் அம்மா! இங்கு இருக்கிறாய்? எழுந்திரு; என்னுடன் வா" என்றழைத்தாள்.

அப்பெண்ணும் வாய் பேசாது அவளைப் பின்பற்றலானாள். இதற்குள் அத்தேவதை தனதிடத்தை அடைந்து ஸுகுணங்கியைக் கீழ் வருமாறு கேட்டாள்.

"எண்டியம்மா! உனக்குச் சாணத்துணியுடுத்தி, சாணம்பூசிக் குளிப்பாட்டிக் கந்தைத் துணிகொடுக்கட்டுமா? இல்லாவிட்டால் உனக்கு புனுகுத் துணியுடுத்தி பன்னீரில் குளிப்பாட்டிப் பட்டுப் புடவைத் தரட்டுமா?"

"எனக்குப் பட்டும் வேண்டாம் பீதாம்பரமும் வேண்டாம்;
புனுகும் வேண்டாம் பூச்சும் வேண்டாம்
சாணத் துணிக்கட்டித் தானே குளிப்பாட்டி
கந்தைத் துணிக்கொடுத்தாக் கட்டிக்கப் போராதா?
இந்த இரக்குமுண்டைக் கிதுவுமொரு கேடா?"

என்று பதில் ஸுகுணங்கி சொல்லக் கேட்ட வனதேவதை ஆச்சரியமடைந்து "இப்பெண் நல்ல பெண்" என்றெண்ணிக்கொண்டு அவளை நல்ல வாசனை நீரில் குளிப்பாட்டி, கஸ்தூரிப் பொட்டிட்டு, ஜவ்வாது மைதீட்டி பீதாம்பர முடித்தினாள். மேலும் அவளிடம் கவலை கொண்டு "ஏனடி குழந்தாய்! உனக்கு

நல்லக்கெம் போலேயும் நாகரத்ன ஜிமிக்கையும்
வைரப் பதக்கமும் வைத்துத் தரட்டுமா?—அல்லது
ஒட்டொட்டா புல்லோலேயும் களாக்கொத்து ஜிமிக்கையும்
தட்டோட்டில் செதுக்கின பதக்கமுந் தரட்டுமா?"

என்று கேட்டாள். உடனே பெண்ணும்

"நல்லக்கெம்பெனக்கேனே நாகரத்ன மெனக்கேனே
கல்லுப் பதக்கமும் கழுத்துக் கேனே—இந்த
பிச்சைக்காரமுண்டைக்குப் பித்தலாட்டநகையேனே
ஒட்டொட்டாம்புல்லோலை ஓடிக்குங் களாச்சிமிக்கை
தட்டோட்டுப்பதக்கமும் தானேயேன் போதாதோ?"

என்று சொன்னாள். இதைக் கேட்ட வனதேவதை அவளுக்கு உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை வைரமிழைத்த நகைகளால் அலங்கரித்தாள். மேலும் நாளுக் கொருவிதமாக நகைகள் ஜோடித்துத் தந்தாள். மேலும் "என்னடி பெண்ணே! எனக் கொரு ஸந்தேஹம். உன் தலைக்கு

வாசனை எண்ணெய் பூசட்டுமா?
களிமண் எண்ணெய் காட்டட்டுமா?"

என்று கேட்டாள். ஸுகுணங்கியும் சிறிதும் தயங்காது, "எனக்கு

"வாசனைப் பூச்செண்ணெப்பரிமளங்களெனக்கேனே?
பேசுமிந்த வனதைக்கி தில்லாதொரு கேடாக்கும்!
களிமண் ணறைத்தெனக்குப் பூசினால் ஏறாதோ?"

என்று சொன்னாள். அந்தக் காட்டுத் தெய்வமும் உள்ள மகிழ்ந்தவள் தலைக்கு வாசனை எண்ணெய்த்தடவி நன்றாக வாரிப்பின்னவிட்டு பூவால் அலங்கரித்தாள். பின் மேலும் "அடி! உனக்குப் பசிக்குமே,

கூழு வார்க்கட்டுமா கும்பம் போடட்டுமா?
நாழி யன்னம் நகர்த்திக் கொட்டட்டுமா?"

என்று கேட்டாள். சிறு பெண்ணும்,

"களியுண்ட முண்டைக்குக் கூழுமோரு கேடாக்கும்!
படியன்னம் இல்லாவிட்டால் பாழுமுயிர் பறந்திடுமோ?"

என்று பதில் சொல்லக் கேட்ட அந்தத் தெய்வம் அவளுக்கு அறுசுவை பொருந்திய அன்னமூட்டி,

"என்னோடே இங்கிருக்க இஷ்டமா?
உன்வீடு போகிறதே இஷ்டமா?"

என்று கேட்டாள். அதற்கு ஸுகுணங்கி "என்பெருமைக்கென்னக் குறைச்சல்? எனக்கு

வீடு மொருகேடா
நாடு மொருகேடா ?
கூடு மூக்களோடே
வீடு மிந்தகாடே ''

என்று பதில் சொன்னாள். அப்பொழுது வனத் தெய்வம் உளமகிழ்ந்து "நான் உன்னை உன் அகத்திற் கனுப்புகிறேன்! உன் மடி நிரப்பி வரிசையுடன் அனுப்பவேண்டும் என்று எனக் காசை; ஆனால் முதலில் நல்லவரத்தைத் தேடிக் கல்யாணஞ் செய்வித்துப் பின்தான் மடிநிறப்ப வேண்டும் ஆகையால் உனக்கு

காட்டை யாளுங் காய்கிழங்கு தின்பவன்வேண்டுமோ?
நாட்டை யாளும் மஹாராஜ ராஜன் வேண்டுமோ? ''

என்று கேட்டது. இதைக் கேட்ட பெண் சொல்வ தின்னதென் றறியாமல் சற்றுயோசித்து,

"நாட்டையாளும் பதவி நமக்கேனே
காட்டையாளும் பதவி போதாதோ? "

என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்ட தெய்தவம் மேலும் "உனக்கு மடி நிறைய

கல்லும் மணலும் கட்டட்டுமோ?
பொன்னும் பொருளும் கொட்டட்டுமோ? "

என்று கேட்டது. பெண்ணும்

"காட்டிலிருப்பவளுக்குப் பொன்னேனே
கல்லு மணலும் பொன்னன்னே"

என்று பதில்சொல்லக் கேட்ட தெய்வம் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அப்பொழுதே தனது மஹிமையின் பெருக்கால் பாஞ்சால தேசத் தரசனை அங்கு தருவித்து அவனுக்கவளை மணஞ் செய்வித்து "இவளை நீ நான்கு நாள் கடந்தவள் தாய்வீட்டிற்கு வந்து அழைத்து போ" என் றவனுக்குத்தாவிட்டது. இதற்குள் பொழுதுவிடியும் ஸமயம் நெருங்கி விட்டது. ஸுகுணாங்கி அமைதியாகச் சற்றே கண்ணயர்ந்து நித்திரை செய்தாள்.

காலை ஸூர்யன் கிழக்குத் திக்கில் உதித்தான். ஸுகுணாங்கியும் அயர்ந்து கண்விழித்தாள். என்ன ஆச்சரியம்! அவளுக்குக் கனவு கண்டாற்போலத் தோன்றியது. தனக்குக் கல்யாணமானது, தான் காட்டிலிருந்த தெல்லாம் நன்றாக ஞாபக மிருந்தது. ஆனாலும் எப்படி தாயார் வீட்டை யடைந்தாளென்பது தான் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. கனவு கண்டாற் போலவிருந்தாலும், தன்னுடம்பில் பூசிய வாசனை, கட்டியபட்டு, போட்டநகைகள் எல்லா மிருக்கப் பார்த்தவள் பிரமை அடைந்தாள். இதற்குள் ஸுகுணாங்கியின் ஸகோதரிகளில் பெரியவள் மூக்கின்மேல் கைவைத்துக்கொண்டு தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும், தாயையையுந் தந்தையுங் கூவியழைத்து "அடியம்மா! காட்டுக்குப் போனாளே! மொட்டு போல் இங்கே முளைத்திருக்காளே! இவளுக் கென்னவைபோகம்? மொட்டு சொல்லுகிறேன்" என்றவள் தலைமேல் ஓர் குட்டுவைத்தாள். அதுவும் படவேண்டியதுதான் என்றவள் சும்மா இருந்தாள்.

நிற்க. தன்பெண் வெகுகோலாஹலமாக வந்த விதத்தைத் தாய் கேட்டாள். க்ஷூத்ரமதியிடம் அவள் தான் அடைந்த கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது அவள் பெரியபெண் குரோதகாந்தி வயற்றில் புளியைக் கரைக்க ஆரம்பித்தது. "பைத்யம்! பேசவாவதுதெரியுமா? அல்லதுஸரியாகவாவது கேட்கத்தெரியுமா?" என்று சொல்லிச்சின்னப் பெண்ணை யேசினாள். இதை எல்லாம் ஸுகுணாங்கி கவனிக்கவேயில்லை. அவளுக்குக் காட்டில் நடந்தவற்றைப் பற்றியே ஞாபகமூண்டு கொண்டிருந்தது.

குரோதகாந்திக்கு அந்தக் காட்டில் நடந்தவற்றைப்பற்றியே ஞாபக மிருந்தது. தானும் காட்டிற்குப் போய் ஸுகுணாங்கி பெற்ற நிலைமையை அடைய வேண்டு மென்றவளுக்காவலுண்டாகியது. பொறாமையே அதற்குக்காரணம். ஆனால் காட்டிற் கெப்படிச் செல்வது; சென்றால் எப்படி அங்கே தனியாக இருப்பது; என்ற பயமவள் மனதை வெருட்டியது. ஆனாலும் நாள் செல்லச் செல்லக் காட்டுக்குப் போவது தான் ஸரி என்றவளுக்குப் பட்டது. அவ்வாறே அவள் எண்ணிக் கொண்டொரு நாள் இரவு தூங்கினாள். மறுநாளுதயம் எழுந்ததும் தான் ஸுகுணாங்கியின்நிலையை அடைந்ததாகக் கனவுகண்டதாக சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது தெருவில் பெரிய அமளி குமளி நடப்பதாகத் தெரிந்தது.

உடனே தெருவிலோடி ஸங்கதி என்னவென்று பார்க்கப் போனாள். என்ன கண்காணாக்காட்சியைக் கண்டாள்! பெருங் கூட்டமத்தியில் ஆனை சேனை பரிவாரஞ்சூழ தேர்

ஒன்று வருவதாகப் பார்த்தாள். மேலும் சேனையெல்லாஞ் தனதுவீட்டைக் கடந்துசெல்லத் தேர் அங்குவந்து நின்றது. அப்பொழுது ஸுகுணாங்கியுந் தனக்குந் தெரியாது குதூஹலத்துடன் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தாள். சில க்ஷணங்களிருக்கும்; அதற்குள் தேரிலிருந்த மஹாராஜன் இறங்கி "ஸுகுணாங்கி இருக்கிறாளா?" என்று கேட்டான். "ஏன் என் பிராணநாதா! நான்தான் ஸுகுணாங்கி உமக்குத் தெரியவில்லையா?" என்று கேட்டாள் குரோதகாந்தி.

இம்மொழிகளைக்கேட்ட பாஞ்சால தேசாதிபதி "சீ! சீ! நீயெங்கே! ஸுகுணாங்கி எங்கே!" என்று சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்துபோனான். அங்கு ஒரு மூலையில் ஒடுங்கி நின்றுகொண்டிருந்த ஸுகுணாங்கியைக் கண்டான்; அவளுங்கண்டாள். ஆனால் கூச்சத்துடன் பதுங்கிக்கிடந்தாள். அவளை அவன் ஏற எடுத்துப்பார்த்தான்; அவள் நிமிர்ந்த முகத்தைத் தாழ்த்தி கடைக்கண்ணால் அவனைநோக்கிக்கொண்டு நிலத்தை நோக்கினாள். அரசனும் அவளது உள்ளத்தை உணர்ந்து அவளை அழைத்துக் கொண்டு தேர்மேல் ஏறி தனது மாமி மாமன்மாரிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு போனான். ஒருவராவது ஸுகுணாங்கியை யழைத்துப் போக வேண்டாமென்று தடுக்கவில்லை. எல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நடந்தது.

நிற்க, ஸுகுணாங்கி பாஞ்சாலாதிபதியுடன் போனதைக் கண்ட குரோதகாந்திக்கு வயிற்றில் புளிகரைக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவள் காடு போக நிச்சயித்தாள். தன் தாயுடைய ஆசிர்வாதத்தைப்பெற்று ஸுகுணாங்கி உண்டபடி ஒருருண்டைக்களியும் ஓரக்கப்பைச் சாற்றையும் அதிகமாக உண்டு விட்டுக்காட்டிற்குப் போய் அந்த சம்பகமரத்தின்கீழ் தூங்க ஆரம்பித்தாள். ஆனால் அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை; காட்டிற்கு வந்த பயத்தால்இருட்டில் கண் மூடிக்கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சநாழி கழித்து நடுநிசி வேளையில் சற்றே அயர்ந்து நித்திரை செய்தாள். பின் விழித்துத் தன்னெதிரில் வனதேவதை நிற்பதைப் பார்த்து பிரமித்து நின்றாள்.

வனதேவதையுங்கனிந்து "நீயார்? ஏன்இங்கு வந்தாய்?—" என்று கேட்டது. குரோதகாந்தியும் ஸுகுணாங்கி பாடத்தையே படித்தாள். அத்தெய்வமும் குரோதகாந்தியைத் தனதிடத்திற் கழைத்துப்போய் "ஏண்டியம்மா, உனக்கு

சாணத் துணியுடுத்தி சாணத்தில் குளிப்பாட்டி [டில்
கந்தைத் துணிக்கொசுவிக் கட்டட்டுமோ?—இல்லாவி
புனுகுத் துணியுடுத்திப் புதுப்பன்னீர்குளிப்பாட்டி
பீதாம் பரங்கொசுவிப் பூட்டட்டுமோ?"

என்று கேட்டது. அதற்குக் குரோதகாந்தி

சாணத்துணியெனக்கேனோசட்டிஜலம்எனக்கேனோ?
பூணும்பீதாம்பரந்தான்பூட்டிக்கொண்டால்போதாதா?

என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டக் காட்டுத் தெய்வம் அவளை நையப்புடைத்து "இவ்வளவு கர்வமா!" என்றுசொல்லிச் சாண நீரில் குளிப்பாட்டி கந்தைத் துணியுடுத்தினாள். இதனாலாவது அப்பெண்ணுக்குக் கர்வம் குறைந்திருக்குமென்று

"நல்லங்கெம் போலையும் நாகரத்ன ஜிமிக்கையும்
வைரப்பதக்கமும் வைத்துத்தரட்டுமோ?—அல்லது [ம்,
ஒட்டொட்டாம்புல்ஓலையும்களாக்கொத்துஜிமிக்கையு
தட்டோட்டில் செதுக்கினப் பதக்கமுந் தரட்டுமோ?"

என்று கேட்டது. அப்பொழுதும் அப்பெண் சிறிதுங் கர்வங்குறையாது

"ஒட்டொட்டாம்புல்லுங் களாக்கொத்துஜிமிக்கையும்,
தட்டோட்டுப் பில்லையும் தந்தா விடுவோரார்?
நல்லக்கெம் போலையும் நாகரத்ன ஜிமிக்கையும்
வைரப் பதக்கமும் வாங்காத குறை போமோ?"

என்று கேட்டாள். இதைக் கேட்டதும் அக்காட்டுத் தெய்வத்திற்குக் கடுங்கோபம் வந்துவிட்டது. அவளுக்குடனே தரப்புக் கல்லிழைத்த ஓலையும் மட்ட நகையுமிட்டு அவள் வீட்டில் பூண்டிருந்த நல்ல நகைகளையும் எடுத்துக் கொண்டது. "இனியாவது இந்தப்பெண்ணுக்கு வணக்கம் வந்திருக்காதா?" என்று நினைத்த தெய்வம் மேலும்

"வாசனை எண்ணெய் பூசட்டுமோ?
களிமண் எண்ணெய் காட்டட்டுமோ?"

என்று கேட்டது. குரோத காந்தியும் "களிமண்ணெண்ணெயா? அதை எந்த மனுஷன்

தலைபிலிடுவாள்? நன்னா யிருக்கு! எனக்கு வாசனை எண்ணெயே பூசும்" என்று சொன்னாள். காட்டுத் தெய்வமும் கடுங்கோபங் கொண்டு அவள் தலைக்கு அத்திப்பாலும் ஆலம் பாலுமடித்து ஜடையாக்கி மயிரைத் திரியாக்கியது. பின் சற்று நேரங்கடந்ததும் "ஐயோ! எங்காவதிந்தப் பெண்ணைப் போல உண்டா? இப்பொழுது வணக்கம் வந்திருக்கும்" என்று எண்ணிக் கொண்டு "ஏனடியம்மா உனக்கு

கூழு வார்க்கட்டுமா? கும்பம் போடட்டுமா?
நாழி யன்னம் நகர்த்திக் கொட்டட்டுமா?"

என்று கேட்டது. பெண்ணுங் "கூழா? கும்பமா? அதற்கென்ன குறைச்சல்! எல்லாம் அந்த நாழியன்னத்தையும் நகர்த்தித் தள்ளுமே" என்று பதில் சொன்னாள். வனதேவதை தனக்குண்டான இரக்கத்தை யொழித்து, கோபமிகுந்து அவளுக்கு ஓர் அகப்பைச் சாறும் ஓர் உண்டைக் களியுந் தந்தது. பசி பொறுக்க முடியாத அப்பெண் அவற்றை உண்டது. பின் தேவதையும் "என்னோடிருக்க இஷ்டமா! இல்லா விட்டால் உன் வீடு போக இஷ்டமா?" என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டு அன்போடு கேட்டது. அப்பொழுதும் தன் இயற்கை ஸ்வபாவத்திலேயே

"இந்த சுடுகாடு வீட்டிலேயும் - இந்த அந்தகாரக்
காட்டிலேயும்—யாரிருப்பார்? யாரிருப்பார்?
சொந்தமான வீட்டிலேயும் - ஐந்தா மாடிமேட்டி
லேயும்—நானிருப்பேன்; நானிருப்பேன்."

என்று குரோதகாந்தி பதில் சொன்னாள். இதைக் கேட்ட அந்தத் தெய்வம் "ஸரிதான்.

காட்டு முருண்டியை நீகட்டிக் கொள்வாயோ?
நாட்டையாளும் ராஜனை நீவேட்டுக் கொள் வாயோ?"

என்றுமேலுங்கேட்டதுபெண்ணுஞ்சளைக்காது

"காட்டு முருண்டியையார் கட்டிக் கொள்வார்?
நாட்டு மஹாராஜனை நான் வேட்டுக் கொள்வேன்?"

என்று சந்தோஷத்துடன் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள். காட்டுத் தெய்வமும் "ஏண்டியம்மா! உனக்கு கல்யாணமானால் மடிநிறையக்

"கல்லும் மணலும் கட்டட்டுமா?
பொன்னும் பொருளுங் கொட்டட்டுமா?"

என்று கேட்டது. சிறிதும் யோசியாது "பொன்னும் பொருளுந்தான் கொட்டித் தாரும்" என்று குரோதகாந்தி சொன்னாள்.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கிருந்த வனதேவதை இருந்தாற்போல இருந்து மறைந்துவிட்டது. பெண்ணும் காடாந்தகாரமாக இருந்தபடியால்பயத்தால் கண்மூடிக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விடியும் ஸமயமாய்விட்டது. பெண் கண் திறந்து "என்னகனவு கண்டேன்" என்று கூக்குரலிட்டாள். ஆனால் உண்மையிலேயே ஓர் கழுதைமேல்தான்உட்கார்ந்திருக்கக்கண்டாள். அக்கழுதைமேல் கந்தைத்துணியும் கரிவேஷமுமாகத்தான்இருப்பதையுங்கண்டாள். ஸூர்யன் உதித்ததும் அக்கழுதை எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தது. அதைவிட்டு இறங்கப் பார்த்தாள் குரோதகாந்தி; ஆனால் அது முடியவில்லை.

அக்கழுதை நடந்து குரோதகாந்தியின் வீட்டெதிரே போக ஆரம்பித்தது. தெருவிலிருந்தவர் எல்லாம் குவியல் குவியலாக வந்து அவளுடைய பவனிப் பெருமையைப் பார்க்கவந்தார்கள். க்ஷூத்ரமதியும் வெளியே வந்தாள்; பெண் நிலைமையைப் பார்த்தாள். "என்னடி இது? கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதே' என்று சொல்லிக்கொண்டப் பெண்ணைக் கீழிறக்கப்பார்த்தாள். ஆனால் அக்கழுதை மேலிருந்த பெண்ணைத் தொட்டதும் அவளும் அக்கழுதையை விட்டு விலகமுடியாமல் அதன்பின்னாலேயே ஓடினாள். பின் அவள் பெண்கள் ஆறு பேர்களும் அப்படியே செய்து அக்கழுதையின் பின்னாலேயே ஓடத் தலைப்பட்டார்கள். க்ஷூத்ரமதியின் கணவனும் அவர்களை விடுவிக்க வந்து அதேகதிக்கு ஆளானான். கழுதையோ நிற்காமலே நடந்துகொண்டிருந்தது.

கடைசியாகக் கழுதை ஓயாது நடந்து பின்வருங் கூட்டத்துடன் பாஞ்சால தேசத்துத் தலைநகரத்தில் ராஜமந்திரத்திற்கெதிரில் போய்க்கொண்டிருக்க மேல்மாடியில் சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸுகுணாங்கி சரேலென்று கீழிறங்கிவந்து "என்ன கோலமிது?" வென்று சொல்லிக்கொண்டு குரோதகாந்தியைக் கீழிறக்கினாள். அதேஸமயத்தில் கழுதையிருந்த இடம் தெரியாது மறைந்தது. ஸுகுணாங்கியும் தனது தாய் தந்தை தமக்கைகளையும் அழைத்துப்போய் செய்ய வேண்டிய தெல்லாஞ்செய்து நல்லபதவியில் வைத்தாள்.

வணக்க மில்லாமைப் பிணக்கந்தரும் என்பதை அனுபவத்தி லறிந்த குரோதகாந்தியும் தனக்கு நல்லபுத்தியூட்டிய ஸுகுணாங்கியுடன் அன்பு விளங்கி வாழ்ந்தாள்.

ஹிந்து நாகரிக ஆதர்சம்

A GLIMPSE INTO THE HINDU CIVILISATION

ஸிந்து ஸட்லெஜ்நதி தீரங்களிலிருந்து இவ்வாரியர்கள் கீழ்ப்புறமாக நோக்கிச்சென்று நாம் இப்பொழுது வங்காளமென்று சொல்லும் மத்திய தேசத்தை யடைந்தார்கள். இக்காலத்தில் ஆர்யர்கள் அனேக ஜாதியார்களாகப் பிரிந்துவிட்டார்கள். அந்தந்த தேசத்தவர்கள் மிக ஸ்வதேசாபிமானர்களாகி தங்கள் தேச அரசர்களைக் கொண்டாடினார்கள். இப்பொழுதுதான் வர்ணாசிரமதர்மங்கள் உண்டாயின. இதரவேதங்களும் இக்காலத்திற்றான் இயற்றப்பட்டன.

ஆர்யர்கள் பஞ்சாபிலிருக்கும் காலத்திலேயே சில புரோஹிதர்களிருந்தார்களென்று நாம் சொல்லியிருக்கிறோம். அக்காலத்தில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாததனால் ஸகலமும் வாயினால் உருப்போடப்பட்டு ஞாபகத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கீர்த்தனை த்யானசுலோகங்களும் ஸூத்திரங்களும்நியமங்களும்பலன் கொடுக்கத் தக்கனவாயும் ஸார்த்தகமுள்ளதாயும் நினைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆகையாற்றான் இக்காலத்தில் புரோஹிதர்கள் மிக்க கனம் பொருந்தினவர்களாகக் கொண்டாடப்பட்டார்கள். புரோஹிதர்களோ தங்கள் அருமையை அறிந்தவுடன் நியமங்களையும், ஆசாராதி முதலியவைகளையும், சடங்குகளையும் மிகுதியாக்கினார்கள்.

கங்கைக்கும், யமுனா தீரத்திற்கும் நடுவில் இருக்கும் ஸ்தானத்தில், சூரஸேநர்கள், வத்ஸர்கள், யாதவர்கள் முதலிய வம்சத்தார்கள் ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள். இக்காலத்து அரசர்கள் தங்கள் கடமைகளைப் பற்றி மிகச்சிறந்த எண்ணங்கொண்டு, எப்பொழுதும் ஜனங்களுடைய நன்மையையும், சுகத்தையும்பாதுகாப்பதே தங்களுடைய முக்கிய கங்கணமென்னும் எண்ணங்கொண்டிருந்தார்கள்.

இக்காலத்தில் சில புதிய தேவதைகள் உண்டாயின. யஜுர்வேதகாலத்தில்முக்கியமானதேவதைபிரஹஸ்பதிதான். விஷ்ணுவும் சிவனும் யக்ஞாதிபதிகளாக அடிக்கடித் தொழப்பட்டார்கள். துர்த்தேவதைகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் அடிக்கடி சண்டைகள் உண்டாயினவென்று இவ்வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது யாதெனில் ஆர்யர்களுக்கும் காட்டு ஜனங்களுக்கும் அடிக்கடி யுத்தம் நடந்ததென்பதுதான்.

மேலும் இக்காலத்தில் சில புதியமதாசாரங்களும் சடங்குகளும் ஏற்பட்டன. முதல்முதலில், கல்நாகத்துக்கு ஜனங்கள் பூஜைசெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இப்பொழுதிருக்கும் மாதிரியே மதாசாரங்கள் சரியாக ஏற்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது ஆர்யர்கள் காட்டு ஜனங்களோடு அடிக்கடி சண்டை செய்ய வேண்டியிருந்த படியால், இந்த ஆர்யர்களிற் சிலர் ஸதா யுத்தம் செய்வதற்காகவென்றே அலாதியாக ஏற்பட்டு க்ஷத்திரியர்களானார்கள். மற்றும் சில ஆர்யர்கள் நிலத்தை ஸாகுபடிசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் பணிவிடை செய்ய, நான்காவது ஜாதியான சூத்திரர்கள் ஏற்பட்டார்கள். ஆர்யர்கள் சண்டையில் ஜயித்துக் கைப்பற்றின அநாகரீக ஜனங்களுக்கு சூத்ரர் என்று பெயர். மேற்சொன்ன மூன்றுஜாதியார்களுக்கும் ஸதா ஊழியம் செய்வதே சூத்ரர்களுக்கு உரிய தொழிலாம்.

இந்நால்வரையும் தவிர அனேக அடிமைக் கூட்டங்கள் அக்காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அக்காலத்தில் கீழ் ஜாதியார், மேல் ஜாதியாராகச் சுலபமாகப் போகலாம். மேல் ஜாதியாரும் கீழ் ஜாதியில் பிறந்த ஸ்திரீகளை விவாஹம் பண்ணிக் கொள்வதும் இயல்பாக இருந்தது. அக்காலத்தில், ஆயுர் வேதங்களும், தனுர் வேதங்களும், ஸங்கீத வேதங்களும் செழித்தோங்கின.

வேதகாலங்களை விட்டு ராமாயண மஹாபாரதங்களாகிய வீரகாவ்ய ஸமயத்துக்கு வருங்கால், நாம் அனேக வேறுபாடுகளைக் காணவேண்டியதாயிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் ஆர்யர்கள் வடஇந்தியாமுழுதும்தங்கள் வசமாக்கிவிட்டார்கள். கௌரவர்களுக்கும் பாஞ்சாலர்களுக்கும் இப்பொழுதுதான் மிகப் பிரஸித்தமான யுத்தம் நடந்தது. இந்த யுத்தத்திலே பாண்டவர்கள் வெற்றி யடைந்தார்கள்.

இக்காலத்தில் சிறந்த அரசர்கள் ராஜதர்மத்தை ஸரிவர நடத்திவந்தார்கள். திவ்யமான

சபாமண்டபத்தோடுகூடிய உத்தமமான சிங்காஸனத்தில் வீற்றிருந்து ஸத்திய முறையைத் தவறாமல், நெறி தப்பிய மூடரைத் தண்டித்தும், தர்மாத்மாக்களை வணங்கிக் கும்பிட்டும் எல்லா வுலகும் நன்மை யடைய வேண்டும் ஸமஸ்தலோகா ஸுகினோபவந்து, என்று மனதால் கோரி ஆண்மையுடன் ஆண்டுவந்தார்கள். பிராஹ்மணர்கள் அரசர்களுக்கு ஆறிலொருகடமைவாங்கவும், உலகத்தைக்காத்து இரக்ஷிக்கவும், இப்படிக்குச்சிலநிபந்தனைகளை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். இவர்கள் அரசர்களுக்குச் சொன்ன தென்னவெனில் "நாங்களேற்படுத்தின தர்மத்தின்படி நடந்தாற்றான் உங்களுக்கு ஸத்தியமுண்டு, ஜயமுண்டு, நிதிசேரும்" என்றும் ஸத்தியம் தப்பி அஸத்யத்திற் பிரவேசித்தால் துராசை பிடித்தவராகி விடுவீர்கள். தரித்திரமும் ஆயுஸுக்குறைவும் அபஜயமும்நேரிடும்" என்றார்கள். மற்றும் சத்ரு ஜபமேசெய்து பகையாளி தன்னை வணங்கவும் கப்பம்கட்டவும் இவைகளில் ஓர் அரசன் ஸதா கண்வைக்க வேண்டும். சினேகிதர்களிடத்திலேயும் சத்துருக்களிடத்திலேயும், அரசன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய மாதிரி, பாரதத்தில் நன்றாய் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அரசன், மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமென்று அக்காலத்துப் பெரியோர்கள் உரைத்திருக்கிறார்கள்.

அரசனில்லாத நாட்டை மிருகமுலாவுங்காட்டுக்குச் சமானமாகவும், தலைவனில்லாத சைந்யத்திற்கும் ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நாட்டில், ஸகலமும் அனாதரவாய்ப் போம்; தர்மம்நடவாது. வர்ணாசிரமநித்தியாசாரங்களும் கெட்டுப்போம். இவைகளெல்லாம் ஒழுங்கான ராஜாங்கத்தினால் அழியாமலிருக்க வேண்டும்.

வர்ணாசிரம தர்மத்தைப்பற்றி மஹாபாரதத்தில் பீஷ்மர் தர்மராஜனுக்கு விரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். உத்தமமான குலத்தில் பிறந்த வேதிய ரென்று சொல்லப்படும், பிராமணர்களென்போர் குற்றஞ் செய்யாமலும், கோபங் கொள்ளாமலும் ஸத்யம் தவறாமலும் இருக்க வேண்டியதுமல்லாமல், ஆசையில்லாமலும், தர்மம் தவறாமலும், பூததயையுடன் கூடியும், நற்பெண்டிரை மணந்து ஆசார நித்ய ஜபக்கிரமங்களோடு பழியில்லாமல் வழியாய் நடந்துகொள்வது தான் வேதியர்களுடைய விதி.

கமலரேகை

அல்லது

"இந்திரபுரி" இரகசியம்

KAMALAREKA

OR

THE SECRET OF "INDRAPURI"

நான்காம் அத்தியாயம்

உபாயங்கூறி உவப்பித்தது

இன்பமாயும் சந்தோஷமாயும் காலங்கழிக்கப்படுதற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த நாடகசாலை, மறு நிமிஷத்தில், ஒருவரும் எதிர்பாராத விதமாய்த் திடீரென்று பயங்கரமாயும், துக்ககரமாயும் மாறிவிட்டது. சிரித்தோ ரெல்லாரும் அழலாயினர்; சல்லாபமாய்ப் பேசியவர்கள் எல்லோரும் மௌனம் சாதிக்கலாயினர்; ஆனந்தபாஷ்பம் வடிந்த கண்களிலிருந்து துன்பக் கண்ணீர் பெருகிற்று! கமலரேகை, இறந்து கிடந்த சரீரத்தின் மீது வீழ்ந்து கதறினாள்; மீண்டும் எழுந்தாள்; ஏக்க முற்றாள்; பின்னும் வீழ்ந்து அழுதாள்; துக்கப்பட்டாள்; பெரு மூச்செறிந்தாள்; செயல் மறந்தாள்; தன்னையும் மறந்தாள்; தன்முன் நிற்பவர்களையும் ஒருங்கே மறந்தாள்.

அவள் படும் துயரத்தைக்கண்டு மனம் சகியாத கமலநாதன், அவள் சமீபத்திற்சென்று, அவளைத் தன் இரு கரங்களாலும் பிடித்து அப்பிரேதத்தை விட்டு அப்புறம் இழுத்துவந்து, "ஆ! அம்மா, அழுவதனாற் பயனில்லை! இனி, நீங்கள் இங்கிருப்பது தகுதியன்று! வீட்டுக்குப் போகலாம்!" என்று கூறித் தேறுதல் செய்வித்தான்!

"ஆ! இவரை விட்டு நான் நீங்கமாட்டேன்" என்று கமலரேகை பிடிவாதமாய்க் கூறி அப்பிணத்தி னடியிலேயே கிடந்தாள்.

"அம்மா! நீங்கள் இவ்விதம் பிடிவாதம் செய்யக்கூடாது. இறந்தவர் மீண்டும் பிழைக்கப்போகிறதில்லை! எந்த ஸ்திரீயால் அவற்கு இந்தக்கதி வந்ததென்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அவளைக் கண்டுபிடித்துப் போலீஸார் வசம் ஒப்புவிக்கவேண்டுவது நம்முடைய கட-

மையன்றோ? எழுந்திருங்கள்" என்று கமல நாதன் மீண்டும் கூறினன்.

"ஆம்! நீர் சொல்லுவது வாஸ்தவமே. போலீஸாரைக்கொண்டு அந்தக் கொலைபாதகியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்! என்னலான உதவியை நான் அவர்களுக்குச் செய்கிறேன்! அவளே அநுவிந்தனை,—என்னுடைய அநுவிந்தனை,—கொன்றாள்!" என்று ஆத்திரத்தோடு சொல்லிக்கொண்டே கமலரேகை அவ்விடம் விட்டு எழுந்தாள்.

கமலநாதன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு நாடகசாலையை விட்டு வெளியே வந்தான். நாடகம் பார்க்க வந்திருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் இறந்து கிடக்கும் மனிதன்மீது, தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தி இருந்தார்களாதலால், கமலநாதனும் அந்த ஸ்திரீயும் வெளியே போனதை அவர்கள் பார்க்கவில்லை. வெளியே வந்த கமலநாதன் ஒரு ஜட்காவண்டியை வாடகைக்குப் பிடித்துக் கமலரேகையை அதில் ஏறிக்கொள்ளும்படி சொல்லித் தானும் அதில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான்.

"அம்மா! வண்டியை எவ்விடத்திற்கு ஓட்ட வேண்டும்?" என்று வண்டிக்காரன் கமலரேகையைக் கேட்டான்.

"புரசைவாக்கம் வேளாளர் வீதிக்குப் போகவேண்டும்" என்று கமலரேகை பதில் சொன்னள்.

"அங்கே ஏன் போக வேண்டும்?" என்று கமலநாதன் இடைமறித்து வினவினன்.

கமலநாதனுடைய உண்மைப்பெயரைக் கமலரேகை அறியாளாதலால், அவன் கூறிய புனைபெயரிட்டே "சத்தியசந்தரே!" என்று விளித்து "புரசைவாக்கத்தில் என்னுடைய பிதாவுக்குச் சொந்தமான விசித்திர மாளிகை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த மாளிகையிலேயே நான் பெரும்பாலும் வசிப்பதுவழக்கம். அங்கிருந்தே நான் நாடகம் பார்க்கப் புறப்பட்டு வந்தேன். ஆதலால் மறுபடியும் அங்கேயே போக வேண்டும்" என்று சொல்லிமுடித்தாள்.

"ஆனல் சரி; நான் ஒற்றை வாடையில் இறங்கிவிடுகிறேன், தாங்கள் சென்று வரலாம்" என்று சத்தியசந்தன் கூறினன்.

"நண்பரே! நான் பெண்பாலாதலால் தனித்துச் செல்லுவது உசிதமன்று; எனக்காகத் தாமும் புரசைவாக்கம் வரையில் வந்து திரும்பினல் நலமாயிருக்கும்" என்று கமலரேகை கூறி மன்றாடினள்.

"நல்லது; உங்களுடைய விருப்பப்படியே ஆகட்டும்" என்று சத்தியசந்தன் சொன்னன்.

இவர்கள் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே வண்டி விக்டோரியா சபாமண்டபத்திலிருந்து புறப்பட்டு விட்டது. அரை மணி நேரங் கழிக்கவே, வண்டிக்காரன் குறித்தபடியே புரசை வேளாளர் வீதியில் வண்டியைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினன்; கமலரேகையும், சத்தியசந்தரும் வண்டியிலிருந்து இறங்கி வண்டிக்காரனுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய வாடகையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சிறிது தூரம் நடந்து சென்றார்கள். அந்த வீதியிலேயே ஒரு பெரிய மாளிகைக்கு நேரே போய்க் கமலரேகை நின்றுகொண்டு "சத்தியசந்தரே! இதுதான் என்னுடைய வீடு. 'பத்ம விலாஸம்' என்று இந்த மாளிகைக்குப் பெயர்" என்று கூறினள்.

"சரி; நீங்கள் போய் வாருங்கள்" என்று சத்தியசந்தன் இழைந்த குரலுடன் துயரம் அதிகரித்தவனைப்போல் சொன்னன்.

கமலரேகை ஏதும் பதில் சொல்லாமல் பூமியை நோக்கியபடியே நின்றாள். அவளுடைய கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் பூமியில் வீழ்ந்தன. அவளுடைய ஆற்றாமையைக் கண்டு மனம் பொறாத சத்திய சந்தன் "அம்மா! இவ்விதம் மனம்வருந்திக் கண்ணீர் உகுப்பதால் யாது பயன்? கொலைசெய்தவளைக் கண்டுபிடிக்க முயலுங்கள். நான் தங்களுடைய உண்மை நண்பனயிருந்து என்னலான உதவியை மனப்பூர்வமாயும், சந்தோஷமாயும் செய்கிறேன்" என்று தேறுதல் சொன்னன்.

"சத்தியசந்தரே! நீர் என்னுடைய உண்மை நண்பராயிருந்து எனக்கு உதவிபுரிவது உண்மையானல், தயை செய்து இப்போது என் வீட்டுக்குள் வாரும்; உம்முடன் தனித்துச் சில விஷயங்கள் பேசுதற்கு நான் விரும்புகிறேன்" என்று கமலரேகை கூறினள். "அம்மா! அப்படியே வருகிறேன்" என்று சத்திய

சந்தன் உடன்பட்டுக் கூறவே, கமலரேகை அவனை அழைத்துக்கொண்டு மாளிகைக்குள் சென்று, தன்வசமிருந்த திறவுகோலால் மாளிகையின் மேன்மாடிக் கதவைத் திறந்து, அவனையும்அழைத்துக்கொண்டு உட்சென்றாள். மேன்மாடியில் விளக்கு இன்மையால் எங்கும் ஒரே இருள் சூழ்ந்திருந்தது. சத்தியசந்தனை ஒரு சோபாவின்மீது அமரும்படி சொல்லிவிட்டு விளக்கு ஏற்றுவதற்காகத் தீக்குச்சி கொண்டுவரும் பொருட்டுக் கமலரேகை மீண்டும் கீழே இறங்கிச் சென்றாள். ஆனால் மாடியின் கதவைச் சாத்தி முன்புறம் பூட்டிக் கொண்டே அவள் சென்றாள்.

சத்தியசந்தன் என்னும் புனைபெயர்கொண்ட கமலநாதன் கமலரேகை சென்றபின்பு பற்பல விதமாய் ஆலோசிக்கலானான். தன்னை இருளில் மாடியின்மேல் தனியாக விட்டுவிட்டுக் கதவை முன்புறம் பூட்டிக்கொண்டு கமலரேகை போனதற்குக் காரணம் யாதென அவனுக்குப் புலப்படவில்லை. மேலும், இன்னொருவிஷயம் அவனுக்கு அச்சத்தையும், ஆச்சரியத்தையும் விளைவித்தது. அதாவது அவள் அவ்விதம் பூட்டிக்கொண்டு வெளியே சென்றபின்பு தான் மாத்திரம் தனியாகயில்லை என்பதுதான். யாரோ அங்கு நடமாடுவதைப்போல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. புதுப்புடைவை உடுத்துக் கொண்டு நடந்தால் "மொடமொட" வென்று கேட்கும் சத்தத்தைப் போன்ற சத்தம் அவன் காதில் விழுந்தது. ஒரே இருளா யிருந்தபடியால் அவன் ஏதும் அறிந்துகொள்ளச் சக்தியற்றவனானான். தவிர, இருளில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கட்குப் பற்பலவிதமான எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றுவதுபோலவே கமலநாதனுக்கும் எண்ணங்கள்,—பயங்கரமானவையும், உடல் நடுங்கத் தக்கவையுமான எண்ணங்கள் ,—ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றலாயின. சித்திரவர்மன் எந்தப்பெண்ணுக்கு விரோதமாய்ச் சதியாலோசனைசெய்து அச்சதியாலோசனையை நிறைவேற்றுவதற்குத் தனக்கு உதவியாயிருக்கும்படி வற்புறுத்தினானோ, அந்தப் பெண்,—அதாவது கமலரேகை,—தற்செயலாய்த் தனக்கு மிக வேண்டிய சிநேகிதியாக வாய்ந்தது கமலநாதனுக்குப் பேராச்சரியத்தை விளைவித்தது. 'மனிதன் நினைப்பது ஒன்று ; கடவுள் செய்வது மற்றொன்று,' என்னும் பழமொழியின் உண்மையை அவன் அச்சமயத்தில் இனிதறிந்து கொண்டான். ஏனெனில் கமலநாதன் சித்திரவர்மனோடு சேர்ந்து கொண்டு கமலரேகைக்கு விரோதமாய்ச் சதியாலோசனை செய்துவந்தான். ஆனால் கடவுளோ கமலரேகைக்குச் சாதகமாய் வேலை செய்யும்படியும் அவளுக்கு உதவிபுரியும்படியும் கமலநாதனை,--எக்காரணத்தை முன்னிட்டோ,—ஏற்படுத்திவிட்டார். வெளியே சென்ற கமலரேகை தீக்குச்சியுடன் திரும்பவும் மாடி மேல்வந்து விளக்கு ஏற்றினாள்.

"அம்மா ! நீங்கள் சென்றபிறகு இங்கே யாரோ நடமாடியதைப்போல் சத்தங் கேட்டது" என்று சத்தியசந்தன் அச்சத்தோடு கூறினான்.

"இங்கே ஒருவரும் இருந்திருக்கவும் முடியாது,—வந்திருக்கவும் முடியாது. நான் தான் வெளியே போகும் போது கதவைப்பூட்டிக் கொண்டு சென்றேனே ? வேலைக்காரர்களாவது, அல்லது என்னுடைய தந்தையாராவது இங்கே வரக்கூடு மென்பதை அறிந்தே, நான் அவ்விதம், கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு போனேனாதலால், நீங்கள் பயப்படுதல் வேண்டாம்" என்று கமலரேகை கூறினாள்.

"சரி; இருக்கட்டும் ! அந்த மனிதர் இறந்து போனார். இனி நம்மாலாவது என்ன இருக்கின்றது ? சகிக்க முடியாத துக்கத்தை நீங்கள் சகிக்கத்தான் வேண்டும்" என்று சத்தியசந்தன் தேறுதல் சொன்னான்.

"அந்த ஸ்திரீதான் அவரைக் கொன்றாள்" என்று கமலரேகை ஆத்திரத்தோடும் துயரத்தோடும் கூவினாள்

"அந்த ஸ்திரீயை நீங்கள் அறிவீர்களோ?" என்று சத்திய சந்தன் இடைமறித்து வினவினான்.

"ஆம் ; நான் அவளை அறிவேன்,—அல்லது அவள் எனக்குத் தெரிந்தவளாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நம்புகிறேன்" என்று கமலரேகை மறுமொழி பகர்ந்தாள்.

"அப்படியானால் நிச்சயமாக அவள் யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா, என்ன?" என்று சத்தியசந்தன் மிகுந்த பரபரப்போடு கேட்டான்.

"தெரியாது! ஆனால் அவர் கொலை செய்யப் படுவார் என்பதை நான் முன்னதாகவே அறிந்து, அவரை நாடகத்திற்குப் போகவேண்டாமென்று எச்சரித்தேன். ஆனால் அவர் கவனிக்கவில்லை" என்று கமலரேகை உரைத்தாள்.

"இருந்த போதிலும் உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க நம்மால் முடியாதோ?" என்று சத்திய சந்தன் வினவினான்.

"முடியாது! அவரைக் கொலைசெய்வதற்காகச் சிலர் ஒன்றுகூடிச் சதியாலோசனை செய்திருக்கிறார்கள். அச்சதியாலோசனையின் பயனாகவே இன்று இரவு அவர் உயிர் துறந்தார். மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடனும், ஆழ்ந்த யோசனையுடனும் செய்யப்பட்டது அச்சதியாலோசனையாதலால், உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது அசாத்தியம்" என்று கமலரேகை கூறினாள்.

"அவருக்கு விரோதிகள் உண்டோ?" என்று கமலரேகையைச் சத்தியசந்தன் கேட்டான்.

இந்தக்கேள்விக்குக் கமலரேகை வாய் திறந்து பதில் ஏதும் கூறினாள் இல்லை; ஆனாலும் 'உண்டு' என்று பொருள் படும்படியான விதமாய்த் தலையை அசைத்தாள்.

"அம்மா; இருக்கட்டும்! உங்களுடைய அந்தரங்க விஷயத்தில் நான் பிரவேசிக்கின்றேன் என்று நினையாதீர்கள்! உண்மையை வெளியாக்குவதற்கு இக்கேள்வி அவசியமாகிறது. அந்த மனிதரை நீங்கள் காதலித்து வருவது,—வந்தது,—உங்கள் தகப்பனாருக்குத் தெரியுமோ?" என்று சத்தியசந்தன் மிக இணக்கமாயும், நயமாயும் கேட்டான்.

ஆனாலும் இந்தக் கேள்வி மிக அசம்பாவிதமானதென்றும், மரியாதை யற்றதென்றும் கமலரேகை கருதினாள் என்பதையும், இக்கேள்வியினால் அவள் சிறிது கோபமும், மிக நாணமும் அடைந்தாள் என்பதையும் அவளுடைய முகக்குறிப்பு சூசிப்பித்தது; சிறிது நேரம் அவள் மௌனமாயிருந்தாள்.

"என்னுடைய தந்தைக்குத் தெரியாதது என்று இறுதியில் அவள் பதில் சிறிது தயங்"கிக் கூறினாள்.

"அப்படியிருக்கும் பட்சத்தில் நீங்கள் எவ்விதம் ஒருவரையொருவர் சந்திப்பது?" என்று சத்தியசந்தன் கேட்டான்.

"இவ்விஷயங்களை நீங்கள் ஏன் கேட்கின்றீர்கள்?" என்று கமலரேகை சிறிது அருவருப்புடன் வினவினாள்.

"போலீஸார் இத்தகைய விஷயங்களை விசாரிப்பார்கள். அதற்காகவே நான் கேட்கிறேன்" என்று சத்தியசந்தன் சொன்னான்.

"ஆனால்,—ஆனாலும் என்னை யார் என்று போலீஸாராவது, மற்றவர்களாவது அறிந்து கொள்ளக்கூடாது! நான் இவ்விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்டவள் என்பதை உலகம் அறியாதிருக்க வேண்டும்" என்று கமலரேகை அனுதாபக் குரலுடன் சொன்னாள்.

"நாடகப் பந்தலில் உங்களுடைய முகமூடி கழன்று விழுந்து விட்டது,—பிறகு நான் எடுத்து மாட்டினேன். அப்போதே நீங்கள் யார் என்பதைச் சிலராவது அறிந்து கொண்டிருக்கக் கூடுமே?" என்று சத்தியசந்தன் சொன்னான்.

"என்ன! முகமூடி விலகிவிழுந்துவிட்டதா?" என்ன என்று மிகுந்த அச்சத்துடன் கமலரேகை கேட்டாள்.

"ஆம்; அது விழுந்துவிட்டது" என்று சத்தியசந்தன் மீண்டும் கூறினான்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தீயில் விழுந்த புழுவைப்போல் கமலரேகை துடித்தாள். ஏனெனில், ஒரு அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாகிய தான், நாடகத்திற்கு வந்ததையும், சாமானியமான ஒருவனைக் காதலித்து அவன் இறந்து போனதற்காக வருந்தியதையும் ஜனங்கள் அறிந்துகொண்டிருப்பார்களோ என்று அவள் அஞ்சினாள்.

"சத்தியசந்தரே! யாராவது என்னை அச்சமயம் கூர்ந்து கவனித்து என்னை இன்னாளென்று கண்டு கொண்டிருப்பார்களோ?" என்று அச்சத்துடனும், சந்தேகத்துடனும் கமலரேகை வினவினாள்.

"இரண்டொருவர் கவனித்திருப்பினும் இருக்கலாம்! நிச்சயமாக என்ன சொல்ல முடியும்?" என்றுசத்தியசந்தன் பதில்சொன்னான்.

"ஆனாலும் சத்தியசந்தரே, என் தகப்பனாருக்கு இவ்விஷயம் தெரியவேகூடாது! அநுவிந்

தன் என்னுடைய காதலன் என்பதை அவர் அறிந்துகொள்ளவே கூடாது!" என்று கமலரேகை வற்புறுத்தி உரைத்தாள்.

"ஏன்? இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் உண்மையை மறைக்காமல் இருப்பதுநலமன்ரு? மகள்செய்த குற்றத்தைத் தந்தை மன்னிப்பது இயல்புதானே? அவருக்குத் தெரிவதால் குற்றமென்ன?" என்று சத்தியசந்தன் வினவினன்.

"கூடவே கூடாது! அவர் என்னை ஒருகாலும் மன்னித்திடவே மாட்டார். அநுவிந்தன் அவருக்குப் பரமவிரோதி,—அவனை அவர் எப்போதும் பகைத்துவந்திருக்கின்ருர்!" என்று கமலரேகை விடை இறுத்தாள்.

"அநுவிந்தன் நாடகத்திற்கு வந்திருந்ததை அவர் அறியாரா? நீங்கள் நாடகத்திற்கு வந்திருந்ததை அவர் அறியாரா?" என்று சத்தியசந்தன் மறித்துக் கேட்டான்.

"என்னுடைய தந்தை நாடகம்பார்க்கச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை, நான் வந்தது அவருக்குத் தெரியாது!" என்று கமலரேகை மறுமொழி பகர்ந்தாள்.

"போலிஸார் இக்கொலை சம்பந்தமாய் விசாரித் தறிவதற்காக உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் என்ன செய்வீர்கள்? அப்போது உங்கள் தகப்பனருக்கு உண்மை புலப்பட்டுவிடுமே?" என்று சத்தியசந்தன் கேட்டான்.

"என்ன செய்வதென எனக்குத் தோன்றவில்லையே!" என்று கமலரேகை பரிதபித்துக் கூறினள்.

"நாமே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று உறுதிமொழி எழுதிவைத்து விடுவது நலமென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. அவ்விதம் செய்துவிட்டால் போலிஸார் உங்கள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு ஏது இராது" என்று சத்தியசந்தன் சொன்னன்.

"ஆம்; நீர் சொல்வது மிகவும் நல்ல ஒரு யோசனைதான்!" என்று கமலரேகையும் தழுவி உரைத்தாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் எழுதிவைப்பதாக இருவரும் தீர்மானித்தார்கள். இவ்விதம் தீர்மானித்த பிறகு வேறு பல விஷயங்களைக்குறித்து இருவரும் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவ்விதம் இருக்கும் தறுவாயில் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு உருவப்படம் தற்செலாய்ச் சத்தியசந்தன் கண்ணிற் பட்டது. அவன் அதை எடுத்துக் கூர்ந்து கவனித்துப்பார்த்து விட்டு, மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன், "இந்தப் படம் யாருடையது?" என்று கமலரேகையைக் கேட்டான்.

"எனக்குத் தெரியாது! அவர்,—அதாவது இப்படத்திலுள்ள உருவத்தையுடையவர்,—என்னுடைய தகப்பனருக்கு நண்பராயிருந்தல் கூடும். நான் அவரைப் பார்த்ததில்லை, நீர் ஏன் இவ்வளவு சிரத்தையோடு விசாரிக்கின்றீர்? அவரை உமக்குத்தெரியுமோ?" என்று கமலரேகை வினவினள்.

"அவரை இரண்டொரு முறை சந்தித்திருக்கிறேன்! ஆனல் அவரோடு நான் பேசினதில்லை" என்று சத்தியசந்தன் பதில் சொல்லிவிட்டு, அப்படம் சம்பந்தமான பேச்சை நழுவினற்போல் விட்டுவிட்டான்.

ஏனெனில், அது விஷயமாய் இனிப்பேசினல், அபாயம் நேரும் என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டான். அந்தப் படம் கமலரேகையின் அறையில் இருந்ததுதான் அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்தது, ஏனெனில், கமலரேகைக்கு, விரோதமாய் எவன் சதியாலோசனை செய்தானே,—அவளுக்குத் துன்பத்தை விளைவித்தாவது பெரும் பொருளைக் கைப்பற்ற எவன் சூழ்ச்சி செய்தானே,—அவனுடைய உருவப்படமாக அது இருந்தது. அதாவது, சித்திரவர்மனுடைய உருவப்படம்!

"சத்திய சந்தரே! அநுவிந்தனே இறந்து போனன். இப்போது நான் அநாதையாயும் உதவியற்றவளாயு மிருக்கிறேன்" என்று கமலரேகை மறுபடியும் ஆற்ருது கூறிக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

"அம்மா! நான் தங்களுக்கு உண்மைத் தோழனயிருந்து உதவி புரிகின்றேன். நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்; என்னை நம்புங்கள் என்று சத்தியசந்தன் உறுதிகூறினன். சத்தியசந்தன் இவ்விதமாய் உபாயங்கூறி உவப்பித்தது கமலரேகைக்கு ஒருவிதமான ஆறுதல் கொடுத்தது.

இராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

(மயிலோன்துதி)

மலைமகளாம் மங்கையவள் மாதவத் தேதோற்றி
மலைநாட்டிற் றங்கும் மயிலோய்-மலைமகளின்
முன்னே பிறந்த முகுந்தனவன் காதைசொல
என்னுடனே நீயிருந்து கா

(விண்ணுதுதி)

படியார் மடியுடைய பண்புடையாய் கேகை
மடிமே லிராவணனை மாயப்-படிமேய
கங்கையொரு வேணிக் கருணீகன் மைத்துனனே
சங்கையின்றி யேயென்னைக் கா

(ஸ்ரீராமன் உற்பவச்சுருக்கம்)

வரையிற் றோன்றிப் படியைக் காக்கும்
திரைநதி பலவுள் திலகமே யென்னத்
தேவர் மூழ்கி ஞானம் பெறவும்
மூவர் போற்றிப் புகழ்வே பெற்றும்
அருகே வாழும் மாந்தர் பலர்க்கும்

தருவே யன்ன நன்மை தரலால்
அன்னை யென்று யாவரு மேற்றும்
பொன்னியின் மிக்க சரயுமா நதிதான்
தன்னைச் சூழப்பெற்றநற் றேயமாய்ப்
பொன்னை விளைக்கும் பொற்புறு கோசலம்.

அதனின் தலைநக ரயோத்தியா மென்ப
அதனை ஆண்டனர் ஆதவன் குலத்தினர்.
அயனென் பானின் அரிதவச் சிறுவன்
தயாத ரைண்டனன் எதிரிக ளின்றி.
மனைவியர் மூவர் அவர்க்கே யுண்டாம்.

மனையாள் மூத்தாள் கோசலை யென்பாள்;
அவளின் தங்கை கைகேசியா மென்பவள்;
அவளுக் கிளையாள் சுபத்திரை யென்பாள்.
மூவரோ டலவி யின்பந் துய்த்து
பாவம் போக்கிப் பரிதியை யொத்து

தானம் செய்து தவம்பல வியற்றி
கானம் கேட்டு வாழுநன் னாளில்
புத்திரன் காணு தயர்ந்தே தவித்து
மித்திர ருடனே மிகவிதைக் கூறி
அவருடன் குருவாம் வசிட்டரின் பக்கல்

கவலையே கொண்டு ஏகினன் தயரதன்.
"ஐயகோ குருவே! என்னயான் செய்வேன்!
பைய னில்லா மலடே யாயினேன்!
இரவியின் குலத்திற் கிவ்வித இழுக்கு
பாவியே வந்ததால் பாவியென் செய்வேன்?

எந்தன் குருவே! இனியான் பொறுக்கேன்.
செந்தா மரைப்பதம் தொழுதேன், செய்வதை
உரைப்பீர் கடிதி லுரைப்பீர்" என்றே

இறைஞ்சினன் வேந்தன் தயர்தப் பெயரோன்
"மானின் கோட்டு மாமுனி தன்னுன்
மாமக மியற்றின் மகவைப் பெறுவாய்"
என்றே வசிட்ட ரிசைத்தனர் மாதோ.
மன்னனும் போற்றிக் குருவைத் தொழுது
அவரின் அருளா லம்முனி யழைத்து
நவமணி யாதனத் தவரையு மிருத்தி

யாகம் செய்தனன் புத்திரற் காக.
ஆகுதி யீயு மமயந் தன்னில்
பூதம் ஒன்று பொற்கிண் ணத்தே
சாதம் பாலது கொண்டெ ழெழுந்தது.
அத்தை வாங்கி யிரண்டா வாக்கி

பத்தினி கோசலைக் கொன்று மீந்தான்;
மற்றை ஒன்றை ஈராய் வகுத்து
பற்றுடை கேசிக் கொன்று மீந்தனன்;
மீந்ததை யெடுத்து இரண்டா வாக்கி
சாந்த குணமுடை சுபத்திரைக் கீந்தான்.

உண்ட தேவியர் வயிறே வாய்ந்தனர்,
தொண்டர்க் கருளும் ஈசன தருளால்.
ஒன்றும் திங்களும் இரண்டும் மூன்றும்
நன்மைதந் தேகு நாலு மைந்தும்
ஆறு மேழு மெட்டுஞ் செல்ல
சோற்றூண் செல்லா ஒன்பதும் செல்ல
பத்தா மாதம் பரமனி னருளால்
சித்தர் களிக்க அரக்கர் கொதிக்கத்
தேவர் ஏற்றத் தவத்தினர் போற்றத்
தேவர் களரச னரசு நிலைக்க

உலகிற் சத்தியம் ஓங்கவே பொய்மை
தலத்தி லழிந்து தோன்று தொழிய
கோசலை யுந்தியிற் கோலமா யிராமன்
கோசலை களிக்கத் தோற்றினன் வந்தான்.
கேசியின் வயிற்றே பரதன் தோன்றினன்

மாசில் மனத்தினள் சுபத்திரை யுந்தியில்
லக்குன னும் சத்துருக்கனு முதித்தனர்.
சக்கரம் விரைவாய்க் களிப்பாற் சுழன்றது;
துந்துபி முழங்கிய; தேவ ரார்த்தனர்;
சந்திரன் வளர்ந்தான்; பரிதியும் விளங்கினன்;

மரங்கள் கிளைத்தன; புற்கள் தழைத்தன;
கரனின் அரக்கர் இடக்கரம் துடித்தன;
திண்டோ ளிராவணன் தேகம் சிலிர்த்தது,
மண்டோ தரியின் வலக்கண் துடித்தது;
கோகிலம் பாடின ; மயிலின மாடின;
கோகில மொத்த குதலையர் பாடினர்;
சக்கரன் பூமழை சங்கையில் பெய்தனன் ;
நாகத் தலையெலாம் நன்மை ஓங்கிய.
இவ்விதம் நற்பிர பஞ்சம் களிக்க
பவ்விய மோடு அந்தண ரேடுடன்

அரண்மனை வந்து ஜாதகம் கணித்தனர்.
அரையனு நோக்கி அகமகிழ்ந் தனனே.
வளர்பிறை யன்ன சிசுக்கள் வளர்ந்தனர்.

தளர்பிறை யொத்தது அரக்கரின் புகழும்
ஆரிய நாட்டே அருமைப் பொருளாய்

காரிரு ளகற்றிக் களிப்பையு மூட்டி
ஈரிரு வுலகும் உய்யவே விளங்கும்
ஈச்வரன் வாயாற் பரவிய வேதம்
நாற்றலைப் பிரமன் நாவினி லுள்ளது
நாற்றலை போலும் நாலா யுள்ளது

யாவும் குழந்தைய ரெளிதே கற்றனர்;
நாவும் பரமன் நாமம் நவிற்றிய;
தனுர்முறை யாவும் தவனுற் கற்றனர்,
மனுமுறை யறிந்தனர் மன்னர் நால்வரும்.
யானையி னேற்றமும் குதிரையி னேற்றமும்

தானை நடத்தும் அரியநற் பயிற்சியும்
இரதம் செலுத்தலும் இனிதிற் பயின்றனர்.
பரம னருளாற் பலபல தேர்ந்தனர்.
தவத்தினர் நாடிடு பொறுமையும் தயையும்
சிவத்தின் நற்குணம் தருமம் யாவும்

வீரருக் குரிய வீரப் ரதாபமும்
தீரர் போற்ற யாவும் பூண்ட
புத்திரர் விளக்கங் கண்ட தயரதன்
தத்திதா னந்தக் கூத்தன் கூத்தைக்
கண்டோ ரடையும் இன்பம் பெற்று

எண்டிசை போற்ற ஆண்டனன் நாட்டை.
அவ்வித காலத் தோர்நா ளந்தோ!
எவ்வித இடையூ றுற்றதாம் போதும்
தன்வலி யூக்கம் தளரா துடைத்துப்
பொன்முடி யீச னருளைப் பெற்று

'இராஜரு மிருடியுட்' பட்டம் கொண்டு
பராபர னுைத்துக் கோசிகன் வந்தனன்
தசரத னெழுந்து கோசிகன் வணங்கி
தசதிசை விளங்கிய ஆதனத் திருத்தி
'என்ன காரிய' மென்றே வினவினன்

சொன்ன போழ்தினி லிரப்பவ ரொப்ப
கையை யேந்திக் கருப்பனை யிரந்தனன்,
செய்கை யிழந்தான் தயரத வேந்தன்.
"தவத்திற் பெரிய சிகாமணி வேந்தே!
சிவத்திட மன்பைச் சேர்த்திய வள்ளா அல்!

ஒன்றும் அறியாப் பாலனை யிரந்தீர்.
என்னை யழைக்கில் யான்வரு கேனே?
சிசுவை யழைத்தீர்; சீர்தவு தவத்தீர்!
பசுக்கன் றனைய என்னருந் தவத்தை
ஆசையைத் தீர்த்த கர்னவ முதத்தை

தாசன் பெற்றத்தவக்கொழுந் ததனை
இரந்தீர் இரந்தீர் என்மனம் வருந்த!
அரக்கர் மாயை யறியார் பாலர்;
தனுர்நல் வேதம் மந்திரம் வராது;
தனுசால் யானே யாகம் காப்பேன்;

வாய்திறந் தருளும், அன்பர்க் கெளியோய்!
நாயேன் தாசன் காப்பே னருளும்,"
என்றே கூறி இறைஞ்சினன் வேந்தன்.
சொன்ன சொலேற் றலும் மீசை துடித்திட
கண்கள் தீப்பொறி கடிதினிற் கக்கிட

எண்டிசை கலங்கிட ஈசனும் வருந்திட
செஞ்சடை தீயைக் குபீலெனக் கக்கி
அஞ்சா துலகை யழிப்பே னென்றிட
ரோமம் யாவும் புகையை வெளிவிட
தாமம் ருத்ராம் அணிந்த தோளினன்

நசித்திடு தவக்குலம் உயர்பத மேற்றிய
வசிட்டரிற் றேற்றக் கோசிக முனிவனும்,
சாக்கா லத்தின் கூற்றெனத் தோற்றி
தீக்கோபத் துட னெழுந்து நகைத்தான்.
அக்கோலம் பார்த்தரு கிருந்தான் முனி

எக்கா லத்து மீச்வரற் றெழுபவன்
வசிட்டப் பெயரின னெழுந்தே அரையனை
நசித்திடல் காக்கவா மெண்ணித் தேற்றி
"உனக்குநல் காலம் வந்த தய்யனே
உன்மக னனுப்புதி நன்மையே வந்திடும்"

எனவே கூறலும் கோவு மிசைந்து
மனத்திற் றயிரியம் வசிட்டராற் பூண்டு
இராமனை யனுப்புதற் குடன்பட் டானரோ;
சராசரம் தாங்கு மிலக்குன னிளையோன்
இராமனைப் பிரிய மனம தொவ்வாது

இராமனைத் தொடரத் தந்தையை வேண்டினன்,
தந்தையு மிசைந்தான் புத்திர ரனுப்ப.
கந்தத் தொடையைக் கண்டத் தணிந்த
முனிவனும் புகழ்ந்தான் தசரத மன்னனை;
தனிமுத லிராமன் இலக்குன வேந்தன்

இருபுறஞ் சூழ நடந்தனன் கானகம்.
திரிபுரந் தோன்றினர் மாயையைப் புகன்று
மந்திரம் யாவும் விடலிலா துரைத்து
மந்திரக் குருவாய் மகிபனுக் கமைந்தனன்,
தவத்தின் மிக்க கோசிக வேந்தனும்

சிவப்பிர காசனின் வன்மை பெற்றவன்
'பரமன் குருவாய் எதிலன் முனிவன்,
பிரம னறிந்த வசிட்டனே வமைவது'
என்றே நினைந்து குருவானன் கொலோ.
சொன்ன தாடகை தோற்றி முனிந்து

வரையும் மண்ணும் மணலும் காற்றாய்
பறைபோல் நாத மளித்திட எவினள்.
பெண்ணென வெண்ணினன் பெரியோ னிரா
பெண்பால் பாகனின் முத்தலைச் சூலதை மன்
எடுத்தே விடுத்தாள் எமனை நிகர்த்தாள்.

தடுத்தான் வாளியால் விண்ணுவாம் தலைவன்
முனிவன் நோக்கினன் முகுந்த னிராமனை;

முனிந்தே விடுத்தான் வாளியா மொன்றை.
தீயைக் கக்கித் தாடகைக் கொன்றது
நாயை யொத்துக் கீழ்வீழ்ந் திறந்தாள்.

மூவரும் நடந்தனர் யாக சாலைக்கே
காவலா யிருவரை யிருபுறத் திருத்தி
யாகம் செய்தனன் கோசிக முனிவன்
தாகம் தீர்த்து வரத்தைப் பெற்றவன்.
தாடகா புத்திரர் சுவாகு மாரீசர்

தாடகை கொன்றதாற் பழிக்கா யுற்றனர்.
அவர்த மரக்கர் யாவரு மழித்து
சவமாக் கினனே சுவாகுவை யிராமன்.
ஓர்கணை மாரீசனை வேலையிற் றள்ளி
மார்பது கிழிய அமுக்கியே வந்தது;

ஆயினு மரக்கன் சென்றனன் பிழைத்தே.
மாயிரு ளகல முடிந்தது யாகமும்,
மூவருந் திரும்பினர் அயோத்தியை நோக்கி.
பாவ கன்னிகை கருங்க லொன்றை
வழியிற் கண்டனன் தயரத புத்திரன்.

வழிசெலும் பாதம் தன்மேற் படலும்
கன்னிகை யாயது கருங்கற் பாறையும்;
கன்னல் மொழியா ளாயது கல்லும்.
"இருடியர் கௌதமர் இன்பப் பாரியை
திருவடி தொழுது வாழுநல் நாளில்

இந்திரன் கூடிட இக்கதி யுற்றனள்;
இந்திரன் ஆயிரம் யோனியைப் பெற்றான்,
என்மணி!! சீடா! ஆவிலை துயில் வோய்!!!
உன்னடி படலும் புனிதளா யினளே"
இவ்விதம் குருசொல மூவரு நடந்தனர்
எவ்விதம் சொல்வே னிராமப் பெருமையை!

சந்தாதார்க்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸ் மாறுதலால், நமது விவேக போதினி' ஆபீஸையும், திருவல்லிக்கேணிக்கே மாற்றி யிருக்கிறோம். சந்தாநேயர்கள், இனி எழுதும் கடிதங்களையும், புஸ்தக ஆர்டர்களையும், மானேஜர், "விவேக போதினி" திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ், என்று எழுதக் கோருகிறோம். சந்தாதார்களுக்கு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கோடுப்பதுடன், ஆர்டர்கள் கால தாமதப்படாமல் அனுப்பவும் ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறோம்.

மானேஜர்

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம் 15

ராஜ்ய நிலை

Political Condition

இனிஇச்சரித்திரத்தை நமது நண்பர்கள் எளிதில் அனுஸரிக்குமாறு, அக்காலத்தில் மதுரை ஸமஸ்தானத்தின் ராஜநிலையைப்பற்றிச் சற்று விவரிப்போம்.

மங்கம்மாள் அரசாண்டது தனக்கு வாரிஸ் க்ரமமாய்க் கிடைத்ததல்ல வென்றும், தனது பௌத்ரனை சொக்கநாத நாயக்கன் இளவரசாயிருக்குங்கால், அவனுக்கு ப்ரதி நிதியாய்த்தான் Prince Regent) அரசாண்டா ளென்றும் முன்கூறி யிருக்கின்றோம்.

மங்கம்மாள் தனக்கு இயற்கையா யமைந்துள்ள உதாரம், பெருந்தன்மை, தயை, ஈகை முதலான தர்ம குணங்களாலும், சத்திரங்கள், சாலைகள், கூபங்கள், தடாகங்கள், க்ராமங்கள், முதலானவைகளைப் புதிது புதிதாய் ஸ்தாபனஞ்செய்து, அவை மூலமாய் ஏற்பட்ட பொதுநன்மைகளாலும், தனது பெயரை என்றென்றைக்கும், அழியாதபடி ஸ்தாபித்துவிட்டாள். அவ்வுத்தம குணங்களால், சாதாரண ஜனங்கள் அவள் அரசாட்சியில் அதிக த்ருப்தி யடைந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, அவள் ராஜதந்திரங்கள் நன்றுயறிந்தவள். ராஜ்யத்தைக் கைக்கொண்ட காலம் முதலே அது தன்னைவிட்டு விலகாது காப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவந்தாள். தன்னிஷ்ட விரோதமாய்த் தோன்றுபவர்களின் பலத்தையும் அதிகாரத்தையும் நாளடைவில் குறைத்துவிட்டாள். இத்தந்திரத்துக் கிரையானவர்களில், பழைய மந்திரி கிருஷ்ணராஜ் என்பவரும், சிறுபாளையம் ஜமீன்தாரும் இருவர். ஆனால் பகிரங்கமாய் ஒருவரையும் விரோதித்துக் கொள்ளுவதில்லை.

பொறுப்பான உத்யோகங்கள் முழுமையும் தன்னிடத்தில் அதிக விசுவாசமும் பக்தியு முள்ளவர்களால் நிர்வஹிக்கப்பட்டு வந்தன. நமது கதாபுருஷனான நரசிம்ம ராஜாவும் அவருடைய பரிவாரங்களும் இத்தந்திரத்தால் தான் உயர்பதவியடைந்தனர். நரசிம்மராஜா இட்டதே மங்கம்மாளின சட்டம்.

மங்கம்மாளுக்கு மீனாக்ஷியென்ற ஓர் தௌஹித்ரியுண்டு. அவள் நல்ல லக்ஷணமும் குணமும் வாய்ந்த 16-வயது யுவதி. அவளை நரசிம்மராஜனுக்கு விவாஹம் செய்விப்பதாயும், அதன் மூலமாய், தனக்குப் பிறகு, மீனாட்சியே அரசாளவேண்டிய பலம் சேகரிப்பதாகவும், உயர்பதவி ராஜபுருஷர்களால் ஓர் இரகஸ்ய வதந்தி பரவியிருந்தது.

தன்போனும்,கிரமப்படி ஸ்வான்தாருமான சொக்கநாதன், யௌவன (Major) பருவமடைந்தும், ராஜ்யத்தை அவன் வசம் ஒப்புவிக்காமல் வீண் முகாந்திரங்கள் கூறிவருகின்றார்கள். இந்நிலைமையில் ராஜ்யம் மங்கம்மாள் கட்சியென்றும், சொக்கநாதன் கட்சியென்றும், இரு கட்சியாய்ப் பிரிந்துவிட்டது. அந்நேரத்தில் ராஜகலகம் நேரிடுமோவென்று யாவராலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்தது.

நாம் முன் அத்யாயத்தில் கூறியபடி நமது கதாபுருஷர்களாகிய, தர்மராஜனும், மாயனும், துரகாரூடராய், அதிவேகமாய், மதுரை நகருக்குச் சமீபத்தில் வைகையாற்றின் வடகரையில் ஓர் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தார்கள். விடிய ஜாமப்பொழுதிருக்கலாம். அப்பொழுதுதான் சந்திரன் மேற்றிசையிலஸ்தமிக்க, வஞ்சகரின் நெஞ்சம்போன்ற காரிருள் உலகமுழுமையும் சுவர்ந்துகொண்டது.

அவ்வரண்மனைக்கு வெளியே சிறிது தூரத்தில் மஹாராணியாரின் சாரணர்கள், அவ்வரண்மனை வருவோர் போவோர்களையும், அவ்வரண்மனை ரகஸ்யங்களையும் அறிந்து தெரிவிக்குமாறு ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு, வேஷதாரிகளாய், மறைந்து ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அரண்மனையோ, கிருஷ்ணராஜனுக்குரிய உரித்தான வேலைக்காரர்களால், பாராக்காக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நமது துரகாரூடர்கள் ஆசாரவாசல் வந்ததும், பாராக்காரன் உருவினகத்தியும் கையுமாய்,எச்சரித்து 'யாரங்கே?' என்று கம்பீரமாய் வினவ,

தர்மராஜன்:—'நான்தான் தர்மராஜன்' என்று மறுமொழி கூறினன்.

பாராக்காரர்கள்:—'ஐயா! உங்களை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அரண்மனையில். தாங்கள் வந்ததும் தடையில்லாமல் விடும்படி அரண்மனை உத்தரவு. ஆனல் உங்கள் கூட யார்—?''

தர்மராஜன்:—அவர் ஓர் மஹாவைத்யர்.

பாராக்காரர்கள்:—'சரி உள்ளே சீக்ரம் செல்லுங்கள். மஹாராஜ்—'

இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

... ...

மறுநாட்காலை சுமார் ஆறுமணியிருக்கும். நமது தர்மராஜனும், மாயனும், அரண்மனையருகிலுள்ள உத்யான வனத்திலோர் பன்னீர் மரத்தடியிலுள்ள ஓர் சலவைக்கல் மீது உட்கார்ந்து, கீழ்திசையில் அப்பொழுதுதான் கதிரவன் தன் பொற்கதிர்களை விரித்துக்கொண்டு, பிரகாசிக்கு மழகைப் பார்த்து ஆனந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில், தர்மராஜன் மாயனை நோக்கி, "என் மாயா! இதன் அதிசயந்தான் என்ன என்று ஊஹிக்கின்றாய்?'' என்று வினவ,

மாயன்:—மஹாராஜ்! என்ன அதிசயத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்! சிறுபாளையம் ஜமீன்தாருக்கு நேர்ந்த வியாதியே மந்திரியாருக்கும். ஒரே காலத்திலாரம்பம். அதன் கடுபிடியும் ஒரே தருணத்தில் அதன் லக்ஷணங்களும் ஒரே மாதிரி. அது குணத்துக்கு வந்ததும் ஒரேமாற்றுல். அதற்கு வைத்யனும் ஒருவனே—''

தர்மராஜன்:—இதனல் என்ன உனக்குத் தோன்றுகின்றது?

மாயன்:—விஷமும் ஒரே விஷம்—அதாவது கார்க்கோடகம், அதைச் செய்தவனும் ஒரேமனிதன் தான், மஹாராஜ்! இனி என் மனதிருப்பதைச் சொல்லாது மறைப்பது அவ்வளவு நலமன்று. இவ்விஷமானது, நாளடைவில் உண்டவன் சரீரத்தைக்கெடுக்குமே யொழிய திடீரென்று ஆளைக்கொன்று சந்தேகத்துக்கிட முண்டு பண்ணிவிடாது. இது உலகத்திலேயே தனக்குத்தான் செய்யத்தெரியுமென்று எனக்கு என்னிடம்பலதடவைசொல்லியிருக்கின்றார். நல்ல வேளை கள்ளத்தனமாய் அதன் மாற்றை நான் அறிந்துகொண்டேன், அவ்வறிவை நல் வழியிலுபயோகிக்க நேர்ந்தது என் பாக்யமே—''

தர்மராஜன்:—சரி! இருக்கட்டும், மந்திரியின் தேகம் முழுமையும் சௌக்யமாய்விட்டதா?

மாயன்:—மஹாராஜ்! ஏதோ இந்த மீனட்சி கிருபையால், வியாதி முழுமையும் தீர்ந்து விட்டது. இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களில், அடியேன் கொடுக்கும் கஷாயங்களாலும் சுவர்ண பஸ்பங்களாலும், மந்திரியாரின் தேகம் பூர்வ நிலைமைக்கு வந்துவிடும். ஏதோ ஈசன் செயல். ஆனல்—''

தர்மராஜன்:—சும்மா சொல்! பயப்படாதே!''

மாயன்:—இவ்விஷம் ஊட்டின என் குரு சமீபத்தில் மாறு வேடம்பூண்டு ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார். குகை வெடித்த விஷயமும் அதனின்று ஏதோ பூதம் கிளம்பிற்றென்ற கல்பனையும் நமக்கு முன்னதாகவே இவ்விடமெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது. இத்துடன், சிறுபாளையம் ஜமீன்தாரும், பழைய மந்திரியும் கார்க்கோடக மஹா விஷத்தினின்றும் தப்பித்த ஸமாசாரமறிந்ததும், நிச்சயம் நானிவ்விடம் வந்திருப்பதை என் குரு வஞ்சன் அறிந்துவிடுவார். அவர் என்னை நேரே ஒன்றும் எதிர்த்து, தன்னைவெளியிட்டுக்கொள்ளமாட்டார், ஆயினும்—''

இதற்குள், திடீரென்று இரண்டு குதிரைவீரர்கள் ப்ரவேசமாய், இவர்களை நோக்கி, 'யாரையா நீங்கள்?' என்று பரபரப்புடன்வினவ,

தர்மராஜன்:—என்ன விசேஷம்?

குதிரைவீரர்கள்:—மஹாராணியார் இன்னும் ஜாமப்பொழுதில் இவ்விடம் விஜயஞ்செய்கின்றார்களாம். இதோ ராஜசாஸனம். இதை மந்திரியாரிடம் கொடுத்துத் தயாராயிருக்கச் சொல்லுங்கள் என்று கம்பீரமாய் எச்சரித்துவிட்டு, ஒரு பத்திரிகையை தர்மராஜன்கையில் அலட்சியமாய்க் கொடுத்துவிட்டு திரும்பச் சென்றார்கள். தர்மராஜனும் மாயனும் அப்பத்திரிகையுடன் அவஸரமாய் அரண்மனை நுழைந்தார்கள்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

✓ I. ஆத்திசூடி விளக்கம்

32. கடிவதுமற

மனதை வருத்திக்கொள்வதை (கடிந்துகொள்வதை) மறந்துவிடு என்பது இதன் பொருள். மனது வருந்துவதற்கு அநேக காரணங்கள் ஏற்படலாம், நமது கர்மபலனை அனுபவித்து மனம்தேறி ஈடேற வந்த அப்யாஸ பூமியாகிய இவ்வுலகில் அந்த ஸமயங்களில் எல்லாம் கூட கடிந்துகொள்வதை மறந்துவிட வேண்டும் என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து.

பொதுவாகக் கடிந்துகொள்வதனால் ஏற்படும் கேடென்ன என்பதை முதலில் விசாரிக்கவேண்டும். கடிந்துகொள்வதனால் கோபம் மூண்டெழும்; அதனால் வரும் கேடுகளையும் அதிலிருந்து தப்பும் விதத்தையும் ஆறுவது சினம் என்ற ஸூத்திரவிளக்கத்திலும் சினம் என்ற முதற்குறிப்பிலும் விஸ்தரித்தாய் விட்டது. கோபமாக வெளிக்கிளம்பி வாராதபோது மனதை இது வருத்திக் குழம்பும்படி செய்யும். ஆதலால் எவ்விதத்திலும் கடிவதை விட முயலவேண்டும். கடிந்து கொள்வதால் ஏற்படும் புத்திமயக்கத்தில் தர்மாதர்ம விவேகம் மழுங்கிவிடும். ஆதலால் ஸத்துக்கள் அஸத்துகள் எல்லோரும் அதர்ம கார்யங்களிலேயே முனைந்து விடுவர். கடிவது மறவாததனால்தான் சண்டேசநாயனர் தகப்பனை அவமதித்து வருத்தவேண்டி வந்தது. ஹிரண்யன் தன் பிள்ளை ப்ரஹலாதனையும் கொல்லத் துணியும்படி நேர்ந்தது. இதுபற்றியே ஆத்திசூடி வெண்பாவிலும்:

ஹிரணியனும் ஆங்காரத் தெண்ணா துரைத்து
நரவரியாலிற்றான் முன்னாளில். சுராதருவை, போலே
கொடுக்கின்றபுன்னை வணாதா, மாலேகடிவது மற.

என்று அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது வரை கடிந்து கொள்வதால் ஏற்படக் கூடும் வெளிப்படையான கெடுதிகள் எடுத்து விளக்கப்பட்டன.

ஆழ்ந்து விசாரிக்கில் கடிவது என்பது ஒருவித மனச்சஞ்சலம். இது பெரும்பாலும் புண்யவான்களும் ஸன்மார்க்கிகளும் கவனித்து அடக்கி விடவேண்டிய விஷயம். இவர்களிடம் தான் இது விளங்கா ஸூக்ஷ்மரூபங்களில் புகுந்து நிற்கும். அந்த ரூபங்களை எடுத்து வெளிப்படுத்தினால் தான் நமக்கு நன்மை ஏற்பட இடமுண்டு. புண்யவான்கள் நல்வழி நடப்பவரே. அவர்களுக்கு கெட்டவழிகளில் நடப்பவர்களிடம் ஒருவித த்வேஷ புத்தி இருக்கும். இது சுத்த அகங்காரத்தால் ஏற்படுவது. இதை எல்லை மீறிவளரும்படி விட்டு விட்டால் நல்வழிநடப்பதற்கு உபயோகப்பட வேண்டிய முயற்சிகள் எல்லாம் தீயவழி தூஷணத்தில் உபயோகப்பட்டு வீணாகிவிடும். இம்மாதிரி செய்யும்படி தூண்டுவதில் கெட்ட விஷயங்களைக் கடிந்து கொள்வதே முக்கியகாரணம். ஆதலால் இந்த சுத்த அகங்காரத் தடிப்பை தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். காலக்கிரமத்தில் அகங்காரம் இப்படித் தடிக்கும் வழியையே மறந்து முற்றிலும் நல்வழி நடப்பதே கண்ணாயிருக்கவேண்டும். இந்நிலையைத் தாண்டி விட்டால் கடிவது வேறு வேஷத்தோடு உள்ளே தோன்றும். நாம் ஒரு தீயவழி நடப்போனுக்கு புத்திமதி சாந்தமாகக் கூறத் தொடங்கும்படி நேரும். அப்பொழுது, சாந்தமாகவே தொடங்குவோம். அவன் நம்மிடம் சற்று மரியாதையுடையவனாகவும் இருக்கலாம்: அதனால் நாம் அவனைப் புத்தி கூறித் திருப்பிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தையும் வளர விட்டிருக்கலாம். ஆனால் நமது புத்திமதிபயன்படாமலும் போய்விடலாம். அப்பொழுது 'இப்படி இவன் மோசம் செய்துவிட்டானே! நம் புத்திமதியையும் ஒதுக்கிவிட்டானே!' என்ற எண்ணத்தால் மனம் குழம்பத் தொடங்கிவிடும். தேஹப்பதட்டம் மனப்பதட்டம் கொஞ்சநாழிகை வரையில் அடங்காது. இதுதான் கடிவதன் மாறுவேஷம். இதற்கும் இடங்கொடுக்கலாகாது. 'நாம் புத்திமதி கூறினோம். எடுத்துக்கொண்டு அதைக் கடைப்பிடித்து நடப்பது சேட்பவனையல்லவோ சேர்ந்தது. அவன் தன்கடமையைச் செய்யவில்லை, நாம் கடிந்துகொள்வதில் பயன் என்ன? நாம் சொல்லவேண்டிய கடமைப்படிச் சொல்லியாகிவிட்டது. இனிமேல் அவன்பாடு' என்ற எண்ணங்கள் மூலமாக இந்த ரூபமான கடிந்துகொள்வதை அடக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும். நமது மனம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் இப்படி ஒதுங்கிக்கொண்டே வந்துவிடலாம். ஸாதாரண ஜனங்களுக்கும் இந்த வழி மிக லேசானது. இல்லறத்தானுக்குக் குடும்பவிஷயத்திலும் பொது நன்மை விஷயத்திலும் கடிவதை அடக்குவது மிகக் கடினமாகிவிடும். அவனும் இதை அடக்கப் பழகினால்தான் நற்கதியடையலாம். அநேகருக்கு மேலதிகாரியாக இருக்கவேண்டிய நிலை இல்லறத்தானுக்கு வந்துவிடும். கீழுள்ளவர்கள் சிலர் நல்லவராயும் பெரும்பாலார் கெட்டவர்களாயும் இருக்கலாம். அப்பொழுது அவர்களைக் கட்டி யாளுங்கால் கடிந்துகொள்ளாது அல்லது கடிந்துகொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளாது நல்ல வழிப்படுத்த முடியாது. ஆகவே இல்லறத்தானுக்குக் கடிந்துகொள்ளும் ஸமயங்கள் அடிக்கடி வரும். அவன் கடிந்துகொள்ளவும் வேண்டும், கடிவதையும் மறக்கவேண்டும். இது எப்படி முடியும் என்ற சங்கை பிறக்கும். இது நடந்தேருவது மிகக் கடினம். இந்த ஸந்தர்ப்பங்களை விட்டு ஒதுங்கப் பழகுவதே முக்கியமானவழி. ஆயினும் சிற்சில சமயங்களில் ஒதுங்க முடியாமலும் போய்விடும், அப்பொழுதுவேண்டிய அளவுகடிந்துகொண்டுவிட்டு உடனே தனித்திருந்து அதனால் ஏற்படும் மனச்சஞ்சல வேகத்தை முற்கூறிய எண்ணங்களால் கூடிய சீக்கிரத்தில் அடக்கிவிடப் பழகவேண்டும். இதனால் வரவர ஒதுங்கியும், ஒதுக்க முடியாது கடி

ந்துகொள்ளவேண்டிய ஸமயங்களில் இந்த எண்ணத்தாரை கடிவதோடுகூடவே ஏற்பட்டு அதன் சஞ்சலம் செய்யும் சக்தியைக் குறைத்துவிடும். ஆனால் வெளித்தோற்றத்தில் மாத்திரம் ஸாதாரணமாகக் கடிந்துகொள்வது போன்றிருக்கும். உள்ளபடி இப்படி இருக்கிறதா இல்லையா என்பது இந்தசயயம் நீங்கினதும் உடனே மனம் சாந்தப்பட்டு கடிவதற் கேற்பட்ட காரணத்தை நாடிப்பாயாது முன்னர் இருந்ததுபோல ஸாவதானமாக இருப்பதால் விளங்கும். வேண்டுமென்றே விஷய வ்யவஹாரங்களை இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு கடிந்து கொள்வதாகப் பயமுறுத்துகிறேன் என்று சிலஆபாஸவேதாந்திகள் விஷயலோலராய்த் திரிவர். அவர் முற்கூறிய மனதின் பின்னிலையைக் கவனித்தால் தமது குதர்க்கத்தை எளிதில் உணர்வர். தெரிந்தும் நான் கடிவதை மறந்தவன் என்று பிதற்றுபவர் அதோகதி அடைந்த பின்னர் தான் பச்சாத்தாபப்படுவர். பட்டால் தெரியும் பார்ப்பானுக்கு பட்டாலும் தெரியாது மற்றையோருக்கு என்ற வசனத்திற்கு இலக்காவர்.

ஆதலால் வ்யவஹாரத்தில் கடிவது மறப்பதற்கு வழி பின்வரும் பாகங்களை உடையது. (1) கடிந்துகொள்ளவேண்டிய தருணங்கள் வரவொட்டாது முன் ஜாக்ரதையுடன் முயற்சிக்க வேண்டும் (2) எக்காரணத்தாலும் கடிந்து கொள்ளும் ஸமயங்களை எதிர்பார்த்து வருந்தி யழைக்கவே கூடாது (3) தன் முயற்சியும் மீறிக் கடிந்து கொள்ளும் தருணம் வந்துவிட்டால் நியாயமாக எவ்வளவு தூரம் கடிந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவோடு நிறுத்திவிடவேண்டும் (4) தகுந்த ஸத்விருத்திகளால் கடிவதால் ஏற்படும் வேகத்தை சீக்கிரத்தில தடுத்து சாந்த நிலைக்கு வந்துவிடவேண்டும். இதில் ஏதாவது ஒன்று தவறினால் கடிவதை மறக்கவே முடியாது.

ஸன்மார்க்கத்திற்கு வ்யவஹாரம் பெருந்தொல்லை என்று வெளியேறும் ஸந்யாஸிகளையும் இந்தக் கடிவது முற்றும் விடுவதில்லை. அவர்களும் மிகுந்த ஜாக்ரதையாக ஔவை ஸூத்திரப்படி நடத்தல் வேண்டும். உண்மையான ஸந்யாஸிகளுக்கு முற்கூறிய ரூபமாக இந்தக் கடிவது முன் தோன்றாது. ஒருவன் அவர்களை அவமதித்தான் அல்லது அவர் சொற்படி நடக்கவில்லை என்றால் அவர்களுக்கு ப்ரமாதமாகக் கோபம் வந்துவிடாது. 'ஐயோ பாவம்! என்ன இவன் நிலை! பெரியோரைப் பழிக்கலாகாது என்பது சாஸ்திரம். எனக்கொன்றும் இல்லை அவனுக்குத்தான் கெடுதி. நாம் கோபித்துப் பயன் என்ன? ஈச்வரன் அவனைப் பார்த்துக்கொள்வாரே' என்று பிறரிடமாவது அவனிடம் நேரவாவது கூறுவதுதான் கடிந்துகொள்வதன் கடைசிரூபம். இதைக் கவனித்து வெளிக்கிளம்பாது இதற்குக்காரணமாகிய சித்தவிருத்தியைநசுக்கிவிட்டானானால் பிழைப்பன். இல்லாவிடில் ஸமயங்களுக்கேற்ப் மற்றைய தாழ்ந்ததும் வெளிப்படையானதுமான நிலைகளுக்கு அவனை இழுத்து இது அலங்கோலப்படுத்திவிடும். கடிந்துகொள்வதை இந்த நிலைக்குவரும்படி கறைத்தபின்பு தான் கடிவது அடக்குவதைவிட்டு கடிவது மறக்கத்தொடங்கவேண்டும். இது வரையில் கூறிவந்ததெல்லாம் கடிவது மறப்பதற் கங்கமாகிய கடிவது குறுக்கலே.

இந்த நிலையில்தான் மற என்ற பதத்தின் உண்மைப்பொருள் வெளியாகும். என்ன முயன்றபோதிலும் கடிவது குறையுமே ஒழிய முற்றிலும் வேரற்றுவிடாது. சற்று ஏமாந்தால் கப்புங்கிளையாகவும் வளர்ந்துவிடும். அதை மறந்தால்தான் முற்றிலும் நீங்கும் அது, ஆனால் அதை அடக்கிக்கொண்டேவராமல் அதைமறக்க நினைக்கவே முடியாது. ஒன்றை மறப்பது என்றால் திடீரென்று முடியாது அதைவிடச் சிறந்ததை நினைத்துக்கொண்டு அதை நழுவவிடலாம். கடிவது மறப்பதற்கு முடிவதை நினைத்தே யாகவேண்டும். அதாவது ஆத்மஞானத்தைப் பின்பற்றி அதிலேயே மனம் ஊறிப் பழகுவதால் அடங்கிவரும் கடிவது மறக்கப்படவேண்டும். ஆகவே ஞானவழியில் முனைந்து மேல்நோக்காக விருந்து மனம் தானே கடிந்துகொள்ளுவதன் வேரை விட்டுவிடும்படி செய்யவேண்டும். இதற்குவழி கடிவது மற என்ற ஸூத்திரத்திலேயே அமைந்துள்ளது. இதற்கு மனதைச் சஞ்சலப் படுத்துவதாகிய விசித்திர விஷயங்களில் பாய்ந்தோடாது மனதை அடக்கி விஷயங்களை மறக்க முயலவேண்டும் என்று இந்த ஸூத்திரம் தரும் பொருளே இந்த முடிவிற்குத் தகுந்த ஸாதனம்.

II மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

We have called the age between 800 and 315 B. C. the age of law and philosophy, because in this age were framed those systems of law and philosophy which are still revered in India. The voluminous rules for the performance of sacrifices, of which we have spoken in the last chapter, were condensed into concise rules, which are known as *Srauta Sutras* : rules of domestic rites and festivals were condensed into handy manuals known as *Grihya Sutras,* and bodies of Civil and Criminal Laws were compiled under the name of *Dharma Sutras.* It was expected that every Aryan boy should learn these three fold laws before he left his school, so that he might remember ever after his duties as a worshipper, as a family man and as a citizen. No nation on earth devised a more efficacious method of impressing on every individual member of the state his duties of life.

We have curious glimpses of ancient Hindu domestic life in the rules embodied in the *Grihya Sutras*. We have the rules of the marriage ceremony, of the initiation, when a boy was handed over by his parents to his teacher, under whom he lived for years as the attendant and menial. We have also the accounts of the completion of the student's life, when the educated youth returns to his home, married, lighted the sacred fire in his home, and settled down as a house-holder. Five duties are specially enjoined on house holders, namely, sacrifices to gods, and to departed fathers, hospitality to men, honour to spirits and devotion to God.

Even more important and interesting than these rules are the civil and the criminal laws which we find in the *Dharma Sutras*. The laws of property and inheritance laid down in these codes are the basis of the Hindu Law as it is at present administered in India. The law of evidence is clearly set forth, and false evidence is made punishable by the severest penalties. The criminal laws of the Hindus were milder than the laws of most ancient nations; but as in other countries, different punishments were prescribed for different classes of people.

Such is the three-fold system of laws which every pious Aryan boy had to learn in order to acquaint himself with his duties as a worshipper, as a family man and as a citizen. But higher than all these rites, the Hindus valued a virtuous, pure and holy life, which these are expected to lead to.

800 கி.மு. முதல் 315 கி. மு. வரையில் உள்ள காலத்தில், இப்பொழுதும் வணக்கத்துடன் எற்று வரப்படும் சட்டங்களும், சாஸ்திரங்களும், ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டு வந்தமையால், இந்தக் காலத்தை சட்ட சாஸ்திரகாலம் என்று பெயரிட்டழைத்திருக்கிறோம். முன் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட, யாகம் நடந்தேறவேண்டியதற்கு எற்பட்டுள்ள விரிந்தகோட்பாடுகள் எல்லாம் ச்ரௌதஸூத்திரம் என்ற சிறு விதிகள் உருவமாகச் சுருக்கப்பட்டன: வீட்டுச் கர்மங்கள், பண்டிகைகள் விஷயமான விதிகள் எல்லாம் க்ருஹ்யஸூத்ரங்கள் என்ற சிறுநூலாகச் சுருக்கப்பட்டன: நடவடிக்கை, குற்றம் இவைகள் விஷயமான சட்டங்கள் தர்மஸூத்ரங்கள் என்ற பெயரிடப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டன. பக்தன், இல்லறத்தான், நகரத்தான் என்ற மூன்று நிலைகளில் எற்படும் கடமைகளை தடையின்றி ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பதற்காக ஒவ்வொரு ஆரியசிறுவனும் அவன்கல்விப்பயிற்சிமுடியும் முன்னர் இம்முப்பாகமாகப் பிரித்திருக்கும் சட்டங்களை கற்றிருக்க வேண்டும் தனித் தனியாக ஒவ்வொருவனுக்கும் வாழ்க்கைக் கடமைகளை இதை விட திருத்தமாகப் புகட்டும் வழியை இவ் வுலகிலுள்ள ஒரு ஜாதியாரும் எற்படுத்தவில்லை.

க்ருஹ்ய ஸூத்திரங்களில் முன்னுள்ள ஹிந்துக்களது இல்லற விஷயமான சிறுவிளக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. மணவினைச் சடங்கின் விதிகளும், சிலவருஷம் ஊழியனாகத்தொண்டு செய்து வழிபடவேண்டிய ஆசாரியனிடம் பிதாவால் ஒப்படைக்கப்படுங்கால் சிறுவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபநயன விதிகளும், இங்கு இருக்கக்காணலாம் இதோடுங்கூட கற்றபின் வீடுவந்து மணம்முடிந்து ஔபாஸனக்கினி வளர்த்து கிருஹஸ்தனுவதான பிரஹ்மசரிய முடிவு விஷயமான வர்ணனங்களும் இங்கு உண்டு. இல்லறத்தானுக்கு இந்த ஐந்து கடமைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன: அவையாவன தேவயஞ்ஞம், பிதிர்யஞ்ஞம், மனுஷ்யயஞ்ஞம், பூதயஞ்ஞம், ஈச்வர உபாஸனை ஆகிய இவைகளே.

தர்ம ஸூத்திரங்களில் காணப்படுவனவான நடவடிக்கைகள் குற்றங்கள் விஷயமான சட்டங்கள், முற்கூறிய விதிகளைவிட மிக முக்கியமும், இனிமையுமாகவிருக்கும். சொத்து, அதன் உரிமை இவைகள் விஷயமாயும், இக்காலத்தில் இந்தியாவில் செலுத்திவரும் ஹிந்து சட்டத்திற்கு ஆதாரமாயும் உள்ள சட்டங்கள் இந்தத் தொகுதியில் காணப்படும். ஸாக்ஷி விஷய சட்டம் பொய் ஸாக்ஷிக்கு எற்பட்டுள்ள கொடிய தண்டனைகள் எல்லாம் வெகு தெளிவாக இங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றைய ஜாதியார்களது குற்றச்சட்டங்களைவிட ஹிந்துக்களது குற்றச்சட்டங்கள் மெத்தனமாகவே உள்ளன மற்றைய தேசங்களில் உள்ளதுபோல இதிலும் கூட்டத்தார்களுக்கு எற்றபடி வேற்றுமையான தண்டனைகளும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மதப்பற்றுடைய ஆரியச்சிறுவனும் பக்தன் இல்லறத்தான், நகரத்தானாகிய நிலைகளில் எற்படக்கூடும் கடமைகளை உணருவதற்காக மூவாறாகப் பிரிந்திருக்கும் சட்ட ஒழுங்குகள் இத்தன்மையாகத்தான் இருக்கின்றன. இவைகளால் எற்படக்கூடியதாயுள்ள சிஷ்ட குற்றமற்ற சுத்தவாழ்க்கையே முன்னவைகளைவிட மேற்பட்டதாக ஹிந்துக்களால் மதிக்கப்பட்டு வந்தது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

மாயக் கொடைகள்

Magic Gifts

"கறறவ றறறட் றறகட் றறகட்
சறறவறட் கறறவறட் றறகட் றறகட்
றறவ றறவ றறகட் றறகட்"

என்று தவளைகள் பெருமழை பெய்ததென்னுங் கொண்டாட்டத்தால் பொழுது விடிவதற்கு முன் உதயராகம் பாடிக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது மழையும் "ஞொய்" என்று பெய்துகொண்டிருந்தது. இதே ஸமயத்தில் தடபுடலாக ஒருவீடு அச்சுவேறு ஆணிவேறாக விழுந்துகொண்டிருந்தது. உள்ளிருந்தவர்கள் குய்யோ முறையோ என்று ஒலமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஸமயத்திற் சேவலும் தலை நிமிர்ந்து, அசைந்தசைந்து "ககாகுரேய்! ககாகுரேய்!" என்று ஸூர்யனது வரவை எச்சரித்தது. ஸூர்யனும் இருட்டைக்கிழித்து இரத்தந்தெறிக்க வெளியே கிளம்பினான்.

இதற்குள் வீடு முழுதும் விழுந்துவிட்டது. குடியானவன் தலைமேல் கைவைத்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். பின தன் பிள்ளைகளைக்கூவி "அடாப் பயல்களா! நீங்கள் இருந்து என்ன லாபம்? என்னப் பிரயோஜனம்? உங்களால் ஒருகாசுக்கு வழியுண்டா? உங்களைக் கட்டிக்கொண்டு மாரடிப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது. பிச்சைக்குடிமியில் சனீச்வரன் புகுந்தாற்போல வீடும் விழுந்துவிட்டது. வேறு வழியில்லை. நம்மிடம் ஒரு பசு இருக்கிறது. அதை நீங்கள் போய் மேய்த்துக்கொண்டு வாரும். அதன் பாலை விற்று வந்த பணத்தைக் கொண்டாவது வாழலாம். நான் சொல்லியபடி நீங்கள் நடந்துகொண்டால் நன்றாக இருக்கும்" என்று உபதேசஞ் செய்துவிட்டு மூத்தமகனைப்பார்த்து "நீ இன்றைக்கு இந்தப் பசுவை அழைத்துப்போய் நல்ல நீரும் புல்லும் உள்ள இடத்தில்மேயவிட்டுஅழைத்துவா?" என்றனுவினான்.

பெரிய குமாரனும் பசுவைக் கையால் தடவிக்கொடுத்துத் தன்னுடனே அழைத்துப்போனான். அப்பசுவும் நன்றாக ஓடோடியலைந்து தனக்கு வேண்டிய பச்சைகளைத்தின்று பசியாறமேய்ந்தது. பின்மூத்தகுமாரன் இருக்குமிடம் அடைந்தது; ஸூர்யனும் மேற்குப்பக்கம் அடைந்தான்.

ஒன்றுந் தெரியாப் பெரியகுமாரன் பசுவைத் தடவிக்கொடுத்து "நன்றாக மேய்ந்தாயா? வயிறு நிறைந்ததா?" என்று வெகு விநயமாகக்கேட்டான். அப்பசுவும் வெகு விநயமாக எல்லாரும் ஆச்சரியப்படும்படி

"வயிறு நிறைந்தது முத்தண்ணா
பசியு மறைந்தது முத்தண்ணா
வயிற்றி லிடமில்லை முத்தண்ணா
இலைக்கு மிடமில்லை முத்தண்ணா
அம்யே! அம்யே!!"

என்று கனைத்தது. இதைக்கேட்டவன் "ஸரிதான்" என்றுசொண்டு வெகு பக்ஷத்துடன் வீட்டிற்கோட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

வந்ததும் குடியானவன் பசுவைத் தட்டிக்கொடுத்து, "பசு நன்றாகப் பச்சை மேய்ந்ததா?" என்று மகனைக் கேட்டான்.

"ஆகா! வயிறு நிறைந்தது இலைக்கு மிடமில்லை என்றதுவே சொல்லியது" என்று பெரிய குமாரன் சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட குடியானவன் தன் மன ஸமாதானத்திற்காக அப்பசுவைத் தட்டிக்கொடுத்து "பசியாற மேய்ந்தாயா?" என்று கேட்டான்.

அந்தப் பசுவும் வெகு கஷ்டமடைந்ததுபோலக் காட்டிக்கொண்டு

"கல்லு மேலே ஓட்டி
முள்ளு மேலே மாட்டி
காலெல்லாம் ஒடிஞ்சு
வாலெல்லாம் மடிஞ்சு
சேறையெல்லாங் குடித்தால்
கோறை யெல்லாங் கடித்தால்
வயிறெப்படி நிறையும்? வயிறெப்படி நிறையும்?
அம்யே! அம்யே!"

என்று பதில் சொல்லியது.

இதைக்கேட்டதும் குடியானவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. பற்களைக் கடித்துத் தன் மகனைச் சிடு சிடுத்தான். மேலுங்கோபம் மூளைக்கேற பக்கத்திலிருந்த சுக்குமாந்தடிக் கொண்டவனைப் பொத்தினான். வீட்டை விட்டும் ஓட்டி விட்டான்.

இரண்டாவது தினம் நடு மகன் முறையானது. அவன் வெகு பயத்துடன் அப்பசுவைத் தோட்டத்தின் வேலி பக்கம் ஓடும் தண்ணீர்க்கால்வாய் ஓரம் மேயவிட்டான். ஸாயங்காலமானதும் பசுவை "வயிறு நிறைந்ததா?" என்று கேட்டான்.

பசுவும் வெகு விநயத்துடன்,

"வயிறு நிறைந்தது முத்தண்ணா
பசியு மறைந்தது முத்தண்ணா
வயிற்றி லிடமில்லை முத்தண்ணா
இலைக்கு மிடமில்லை முத்தண்ணா
அம்யே! அம்யே!!"

என்று பதில் சொல்லியது. அதை அவன் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வந்தான்.

தகப்பனும் முன்போலவே "வயிறாற மேய்ந்ததா பசு?" என்றான். மகனும "ஆகா! வயிறு நிறைந்தது இலைக்கு மிடமில்லை என்றதுவே சொல்லியது" என்று பதில்சொன்னான். நம்பாத தகப்பன் பசுவைப் போய் "வயிறாறத்தின்றாயா?" என்று கேட்டான்.

அப்பசுவும்

"கல்லு மேலே ஓட்டி
முள்ளு மேலே மாட்டி
காலெல்லாம் ஒடிஞ்சு
வாலெல்லாம் மடிஞ்சு

சேறை யெல்லாங்குடித்தால்
கோறை யெல்லாங் கடித்தால்
வயிறெப்படி நிறையும்? வயிறெப்படி நிறையும்?
அம்யே! அம்யே!!"

என்று சொல்லியதும் குடியானவனுக்கதிக கோபம் வந்து விட்டது. அவன் உடனே தனது இரண்டாவது மகனைப் புடைத்து வீட்டை விட்டு ஓட்டிவிட்டான்.

மூன்றாவது நாள் கடைசி மகனைப் பசுவை மேய்த்து வரும்படி ஏவினான். அவனுந்தந்தை சொற்றலை மேற் கொண்டு பசுவைப் பச்சென்றிருக்கும் இடத்திற் கழைத்துப்போய் நல்ல புற்களையும் தழைகளையும் தானாகவே சேகரித்து அதற்குக் கொடுத்தான். பசுவும் கரையோரம் வளர்ந்த பசும்புல்லை மேய்ந்து கொண்டே இருந்தது. ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயம். அப்பொழுதுசிறுவன் பசுவைத்தட்டிக்கொடுத்து "உன் வயிறு நிறைந்ததா? பசியடங்கியதா?" என்று கேட்டான்.

அப்பசுவும் முன் போலவே

"வயிறு நிறைந்தது முத்தண்ணா
பசியு மறைந்தது முத்தண்ணா
வயிற்றி லிடமில்லை முத்தண்ணா
இலைக்கு மிடமில்லை முத்தண்ணா
அம்யே! அம்யே!!"

என்று பதில் சொல்லியது. சிறியவனும் பசுவை வீட்டிற் கோட்டி வந்து கொட்டிலில் கட்டினான். தகப்பன் மகனைப்பார்த்து "பசு நன்றாக மேய்ந்ததா?" என்று கேட்டான். "ஆகா வயிறு நிறைந்தது, இலைக்கு மிடமில்லை என்றதுவே சொல்லியதே" என்று பதில் சொன்னான்.

நம்பாத தகப்பன் தன்பசுவிடம்போய்தடவிக்கொடுத்து "வயிறு நிறைந்ததா?" என்று கேட்டான். அந்தப்பொல்லாத பசுவும்

"கல்லு மேலே ஓட்டி
முள்ளுமேலே மாட்டி
காலெல்லாம் ஒடிஞ்சு
வாலெல்லாம் மடிஞ்சு
சேறையெல்லாங் குடித்தால்
கோறையெல்லாங் கடித்தால்
வயிறெப்படி நிறையும்? வயிறெப்படி நிறையும்?
அம்யே! அம்யே!!"

என்று பதில் சொல்லியது. தகப்பனுக்குக் கோபம் தலைக்குமேல் வந்துவிட்டது. சிறுவனை அடித்து ஊரைவிட்டோட்டி விட்டான்.

அடுத்த நாள் குடியானவன் தானே அந்தப்பசுவை அவிழ்த்துத் தட்டிக் கொடுத்து மேய்க்க அழைத்துப் போனான். ஸாயங்காலம் வரையும்மேயவிட்டு,ஸந்திவேளையில் பசுவைத் தடவிக்கொடுத்து "வயிறு நிறைந்ததா?" என்று கேட்டான். பசுவும்,

"வயிறு நிறைந்தது முத்தண்ணா
பசியுமொழிந்தது முத்தண்ணா
வயிற்றிலிடமில்லை முத்தண்ணா
இலைக்கு மிடமில்லை முத்தண்ணா
அம்யே! அம்யே!!"

என்று பதில் சொல்லியது. உடனே அவன் அதை வீட்டிற்கழைத்து வந்துகொட்டிலிற் கட்டினான். மறுபடியவனுக்கு அதற்குத்தீனி போதுமோ போதாதோ என்று ஸந்தேகம் உண்டாக கொட்டிலிற்குப் போய் "வயிறு நிறைந்ததா?" என்று பசுவைக் கேட்டான் அதுவும் தாமதியாமல்,

"கல்லு மேலே ஓட்டி
முள்ளுமேலே மாட்டி
காலெல்லாம் ஒடிஞ்சு
வாலெல்லாம் மடிஞ்சு
சேறையெல்லாங் குடித்தால்
கோறை யெல்லாங் கடித்தால்
வயிறெப்படி நிறையும்? வயிறெப்படி நிறையும்"
அம்யே! அம்யே!"

என்று பதில் சொல்லியது. இதைக் கேட்டதுங் குடியானவன் தான் தன் மக்களை வீட்டைவிட்டோடிய அநீதியை அறிந்தான். கோபமும் அவனுக் குண்டாக "கொள்ளிப்பசு சற்று இரு! உன்னைத்துரத்தி அடிப்பது ஒருதண்டனை யாகாது! உனக்கு நன்றாக சூடுகிறேன். புளுகன் பொய்யன் என்று சூடுகிறேன் அவமானப்படுத்துகிறேன். பின் யார் முன்னும் வரமாட்டாய்" என்று சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே நெடுநாளாய் வைத்திருந்த முள் தடியைக் கொண்டதை நொறுக்கினான். அது அடி பொறுக்காது, பெரும் பயமடைந் தோட ஆரம்பித்தது.

பசுவும் ஓடிவிட்டது. குடியானவன் தனியாய் மனவருத்தத்துடன் இருந்தான். அவன் மக்கள் அவனிடம் வந்தால் அவனுக்குப் பேரானந்தந்தான். ஆனால் எங்கவர் இருக்கிறார்கள் எப்படியவர் வரமுடியும் என்றவனுக்குச் சந்தேகம்.

நிற்க பெரியமகன் ஓர் தச்சனிடம் அமர்ந்து அவனிடம் வேலைகற்று வேலைசெய்து கொண்டிருந்தான். தச்சன் அவனுடைய நல்ல குணத்தையும் கெட்டிக்காரத்தனத்தையுங் கண்டு மெச்சி ஒரு கிண்ணியைக் கொடுத்தான். அது ஸாதாரணமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதை வைத்துக் கவிழ்த்தால் எத்தனைப்பேர்க் கானாலும் பஞ்ச பக்ஷபரமான்னங்களுடன் அன்னம் வடிக்கும். இதைப் பெற்றுக்கொண்டதும் "நமக்கினிக் குறைவில்லை" என்று எண்ணிக்கொண்டு கவலையில்லாமல் தேசஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நாளானதும் அவனுக்குத் தன் தகப்பனைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாகியது. கோபமடங்கி யவர்தன்னை வரவேற்பார் என்றவன் எண்ணினான். உடனே தனது கிண்ணியைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பினான்.

வரும் வழியில் ஓர் ஸத்திரத்தை அடைந்தான். அங்கு கணக்கற்ற விருந்துகள் சாப்பிடவந்திருப்பதைக்கண்டான். அவர்கள் எல்லாரும் "சீக்கிரம் வாரும்! இல்லாவிட்டால் உமக்குச் சோறு கிடையாது; கிடைக்காது" என்று சொன்னார். இதைக் கேட்ட குடியானவன் மகன் "உங்கள் சோற்றை நான் திருடவரவில்லை. அதில் ஒரு பருக்கையும் எனக்கு வேண்டாம். உங்களுக்கு விருந்து செய்யவேண்டுமென்றெனக்கு ஆவலிருக்கிறது. வாரும் உட்காருங்கள்" என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்டதும் எல்லாருஞ் சிரித்து அவன் பரிகாசம் செய்கிறான் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் குடியானவன் மகன் தனது கிண்ணியைக் கவிழ்த்தான். உடனே கணக்கற்ற ஆள்கள் வந்து உயர்ந்த பாத்திரங்களில் அன்னம் முதலியவைஎடுத்து வந்து வெகு சுத்தமாக யாவரும் வியக்கும்படி இலை போட்டன்னமிட்டார்கள்.

அப்போது குடியானவன் மகன் எல்லாரையுமழைத்து "சாப்பிடுங்கள்; சாப்பிடுங்கள்" என்று வருத்தினான். இதைக் கேட்டதும் எல்லாரும் "அன்னதாதாஸுகீபவா!" என்றுசொல்லிக்கொண்டு கைக்கும் வாய்க்குமாகச் சண்டை இடலானார்கள். இதை எல்லாம் மூலையிலிருந்து ஸத்திரக்காரன் மூக்கின்மேல் கைவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உண்டானதும் எல்லாரும் களித்துக் கூத்தாடி ஆடிப்பாடி ஓய்ந்து தூங்கலானார்கள். குடியானவன் மகனும் கிண்ணியைத் தலைக்குக் கீழ் வைத்துக் கொண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸத்திரக்காரன் கவலையுடன் தன்னிடமிருந்த ஒரு கிண்ணியை அவன் தலைக்கீழ்வைத்துவிட்டு அன்னம் வட்டிக்கும் மாயக்கிண்ணியைத் தானெடுத்துச் சேகரித்துக் கொண்டான்.

காலை புலர்ந்ததும் குடியானவன் கிண்ணியை எடுத்துக்கொண்டு தகப்பனிடம் போகப் புறப்பட்டான். மத்தியானம் பதினைந்து நாழிகை வேளைக்கவன் தன் தகப்பனைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்தான். தன் மகனைக் கண்டதும் ஸந்தோஷத்துடன் தகப்பன் மகனுடைய க்ஷேமலாபங்களைக் கேட்டான். அவனும் தான் தச்சனாக ஆனதைப்பற்றிச் சொன்னான். தனக்குத் தன் உபாத்தியாயர் கொடுத்த மாயக்கிண்ணியின் மகிமையைச்சொன்னான். பின் ஊரை எல்லாம் விருந்துக்கு அழைக்கும்படிச் சொன்னான். அவனும் அப்படியே செய்ய குடியானவன் வீட்டிற்குச்சாப்பிட எல்லாரும் வந்தார்கள். குடியானவன் மகனும் கிண்ணியைக் கவிழ்த்தான். ஆனால் ஒன்றும் புறப்படவில்லை. சோறுமில்லை; சோறிடுவாருமில்லை. எல்லாரும் அன்று ஏகாதசி கொண்டாடி வீட்டிற்குப்போனார்கள். தந்தையும் தலை கவிழ்ந்திருந்த மகனை வைதான். பின்தான் நிலத்தை உழவாரம்பித்தான். மகனும் வெளியில் தச்சவேலையிலமர்ந்து வேலைசெய்து வந்தான்.

நிற்க. இரண்டாவதுமகன் ஒருயந்திரசாலையிலமர்ந்து வேலைசெய்தான். சிறிதும் சோம்பலில்லாமல் ஸத்தியம் தவறாமல் அவன்செய்த வேலைக்கு மெச்சி யந்திரத்தலைவன் ஒரு கழுதையை இனாமாக அவனுக்குக் கொடுத்தான். அதன்கீழ் ஓர் பட்டுத்துணியைவிரித்து "சரிவேசரிவே" என்றுசொன்னால் அதுபொன்னாகவே துப்பும். அந்தக் கழுதையை அழைத்துக்கொண்டவன் சிலநாள் தேசஸஞ்சாரஞ்செய்து பின் தன் தந்தையிடம் போக எண்ணிப் புறப்பட்டான். வரும்வழியில் தன் தமையன் இறங்கிய ஸத்திரத்திலேயே இறங்கினான். கழுதையை லாயத்தில் விடத் தானே போனான். இதைக்கண்ட ஸத்திரக்காரன் "நான் போய் கட்டிவருகிறேன்" என்று சொன்னான். "என்னத்திற்கு? வேண்டாம். நானே போய்கட்டிவிடுகிறேன். உங்களுக்கேன் அவ்வளவு கஷ்டம்?" என்று லாயத்திற்கட்டிக் கதவைத்தாளிட்டுப் பூட்டிவந்தான்.

ஸத்திரக்காரனுக்குக்கொஞ்சம் ஸந்தேஹம். தன்கழுதையைத் தானே அழைத்துப் போனவனுக்குக் கையிற்காசியில்லாமலிருக்குமென்றெண்ணினான். ஆனால் அவன் கையில் இரண்டு வராஹனைக் கொடுத்து "அன்னமிடு" என்று சொன்னதும் அவனுக்கு ஆச்சர்யம் உண்டாயிற்று. அதிருசியான போஜனத்தை அவனுக்குச்செய்வித்தான். உண்டானதும் குடியானவன் மகன் "உமக்கென்ன இன்னும் சேரவேண்டும்?" என்று கேட்டான். அவனும் வந்த வரையும் லாபமென்றுஎண்ணிக்கொண்டு "இரண்டுவராகன்" என்றான். தன்னிடமிருந்த பையில் கையைப் போட்டதில் பணமில்லாமையைப் பார்த்து "இரும் இதோ பணம் கொண்டுவந்து தருகிறேன்" என்று சொல்லி கழுதை கட்டிய லாயத்திடம்போய் கதவைத்திறந்து உள்ளேபோய் தாளிட்டுக் கொண்டான். ஸத்திரக்காரனும் ஆச்சர்யத்துடன் குடியானவன் மகன்பின்னேயே வந்தான். கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு பட்டைவிரித்து "சரிவேசரிவே" என்று அவன்சொல்வதைக் கதவின் ஒட்டைவழியாகப் பார்த்தான். பொன்னை அக்கழுதை துப்புவதையுங் கண்ணுறக் கண்டான்; "ஆஹா! பொன் நாணயமிடும் தங்கசாலையோயிது! இது நமக்கிருந்தால் நலமாயிருக்கும்" என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

இராத்திரியானதும் எல்லாரும் தூங்கிய பின்பு மனோவேதனை பிடித்த சத்திரக்காரன் ஸாதாரணகழுதை ஒன்றைமாற்றி தங்கசாலைத்தலைவனைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். காலையானதும் சிறுவன் கழுதையை அழைத்துக் கொண்டு தகப்பனிடம் போகப்புறப்பட்டான். மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணிவேளைக்குத் தந்தையிடம்வந்து வந்தித்தான். தகப்பனும் சிறுவனை வாழ்த்தி க்ஷேமலாபங்கள் விசாரித்தான். அவன்

தன் கதை எல்லாம் சொல்லி கழுதையின் பெருமையையும் சொன்னான். பின் தன் உறவினரை எல்லாங் கூப்பிட்டு ஸுவர்ணதானம் செய்யும்படி தந்தைக்குச் சொன்னான். அவனுமவ்வாறே செய்து முன்போலவே முகங்கோணி நின்றான். பின்என்ன வெட்கக் கேடான காரியஞ் செய்தோம் என்று ஏங்கித் தன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இரண்டாவது மகனும் ஒரு யந்திரசாலையில் வேலைக்கமர்ந்து ஊழியஞ் செய்தான்.

நிற்க. குடியானவனது மூன்றாவது மகன் கடைசல் வேலை செய்பவனிடம் வேலைக்கமர்ந்து அவ்வேலையைக் கற்றுக்கொண்டான். அவனும் சிறுவனது வேலைக்கு மெச்சி ஒருபையைக்கொடுத்தான். அந்தப் பையில் சிறு தண்டம் ஒன்றிருந்தது. "இந்தப்பை எனக்குதவும்; இத்தண்டம் எனக்கேன்?" என்று சிறுவன் தன் தலைவனைக் கேட்டான். அதற்கவன் "உன்னை யாராவது தொந்தரை செய்தால் "தண்டமே கோணிவிட்டு வா" என்றால் வந்தது எல்லாரையும் புடைக்கும். நீயாக "தண்டமே கோணிக்குள் போ" என்றாலொழிய அவரை அதுவிடாது என்று சொன்னான். அதன் உதவியைக்கொண்டு சிறுவன் தேசஸஞ்சாரம் செய்து தன் முன்னோர்கள் இறங்கிய ஸத்திரத்தில் தன் தகப்பனிடம் போக எண்ணி வரும்பொழுதிறங்கினான்.

அங்கு சாப்பிட்டானதும் ஸத்திரக்காரன் தான் கண்ட புதுமைகளை எல்லாம் சொன்னான். சிறுவனும் தான் கண்டவற்றை எல்லாம் சொன்னான், மேலும் "கவிழ்த்தால் அன்னமிடுங் கிண்ணி; பொன் நாணயமிடுங்கழுதை;—இவைகளைப்பற்றி பேசுவதில் என்னப் பிரயோஜனம்?என்னிடம் ஒன்றிருக்கிறது. அது இவை எல்லாவற்றையும் தோற்க அடிக்கும்" என்று சொன்னான்.

பேராசைப் பேயாலாடும் ஸத்திரக்காரன் அதையுங் கொள்ளையடிக்க வேண்டுமென்று ஏக்கம் கொண்டான். தூக்கமில்லாமல் அவன் நடுராத்ரியில் விழித்திருந்தான். சிறுவனும் இவனுடைய விழிப்பையறியாதவன்போலத் தன் பையைத் தலைக்கணையாக வைத்துக்கொண்டு தூங்குபவன்போல விருந்தான். ஸத்திரக்காரனும் நித்திரை சோதித்து சிறுவன் தலைக்கீழ் இருக்கும் பையை எடுத்து ஒரு தலையணையை வைத்தான். அதுவரையும் சிறுவன் சும்மா விருந்தான்.

தன் பையை எடுத்ததுதான்; "தண்டமே கோணி விட்டு வா" என்றான். உள்ளிருந்த சுக்குமாந்தடி மெதுவாக ஸத்திரக்காரனைத் தடவிக்கொடுத்து பின் விலாமுறிய அடிக்க ஆரம்பித்தது. "ஹா! ஹா!" என்றவன் அலறினான். ஆயினுமவனை அது விடவில்லை. அடிமேல் அடி ஓயாமல் விழுந்துகொண்டேயிருந்தது. உடம்பெல்லாம் தழும்பேறி ஸத்திரக்காரன், குடியானவன் மகன் காலில்விழுந்து கும்பிட்டான்; அழுதான்; காப்பாற்றும் என்று வேண்டினான். சிறுவனும் "அந்தக் கிண்ணியையும் கழுதையுங் கொடுத்தால் விடுவேன்" என்று அந்தப்பையைக் கையிலெடுத்தான். பின் ஸத்திரக்காரன், அதற்கொப்பி அவற்றைக்கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்தபிறகு "தண்டமே கோணிக்குள் போ" என்றுசொன்னான். பின் எல்லா சாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு குடியானவன் தந்தையிடம் புறப்பட்டான். தந்தையைக் கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் வணங்கினான். வணங்கினவனை வாழ்த்தி க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்தான். பின் தனது ஸமாசாரங்களைச் சொல்லி சுக்குமாந்தடியின் பெருமையைச் சொல்லப்போனான்.

"தடியா! எந்த மரத்தில் வேண்டுமென்றாலும் உடைத்துக்கொள்ளலாம்" என்று தந்தை தடுத்தான். மேலும் "நீ என்ன கற்றுவந்தாய்?" என்று கேட்டான். "கடைசல்வேலை கற்றுவந்தேன்" என்று பதில் சொன்னான். பதில் சொல்லிவிட்டு அவன் "இந்தப் பையில் ஒரு கழி யிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு நமது பகைவர்களை எல்லாம் நமது காலில் வந்துவிழ நாட்டியஞ் செய்விக்கலாம்" என்று சொன்னான். மேலும் "அது மாத்திரமில்லை, என்னண்ணன்மாரை ஏமாற்றிய ஸத்திரக்காரனிடமிருந்த கிண்ணத்தையுங் கழுதையையுங் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். உமது உறவினரை எல்லாம் அழைத்துவாரும். விருந்திடுவோம்; பூரிகொடுப்போம்" என்றான்.

குடியானவன் நம்பவில்லை; ஆனாலும் எல்லாரையும் அழைத்தான். எல்லாரும் வந்தார்கள்.

குடியானவனுடைய கடைசி மகன் தன் முதல் அண்ணனைக்கூவி கிண்ணியைக் கவிழ்க்கச் சொன்னான். அது விமரிசையாக எல்லார்க்கும் அன்னமிட்டது. மற்றோர் அண்ணனைக் கூப்பிட்டு பட்டை விரித்துக் கழுதைக்குக்காதில் "ஸிரிவேஸிரிவே" என்றுபதேசஞ் செய்யச் செய்தான். தூக்க முடியாப் பணத்தை அது துப்பியது.

எல்லாரும் வயிறு நிறைய உண்டு கை நிறைய வராஹன் கொண்டு குடியானவனை வாழ்த்தி விட்டு வீட்டிற்குப் போனார்கள். பின் குடியானவன் தன் சிறு தொழிலை விட்டு மேடைமாளிகைகட்டி பெரிய சவுகாராக விளங்கினான். அவனுக்கென்ன குறை?

அந்தப் பசுவின் பாடு என்னவாயிற்று தெரியுமா? சூடிட்டதனால் தன்னைக்கண்டு தன் இனத்தார் பரிஹாசஞ் செய்வாரென்று அது ஓர் நண்டு வளையில் ஒளித்துக் கொண்டது. ஆனால் நண்டு கடிக்கவே பயந்து வெளி வந்து நரியின் பொந்தொன்றில் ஒளிந்து கொண்டது.

நரி மீண்டு வந்து தன்னிருப்பிடம் வந்தபோது அதில் இரண்டு நெருப்புக் கோளங்கள் பிரகாசிக்கப் பயந்தோடியது. வழியில் ஓர் கரடியைப் பார்த்தது.

"என்ன அண்ணா! ஜம்புகரே! முகத்தில் கவலை விளங்குகிறதே" என்று ஜாம்பவான் கேட்டார்.

"என்னவா? ஜாம்பவந்தரே! என் வீட்டில் நெருப்புக்கண் பிராணி குடி கொண்டிருக்கிறது. என்ன செய்வேன்? நிற்க நிழலில்லை" என்றது.

"நாம் இருவருமாக சென்றதை ஓட்டிவிடுவோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு நரியின் பொந்தண்டை வந்து எட்டிப்பார்த்தது. ஆனால் அந்தப் பொல்லாப் பசுவின் கண்கள் அந்த இருட்டுப் பொந்தில் நெருப்பு போல் ஜ்வலித்தது. அக்கண்களைக் கண்டதும் ஜாம்பவான் உடல் முழுதும் நடுங்க வாரம்பித்து விட்டது. பின் தன்னால் ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாதென்று ஓடி வந்தது.

ஆனால் வரும் வழியில் மதுகரம் என்னும் தேனீயைக் கண்டது. அ௲ "மித்ரா! ஜாம்பவா! என்ன முகங்கோணி இருக்கின்றது? என்ன கஷ்டம் வந்து விட்டது?" என்று கேட்டது.

"நண்பனே! நன்று கேட்டாய், என் நேசன் ஜம்புகன் வீட்டில் தீக்கண்ணன் குடியேறி இருக்கிறான்; நேசன் இடமில்லாமல் தவிக்கிறான். எனக்கு அதை ஓட்ட பயமாயிருக்கிறது. அதுதான் அலைகிறேன்" என்று ஜாம்பவான் பதில் சொல்லும்போதே மதுகரன் பசுவின் கண்மேல் பாய்ந்து கொட்டினான்.

வலி பொறுக்க முடியாது அப்பசு "அம்மே! அம்மே!!" என்று கத்திக் கொண்டு எடுத்தது ஓட்டம். தலைகால் தெரியாமல் அது ஓடிப்போகும்போது வழியில் பாழ்ங்கிணற்றில் விழுந்து ஆகாரமில்லாமல்வாடி வதங்கி யமனூரைக்காணப் பிராயணம் போயிற்று. காக்கைகளுங் கழுகுகளும் தமக்குத் தக்க விருந்து கிடைத்ததென்று கூட்டங்கூடிக் குலாவி பண்டிகை கொண்டாடின.

நெல்லுக்கு உரம்.—எந்த வயல்களுக்கு வாரல் பிண்ணாக்கு, எலும்புரம், வெடியுப்பு இம்மூன்று எருக்களும் போடப்பட்டதோ அவைகள் நன்றாய்ப் பலித்து அபரிமிதமான அறுவடையைத் தரும். வாரல் பிண்ணாக்கைப் போட்ட வயலின் வருமானம் மாட்டுச்சாணி எரு போடப்பட்ட வயலைக் காட்டிலும் ஜாஸ்தி. இதனால் வாரல் பிண்ணாக்கு சாணி எருவைக் காட்டிலும் மேல் என்று ஏற்படுகிறது. வெடியுப்பை ஒரு ஏகருக்கு 100-ராத்தலுக்கு மேல் படாமல் போட்டு, கூட எலும்புரமும் சாணி அல்லது பிண்ணாக்கு எருவும் போட நல்ல அறுவடை கொடுக்கும். அபரிமிதமான வருமானம் ஏற்பட பின் சொல்லப்படும் உரம் நல்லது. (i) வாரல் பிண்ணாக்கு 1 கண்டி, (ii) எலும்புரம் 240-ராத்தல், (iii) வெடியுப்பு 100-ராத்தல் இவற்றின் மொத்தம் விலை ரூபா 280-க்கு மேலாகாது.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சாந்தை அல்லது பொறுமையினிலை

6. வினைமுளை காதை

அதே ஸமயத்தில் மண்டனன் "ஏதோ நேசத்தைக் கொண்டாவது, உன்னுடைய உத்யோகநிலையின் பொருத்தத்திற்காவது பயந்து ஏறக்குறைய உண்மையை மூடி மறைத்துப் பேசினால் நீ வீரனாக மாட்டாய்" என்று படும்படி அயோக்யனைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

வல்லவனுக்குப் புல்லும்ஆயுதம் என்றபடி அயோக்கியனுக்கு இம்மொழிகள் வெகு உபயோகமாயின. அவனுக்குக் காச்யபனைத் தனது பகைமையைக் காட்டாமலே துலைக்க வேண்டும் என்றஎண்ணம் உண்டு. நயமொழிகள் பேசுவது போலவே நஞ்சிடுவதவன் ஸ்வபாவம். அதற்குத் தகுந்த கருவிகள் கிடைத்தால் வேலைசெய்யு மூளை சும்மா இருக்குமா? வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல யாருமறியாத படிக் காரியங்களைச் செய்யாதா? அதுவும் எவ்வளவு நயமாக ஏறுமோ அதேவிதமாக யாவருங் கொண்டாடும்படி மண்டனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்:—

"தாங்கள் அவ்வாறு சொல்லி என்மனதைப் புண்படுத்துவது தகாது! காச்யபர்மேல் வீண்பழி சுமத்த நான் ஒருநாளும் ஸம்மதியேன்; அவ்வாறு செய்வதைக் காட்டிலும் என் நாக்கை என் வாயினின்றும் அறுத்தெறியச் சம்மதிப்பேன். அப்படி இருந்தாலும் நான் உண்மையைச் சொன்னால் அவருக்குச் சிறிதுங் கெடுதி உண்டாகாதென்று என்னைத்திடப் படுத்திக் கொண்டு சொல்வேன். சேனாபதி! இது தான் நடந்தது; கேளும். நானும் மண்டனரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். எவனோ ஒருவன் "காப்பாற்றும் காப்பாற்றும்" என்று கூவிக்கொண்டு ஓடிவந்தான். உருவிய கத்தியுடன் அவன் உயிரை வாங்குந் தீர்மானத்துடன் அவனைப் பின்பற்றிக் கொண்டு காச்யபர் வந்தார். இந்தப் பிரபு காச்யபரிடம்போய் அவரைத்தடுத்துச்சமாதானப்படுத்தினார்; வேண்டினார். நான் கத்திக்கொண்டிருந்தவனைப் பின் பற்றப்போனேன். ஏனென்பீர்களோ? அவன் எங்கு அவனுடைய கூச்சலால் ஊரைக் கலக்கி விடுவானோ என்று பயந்தேன்; — அது அப்படியே தான் கடைசியாக நடந்து விட்டது — ஊரெங்கு பயந்து நிலைகுலைந்து விடுமோ என்று நடுங்கினேன்; ஆனால் அவன் கால் நீளம் எனக்கேது? அவன் என் கைப்பிடியில் அகப்படாமலே போய்விட்டான்; நான் நினைத்த எண்ணமுங் கெட்டுவிட்டது. இதற்குள் கத்திமேல்கத்தி உராய்ந்து செய்த ஓசை காதிற்பட்டதும் பரபரப்புடன் ஓடி வந்தேன். என்னவென்று

சொல்வது! நான் என்றுங்கண்டதில்லை. என்னகூச்சல்! என்ன ஸத்யம்! என்ன ஆவேசம்! இன்று இராத்திரிதான் காச்யபர் அவ்வாறு எல்லாம் செய்யப் பார்த்தேன். இதற்குமுன் நான் கண்டதே இல்லை. நான் திரும்பி வந்ததும்—இதுதான் கண்டது;நான் சுருக்கமாகவே சொல்லுவேன். இவர் இருவரும் கைக்குள் கைகலந்து அடியுங் குத்தும் வெட்டுமாக நெருங்கிப் புடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தாங்கள்வந்து தடுக்கும்வரை அப்படித்தான் அவரிருந்தார்கள். இதற்கு மேல் நான் என்ன சொல்லமுடியும்.—எப்படியிருந்தாலும்மனிதஸ்வபாவந்தானே!யானைக்கும்அடிசறுக்கும். அது என்ன ஆச்சரியம்! "தமக்கு நன்மை செய்பவர்களையே கோபத்திற்காளானவர்புடைப்பதுபோலக் காச்யபர் ஓடியஅவனுக்குச்செய்ததிங்கு சிறிதுதான்; அதுவும் அவன் பொறுமையைக் கடந்து கோபங்கொள்ளும் படியான பெரும் அவமரியாதையை அவருக்குச் செய்திருக்கவேண்டும் என்று நம்புகிறேன்."

இவ்வாறு அயோக்யன் பாலுக்குங்காவல்பூனைக்குந் தோழன் என்னும்படி இரண்டுபடப்பேசினான். கேட்டதும் உத்துல்லனுக்கு அடங்காக் கோபம் வந்தது. அவனுக்கு அயோக்யன் சொன்னது நியாயமாகப்பட அயோக்யனைப்பார்த்து "உன் அன்பும் உண்மையும் நடந்ததைக்கூடமாகச் சொல்லச் செய்கிறது" என்று கொண்டாடிக் காச்யபனைநோக்கி "காச்யபா! உன்னை நான் நேசிக்கிறேன்;உன்னிடம்பேரன்புதான்;ஆனால் என்னிடம் உத்தியோகம் மாத்திரம் உனக்கு வேண்டாம்" என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது அங்கு சாந்தை கண்ணை நிமிண்டிக் கொண்டு வந்தாள். அதைக்கண்ட உத்துல்லன் " பார்த்தையா ! உங்கள் கூச்சல் அவளையும் எழுப்பிவிட்டது! ஆகட்டும் உனக்குத்தகுந்தபுத்தி செய்விக்கிறேன்" என்று காச்யபனிடம் தன் வெறுப்பைக் காட்டினான்.

அப்பொழுது சாந்தை ஸமாசாரம் என்னவென்று கேட்டாள். " இப்பொழுதெல்லாம் நல்லதாய் விட்டது; வா, போகலாம்;படுக்கப்போகலாம்வா" என்று உத்புல்லன்சொல்லிஸமாதானப்படுத்தி மண்டனனுக்குத் தகுந்த சிகிச்சை செய்யும்படித் திட்டஞ்செய்து விட்டுப் போனான்.

யாவரும்போனார்கள்;ஆனால் காச்யபனும் அயோக்யனும் அங்கேயே இருந்தார்கள்,

7. வினை தழை காதை

உத்புல்லன் அயோக்யனை ஊரின்அமைதியைக்காக்கச் சொல்லிப்போனான். நடந்த குடிச்சண்டையால் அலண்டவரை அடக்கும்படியுஞ் சொல்லிப்போனான். அயோக்யன் மனஞ் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தது. அவன் வினையின் முதலஸ்திரவாரங்கள் நன்றாகப்போடப்பட்டன என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். காச்யபனிடம் உத்துல்லன் கொண்ட அன்பை அறுக்க முதல் வேலை செய்தாகி விட்டது. உத்தம காச்யபன் அயோக்யனுடைய வஞ்சனையால் பதவியிழந்து பரிபவமடைந்து விளங்கினான். மேலுமவன் மூலமாகவே உத்துல்லனையும் அவன் மனைவியையும் கெடுக்க எண்ணமிட்டான் அயோக்யன். ஆகையால் அயோக்யன் ஓட்டைச் சட்டியானாலும் பணியாரஞ் சுடுவதொன்றென்ற ஆத்திரங்கொண்டவனாய் காலதாமஸஞ்செய்ய இஷ்டமில்லாமையால் காச்யபனிடம் அத்யந்தப்பிரியங்காட்டிக் கொண்டான். அவ்வாத்ஸல்யத்தை உண்மை என்று நம்பி அக்காச்யபன் தனக்குந் தெரியாமல் விரித்துவைத்திருந்த வலையில் விளக்கைப் பழமென்று அண்டி யுயிர் விடும் விட்டிற்பூச்சிபோல் விழுந்தான்.

வரவர காச்யபனது புத்திமயக்கம் நீங்கியது. அவனுக்குத் தான் செய்தகாரியந் தவறானது என்று நன்றாகத் தெரிந்தது. என்ன செய்வான்?

" ஐயோ! என் மானம் போய் விட்டதே ! ஐயோ! என் மானம் போய் விட்டதே! " என்றலறினான். மேலும் " என்ன ஊறு அடைந்து விட்டேன் " என்று சொல்லி துக்கிக்கலானான். " உங்களுக்குடம்பிலெங்காவது ஊறுபட்டதா ?" என்ற அயோக்யன் வெகு இங்கிதத்துடன் கேட்டான். " ஆமாம் ! மருந்துக்கு மாறாத காயம் " என்று காச்யபன் சொல்ல " அப்படியில்லாதிருக்கக் கடவுள்காக்கட்டும்" என்று அயோக்யன் ஆசீர்வதித்தான்.

ஆனால் காச்யபனுக்குத் தன்வினை தன்னைச்சுட மனம் நொந்தான், "புகழ் ! பெருமை! கௌரவம்!—ஹா ! என் கௌரவமே தொலைந்துவிட்டதே! என் அழியா உடம்பை அழித்துவிட்டேன். இனி என்னிடமிருப்பது என்ன ? மிருகங்களுங் கொண்டாடும் வெற்றுடம்புதான் ! என்ன மானபங்கம் ! அயோக்யா! என்கௌரவம் என்னவாயிற்று!" என்று தனது துன்பத்தை வெளியிட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் அயோக்யன் "நான் என்ன? வெளுத்ததெல்லாம் பால் கறுத்ததெல்லாம் நீர் என்றிருப்பவன், உண்மையாக உமக்கு உடம்பில்தான் காயம் ஏதோபட்டதென்று எண்ணினேன். மானத்திற்கு ஹானியைக்காட்டிலும் தேஹஹானி என்றால் பொறுக்க முடியாது; பெருந்துன்பத்தைத்தரும். மானம் என்பதெல்லாம் வெளித்தோற்றம்; தாமாகவே மேற்கொள்ளும் மாயவேஷம். தகுதியில்லாமலே பொதுவிலது உண்டாவது ; நியாயமற்றே பலமுறையு நாசமடைவது. உனக்கொரு மான பங்கமும் நேரவில்லை; தாங்களவ்வாறு உமது மானத்தை கெட்டுப்போக்கிவிட்டதாக எண்ணினால்தான் அப்படி இருக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் மனது தான் காரணம். மனத்தின்விசாலத்தால் நரகமும் ஸ்வர்க்கமாய்விடும்; அதன் குறுக்கத்தால் ஸ்வர்க்கமும் நரகமாகக்குன்றிவிடும். எல்லாம் மனத்தின் சேஷ்டை. அப்படித்தான் இருக்கட்டும். போனமானம் மீண்டும் வாராதா ?

தாங்கள் என்ன? மனுஷ்யர்தானே? ஏன் இந்த அதைர்யம்? போனமானத்தை மீண்டும் உங்களால் ஸம்பாதிக்க முடியாதா? நீர் சேனாதிபதியின் பிரீதிக்குப்பாத்திரனாக எத்தனையோவழிகள்இருக்கின்றன. உம்மையவர் விலக்கியது கோபத்தின் கோளாற்றால் இருந்தாலும் வெறுப்பு கொண்டன்று; இராஜதந்திரத்தை யுத்தேசித்துத்தான். "நோகாது அடித்தேன்! ஓயாது அழுதேன்!" என்ற கதைத்தான். அவரை அண்டி மன்றாடினால் அவர் மனம் இளகும்; பின் அவர் உமக்கே சொந்தம்" என்ற உபந்யசித்தான்.

இதைக்கேட்டதும் காச்யபன் தன் கண்களில் நீர்ததும்ப "வெகுஅழகிது! குடிப்பது, வெறிகொள்வது, கூத்தாடுவது, மதிமயங்கி வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் பிதற்றுவது, இவை எல்லாஞ்செய்த அற்பன், நான், அந்த உயர்ந்த குணம் வாய்ந்த சேனாபதி முன்போய் என்னைக்காப்பாற்றுஎன்று மாயஞ்செய்வதைக் காட்டிலும் வெறுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளலாம். குடிப்பது மாத்திரமா? சொன்னதைச் சொல்லுங் கிளிப்பிள்ளைபோல் காதில் விழுந்ததை எல்லாங் கலந்து மயங்கிக் கூச்சலிடுவதுமா? அதற்குமேல் நடுச்சந்தியில் சந்தடிச் சண்டையா? அதற்குமேல் வீண்பெருமை, ஸத்யம். அதோடு நிற்காமல் மயக்கந் தலைக்கேறத் தன்னிழலைத்தானே கண்டு அதனுடன் தாறுமாறாகச் சம்பாஷித்தல்!—வேறென்ன குறைச்சல்?—கள்ளில் கண்களுக்குத் தெரியாமல் விளங்கும் பூதமே!உன்னை நாமமிட்டழைக்க பெயரெங்குமில்லாவிட்டால் பாழும் பேயே! பாரிடமே! என்றுனக்கு நாமகரணஞ்செய்வேன்" என்று தன் கோபத்தை அக்கள்ளின்மேல் செலுத்தினான்.

அயோக்யனுக்குக் கொண்டாட்டம். காச்யபன் மனதைக் கலக்கி துன்பமுண்டாக்க வேண்டுமென்பதவன் எண்ணம். என்னமோ விசாரிப்பவன்போல் விசாரித்து, வாயால் வெளியிடும் தனது மொழிகளாக காச்யபன் தான் செய்தது பெருந்தவறு என்றறியும்படிசெய்து, அவ்வெண்ணங் காச்யபனைத் தூண்டி வேலை செய்யவேண்டும் என்பதேஅவன் அபீஷ்டம். அதற்குஇணங்கஅயோக்யனும் "யாரையோ துரத்திக் கொண்டு கத்திக் கொண்டு போனீர்களே. அவன் உமக்கு என்ன தீங்கு செய்தான்?" என்று கேட்டான். இந்த ஸமாசாரத்தை அயோக்யன் அறியாதவனா? அவன் தானே ருத்ரகாமனை அழைத்து தகுந்த விதம் வேலை செய்யும்படி அதிகாரம் கொடுத்தது? ஆயினும் காச்யபன் மனதைப் புண்படுத்தவேண்டுமென்றே ஒன்றும் அறியாதவன்போலக் கேட்டான்.

அயோக்யனுடைய உள் எண்ணத்தை உணராது தன்னிடம் அனுதாபங்கொண்டு கேட்கிறான் என்றெண்ணி "அது எனக்கொன்றுந் தெரியாதே" என்றுகாச்யபன்பதில்சொன்னான். "அப்படிஇருப்பது முடியுமா?" என்று அயோக்யன் மேலுந்தடுத்துக் கேட்டான். "எல்லாங்கலவரமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது; கனவு கண்டாற்போல இருக்கிறது. ஆனால் எதுவும் தெளிவாக ஞாபகமில்லை. ஏதோ ஒரு சண்டை; அதற்குமேல் என்னவோ தெரியாது. பாழுந்தெய்வமே! தமது சித்தஸ்வாதீனத்தையே யழிக்கும் பகையை ஜனங்கள் வாய்க்குள்ளும் கொள்ளும்படிச் செய்வதா! என்ன மதிகேடு! கேளிக்கை, கூத்து, ஆசையோட்டம், கொண்டாட்டம் மதுவெறி இப்பஞ்சபூதங்களால் ஆட்டப்பட்டும், விவேகசூனியராய் கேவலம் மிருகங்களாக நாம் மாறிவிடுவதா?" என்று மேலுங்குடியின் கொடுமையைப் பற்றியே நொடித்தான். ஆயினும் அயோக்யன் "ஏன் இப்பொழுது தாங்கள் தெளிவாகத்தானே பேசுகிறீர்; நீர் எப்படி தெளிவடைந்தீர்" என்று மேலுங் கேட்டான். "கள்பேய் ஓடி கோபப்பேய்க் கிடங்கொடுக்க இஷ்டங்கொண்டது. துர்க்குணம் ஒன்று மாறி மற்றொன்றைக் காட்டுகிறது; உண்மையில் என்னை நானே வெறுக்கத்தான் செய்கிறது" என்றமேலுங் காச்யபன் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டான்.

காச்யபனது பச்சாத்தாபத்தைக்கண்ட அயோக்யன் வெகு கவலை கொண்டவன்போலக் காட்டிக் கொண்டு "இடம் பொருள் காலம் இவற்றைநினைக்குமிடத்தில் இந்த ஸம்பவம் நடவாதிருந்திருந்தால் நலமாயிருந்திருக்கும்; வந்தது வந்தாய்விட்டது. வீணே வருந்துவதில் என்னப் பிரயோஜனம்? இனி உமக்கு நன்மை உண்டாகும் வழியைத்தேடும்" என்று இங்கித மொழிகள் கூறுபவன் போலச் சொன்னான். காச்யபனும் "ஆமாம் அவரை அண்டி என் பதவியை மறுபடியுங் கொடுக்கும்படிக் கேட்கிறேன்; அவர் நீ குடிகாரன் என்று பதில் சொல்வார். ஆதிசேஷன் போலாயிரம் வாயிருந்தால் அவர் வார்த்தைகளை என் வாய் மொழிகளால் அடக்கிவிடலாம். ஒருவேளை நல்ல புத்திசாலி! அடுத்த ஸமயம் பெருமடையன்; க்ஷணத்திற்கப்புறம் கேவலம் மிருகப்பிராயம்! என்ன ஆச்சரியம்! மதுவிடும் பாத்திரம் ஒவ்வொன்றும் அருளற்றது; அதனுள் விழும்பொருளோ மாயாப் பிசாசின் அவதாரமே!" என்று மேலுமக்கள்ளையே பழிக்கலானான்.

இதைக்கண்ட அயோக்யன் "இவனுடைய மனதை வேறு விதத்தில் ஓட்டவேண்டும். நமது காரியத்திற்குத்தடையில்லாமல் சீக்கிரமுடிக்கவழி அதுதான். ஆகையால் இவ்விதம் பேசுவேன்" என்று நினைத்து "வாரும்; வாரும்; பனங்கள்ளறியாத பாமரன் யார்? எல்லா மிதத்திலிருந்தால் நல்லது; அளவுக்கு மிஞ்சினால் அம்ருதமும்விஷந்தான். அதை வீணில் மேலும் பழியாதீர். எனக்குமிடம் இருக்கும் அளவற்ற அன்பைத் தாங்கள் அறிவீர் என்று நம்புகிறேன்" என்று நயமாகக் கேட்டான்.

காச்யபனும் "உமதன்பில் எனக்குச் சிறிதும் ஸந்தேஹங்கிடையாதய்யா. நான்குடியன் என்று நினைப்ப

தென்றல்! ஹே ஈசா!!" என்று முன்போல்
சிந்திக்கலானுன். ஆனல் அயோக்யன் "என் ஐயா!
நீங்கள் தான் என்று சொல்வான் என்? மனிதனுப்ப்
பிறந்தவன்யாராயிருந்தாலும்அவன் சிலவேளை குடிக்க
நேர்ந்தாலும் நேரலாம். அதிலென்ன குடியா கெட்
டுப்போயிற்று. நீ செய்யவேண்டிய தென்னவென்று
நான்சொல்லுகிறேன்கேள்.ஸேனுபதியின்மனைவியே
இப்பொழுது ஸேனுபதியாகி விளங்குகிருள். ஆம்.
அவள்இட்டதுதான்சட்டம். எப்படிச்சொல்லுகிறேன்
என்கிருயோ? அவள் அங்க அமைப்பு, வனப்பின்
திரட்சி, மனதின்பெருமை, குணத்தின் மேலமைஇவை
களைக்கண்டு மயங்கியவன் தன்னையே அவளுக்கே
அற்பணஞ்செய்துவிட்டான்; ஆகையால்தான் நான்
சொன்னேன். நீங்கள் இங்கிருந்து அவளிடம் போம்.
ஒளியாது நடந்ததை எல்லாம் சொல்லும்; காலில்
விழுந்து கெஞ்சும், உம்மையவள் முன்பதவியில்
எப்படியாவது வைத்துவிடுவாள். அவள் கபடமற்ற
வள்! வெகு நல்லவள்; இங்கிதமொழியும் நல்ல ஸ்வ
பாவமு முடையவள் பிறர் தன்னைச் செய்யும்படிக்
கேட்ட உதவியைக் காட்டிலும் அதிகமாகச் செய்யா
விடில் அது பாபமென்றே எண்ணுகிறவள். உத்துல்
லனுக்கும் உனக்குமிருந்த நேசச்சங்கலியின்பிளவைச்
சேர்க்கும்படி அவளை வேண்டிக்கொள். அவள்
சேர்த்து வைக்காவிடில் என் முழு சொத்தும் பந்த
யம் வைக்கிறேன். அவள்செய்யாமலிராள். பின்உடை
ந்து ஒன்றியஎலும்புபோல உமக்கும்அவர்க்கும்இடை
யே சிறிது தடைபட்டு ஒன்றிய நேசமும் பிரியமும்
வரவர விருத்தியடையும் பலமும் அடையும்" என்று
சொல்லிக் காச்யபனைச் சாந்தையிடம் போய் வேண்
டும்படித் தூண்டினுன்.

அயோக்யன் கூறிய புத்திமதிகளைக்கேட்டு "நன்
ருகச் சொன்னீர். தாங்கள் சொன்னதுதான் ஸரி"
என்று காச்யபன் கொண்டாடினுன். 'உம்மிடங்
கொண்ட அன்புமபிமானமுந்தான் என்னை இவ்
வாறு சொல்லத் தூண்டுகின்றன" என்று அயோக்
யன் ஸத்யஞ்செய்தான். காச்யபனும் "நான் வேறு
தவருக எண்ணவில்லை. காலையில் கற்பிற் சிறந்த
சாந்தையைக் காண்பேன்; கைகொடுத் தென்னை
யாளும்படிக் கேட்பேன். இங்கே யான் பரிபவமடை
யும்படியானுல் பின் என்கதி யதோகதிதான்." என்று
சொன்னுன். "தாங்கள் சொல்வதுத்தான் ஸரி.
காவலிற்குப் போகவேண்டும் போய்வருகிறேன்"
என்ருன் அயோக்யன். "அப்படியே செய்யும், ஸத்
திய ஸந்தா யோக்யா!" என்று சொல்லிவிட்டுக்
காச்யபன் போனுன்.

சுவாசாசய சம்பந்தமான வியாதிகளுக்கு மரு
ந்து.—பூசினிக்காயின் கஷாயத்தை ஒவ்வொரு
நாளும் அதிகாலையில் விடாமல் பருகிவந்தால் சுவாசா
சய சம்பந்தமான வியாதிகள் க்ஷயம் உள்பட அனைவற்
றும் நிவர்த்தியாகு மென்றும் வைத்தியர் ஒருவர் உறு
தியாய்க் கூறுகின்றனர்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

ஒரு விநோதமான மிருகத்தின்எலும்புக்கூடு—
ஜெர்மன் கீழ் ஆப்பிரிக்காவில் டென்டாகும் என்னு
மிடத்தில் உத்தேசமாக 160 அடி நீளத்திற்கும் 22
அடிஉயரத்திற்கும் குறையாம லிருந்திருக்கவேண்டிய
மிருகத்தின் எலும்புக்கூடு கண்டெடுக்கப் பட்டது.
அம்மிருகம் மனிதன் பூவுலகில் தோன்றுவதற்குப்
பலகோடி வருஷங்களுக்கு முன் இருந்திருக்கலா
மென்றும், தவளையைப்போல் நீரிலும் நிலத்திலும்
வசித்துவந்த ஜெந்துவென்றும் பற்கள் அது காக
பக்ஷணி என்று காட்டுகின்றன வென்றும், அதன்
மூளை மனிதனுடைய முஷ்டியளவு தானுள்ள தென்
றும் கூறுகின்றனர். அதற்கு (Giantasauras Africanus) என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வினத்
தைக் சேர்ந்த மிருகத்தின் எலும்புக் கூடு ஒன்று
அமெரிக்காவிலும் சிலகாலங்களுக்கு முந்தி கண்
டெடுக்கப் பட்டதாம். ஆனல் அதன் உயரம் 11 அடி
தான். இவைகளின் படத்தை ஆகஸ்டு மாதத்திய
லண்டன் இல்லஸ்ட்ரேடட் சமசாரப் பத்திரிகையில்
காணலாம்.

***

✓ **மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கம்.**—இச்சங்
கத்தின் பன்னிரண்டாவது ஆண்டு நிறைவுக்கொண்
டாட்டமும், நச்சினுர்க்கினியர் ஞாபகச்சின்ன மஹோ
ற்சவமும், இச்சங்கத்தார் நடத்திய பரிக்ஷையில்தேறி
னவர்களுக்குப் பரிசு யோக்கியதா பத்திரம் முதலி
யன அளித்தலும், சென்ற புரட்டாசி மீ விஜயத
சமியன்று வழக்கம்போல சேதுபதி உயர்தர கலா
சாலையில் மதுரைப் பிரபல உயர்தர நியாயவாதியும்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க கார்யதரிசியுமான ஸ்ரீமான்
T.C.ஸ்ரீநிவாஸஐயங்கார், பி. ஏ.,பி. எல்., அவர்களின்
தலைமையின் கீழ் செவ்வனே நடந்தேறியது. வரு
டாந்தஅறிக்கைவாசித்தானதும், அலெக்ஸாண்டரும்
கள்வனும் என்பது மூன்று சின்னஞ் சிறிய சிறு
வர்களால் நன்கு நடத்தப்பட்டது. பிறகு ஸ்ரீ. ம.
கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்களால் ஸ்ரீமான். பொ
பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்களின் ஜீவிய சரித்த
உபந்யசிக்கப்பட்டது. பின்னர் தென்னலிராமன்
என்பதை மாணவர்கள் நடித்தஉடன் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள் தம் ஆங்கில
கருத்துகட்கு அமை தமிழ்ப்பாத்தொகை என்பதில்
சில பாகத்தை அரங்கேற்றினர். அப்பால் மகிபாலன்
பட்டி ம ா-ா-ஸ்ரீ, சின்னய்யா செட்டியார் அவர்கள்
சங்கங்களால் ஆகும் நன்மைகள் என்பதைப் பற்றி
யும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, M. S. இராமனுதய்யர் அவர்கள்
கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார் என்ப
தைப் பற்றியும் உபந்யாசித்தார்கள் பிறகு நச்சி
னுர்க்கினியர் ஞாபகச்சின்னத் தமிழ்ப்பரீக்ஷையில்

தேறியோர்களுக்குப் பரிசும் யோக்கியதா பத்திரமும் அக்ராசனாதிபதி மூலமாக அளிக்கப்பட்டன—சுபம்.

***

விஷப்பாம்பு கடிக்குப் புது மருந்து.—பனை என்னும் வாழைமரத்தின் ரஸம் நல்லபாம்பு, விரியன் முதலிய விஷப்பாம்புகளின் கடிக்கு தகுந்த கைகண்ட மருந்தென்றும் நாகம் தீண்டிய தன் நாய்க்கு அச்சிகிச்சையால் குணம் உண்டாயிற்றென்றும் ஐரோப்பியர் ஒருவர் மெயில் பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தார். சாதாரண வாழைக்கும் அக்குணம் இருக்குமா என்று பரிக்ஷித்தறியலாம்.

***

நூதனடெலிபூன் யந்திரம்.—பாரிஸ் நகரில் டெலிபூன் என்னொரு யந்திரசக்தியைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். டெலிபூனில் பேச ஒருவரைக் கூப்பிட்டால் கூப்பிட்டவர் வீட்டிலில்லாமற்போனால் திரும்பவும் மென்க்கிடவேண்டியிருக்கிறதல்லவா? ஒருகாகிதத் துண்டில் சொல்லவேண்டிய சங்கதியையெழுதி டெலிபூனில் வைத்துவிட்டால் அதேகையெழுத்துப் பிழையின்றி மறுபக்கத்திலும் பதியுமாம். வெளியிற் போயிருந்தவர் திரும்பிவந்ததும் விஷயத்தை யறிந்துகொள்ள இலகுவாயிருககும். வேறொருவரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி யனுப்பி அவர் சரியாக அதைச் சொல்லுவார்களோவென்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைவிட தன் விஷயத்தைத் தான் நினைக்கும்வாறே டெலிபூனில் வரைந்து வெகுதூரத்திலும் மறு நிமிஷமே தெரிவிக்க ஏதுவாயிருக்கிறது.

***

ஜப்பானில் கற்பூரம்.—ஜப்பானில் சென்ற வருஷம் உண்டான கற்பூரம் மொத்தம் 20,00,000-கின் நிறையுள்ளது. (ஒரு கின் என்பது $1\frac{1}{3}$-ராத்தல்) இதுவரை இவ்வளவு ஜாஸ்தியாக உண்டானதேயில்லை. இதற்கு அதிகமாக இனிமேல் உண்டாவது சாத்தியமல்ல வெனப்படுகின்றது. இத்தனையும் மரத்திலிருந்து இயற்கையாய் உண்டானது. இது தவிர வேறு வகையினால் ஜப்பானியர் புதிதாய் கற்பூரம் செய்து பார்த்ததில் அப்படிச்செய்வதற்குப்பிடிக்கும் செலவு அது விற்பனையாகும் விலைக்கு அதிகமாகின்றது. போன வருஷம் உண்டானகற்பூரத்தில் வெளிதேசங்களுக்கு ஏற்றுமதியானது மொத்தம்6,50,000 கின்; ஜப்பானியத் தொழிற்சாலைகள் (Refiner) சுத்தப்படுத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்டது 9,50,000 கின்; செலுலாய்ட் தொழிற் சாலைகளில் 3,50,000 கின், உபயோகிக்கப்பட்டது; பாக்கி சில்லரையாக செலவாயிற்று.

***

ஹெல்லியோடோர்.—ஹெல்லியோடோர் என்பது ஒருவித ரத்தினக்கல். அது சமீபத்தில் ஜெர்மன் தென்மேற்கு ஆபிரிக்காவில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தியானகெய்ஸருக்கு அதன்பேரில் நிரம்பப் பிரியம். அதனால் ரத்தினக்கல்களில் ஒழுங்கானவைகளை யெடுத்து சிலையின் உருவம்போலச் செதுக்கிக் கட்டடம் கட்டிவைத்து வைரீயம், முத்துகளுடன் அதை சக்ரவர்த்தினிக்கு வெகுமதியாகக்கொடுத்தார். இந்த ரத்தினக்கல்லைப் பகலில் பார்த்தால் தங்கத்தைப்போல் மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக காணப்படுகிறது. இரவில் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பார்த்தால் பச்சை நிறமாகக் காணப்படுகிறது. இந்தக் கல்லைப்போல் விசேஷ குணமுடைய மற்றொரு வகைக் கல் எது வென்றால் ஸிபேரியாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட அலக்சாண்டரா என்பதேயாம். ருஷியா தேசத்து ஸார் பெயரால் அது வழங்கிவருகிறது, அது பகலில் பச்சையாகவும் இரவில் விளக்கு வெளிச்சத்தில் சிவப்பாகவும் காணப்படும்.

***

ஜெயில் கைதிகளுக்குக் கல்வி கற்பித்தல்.—சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார் சென்னை, ராஜமகேந்திரவரம், கண்ணனூர்களிலிருக்கும் ஜெயில் கைதிகளுக்கும், சென்னை ராஜதானியிலுள்ள பாக்கி முதல் வகுப்பு ஜெயில் கைதிகளுக்கும் எலிமெண்டரிக் கல்வியைப் போதிக்கு முறையை யனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றும், அந்தந்த ஜில்லாக்களிலுள்ள ஜெயில்களைப் பரிசோதனை செய்தல் வேண்டுமென்று முத்தாவு செய்திருக்கின்றனர்.

***

தென்னை மிகுதியுள்ள தேசம்.—அமெரிக்காவிலுள்ள பிரேஸிலில் இப்போது 10 கோடிக்கு மேற்பட்ட தென்னை மரங்களிருக்கின்றனவாம். அங்கு அம்மரங்கள் வைத்த மூன்றுவது வருஷத்தில் காய்க்கின்றனவாம். ஒவ்வொரு மரமும் வருஷத்தில் 3,00,400 காய்கள் காய்க்குமாம்.

***

காட்டு மிருகங்களால்மரணம்.—1912ம்வருஷத்தில் பிரிடிஷ் இந்தியாவில் 2,066 ஜனங்கள் காட்டு மிருகங்களால் கொல்லப்பட்டார்கள்,1911ம் வருஷத்தைவிட 1912-ம் வருஷத்தின் தொகை அதிகம். புலிகளால் மரணமடைந்தவர்களின் தொகைதான் அதிகம். 1911-ம் வருஷத்தில் புலிகளால் இறந்தவர்களின் தொகை 762. 1912-ம் வருஷத்தில் 885. பேஹார் ஒரிஸ்ஸாவில்398பேர் புலிக்கு இரையானார்கள். ஐக்கிய மாகாணங்களில் புலிகளால் நேர்ந்த மரணம் 1910-ல் 18. 1911-ல் 36 1912-ல் 71. சென்னை ராஜதானியில் புலியால் கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகை 164, வங்காளத்தில் 117, பர்மாவில் 44, அஸ்ஸாமில் 45, மத்திய மாகாணங்களிலும் பேஹாரிலும் 40, நெய்னிடாலில் மனிதனைத் தின்று வழக்கப்பட்ட புலி யொன்று 41 மனிதர்களைக் கொன்றது, அதைக் கொல்லுகிறவர்களுக்கு 500 ரூபாய் இனாம் கொடுப்பதாகப் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. சிறுத்தைப் புலிகளால் 1911-ம் வருஷத்தில் 253 பேர்களும், 1912-ம் வருஷத்தில் 261 பேர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓனாய்களால் 255பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். வேறு சில மிருகங்களால் கொல்லப்பட்டவர் களின் தொகை 468.

பாம்புகடியால் இறந்தவர்களின் தொகை, 1911 வருஷத்தில் 25,312; 1912-ம் வருஷத்தில் 21,416.

***

புது மாதிரி உருக்கு.—இப்போது புதிய தினுசு உருக்கு செய்யப்படுகின்றது. இதை எஃகு என்றும் சொல்லலாம். இதைச் சோதனைசெய்து பார்த்ததில், சில விசேஷ குணங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இது எளிதில் ஒடிந்துபோகக் கூடாததாய் உரப்புள்ளதாயும் கடினமாயும் இருக்கின்றது. இதைச் சொற்பமாய்க் காயவைத்து தகடுகளாகவும் சுருள்களாகவும் செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இழுக்கப்படக்கூடிய சக்தி அதிகம். சாமான்கள் நிறுக்கும்போது இது ஒடியாமல் அதிக உரப்புள்ளதாயிருப்பதால் அக்காரியத்திற்கு அதிக உபயோகமுள்ளது. இதன் பலம் இது செய்வதில் கலக்கப்படும் சாமான்களைப் பொறுத்திருக்கின்றது. கந்தகம், ஙிபாக்கினி, மணல், கரி, இரும்பு, முதலிய பல உலோகங்களையும் குறித்த அளவுப்படி உலையில் வைத்து நன்றாய் உருகிப்போகும்படி காய்ச்சி பாளங்களாகக் கீழே ஊற்றப்படும். பிறகு இவை குளிர்ந்த காற்றினால் இறுகிக் கட்டியாய்ப் போய்விடுகிறது. இதுவே உருக்கு என்று சொல்லப்படுகிறது.

***

மணிலாக் கோட்டை சாகுபடி.—சென்ற ஸெப்டம்பர் மாதம் முடிய சென்னை மாகாணத்தில் 7,74,400 ஏகர் நிலம் மணிலாக்கொட்டை சாகுபடியாயிருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தைக் காட்டிலும் 26,500 ஏகர் ஜாஸ்தி சாகுபடியாயிருக்கிறது. பர்மா உள்பட இந்ததேசத்தில் மணிலாக்கொட்டை சாகுபடி செய்யப்படுகிற பூமியில் 100-க்கு 70 பங்கு சென்னை மாகாணத்தில் வழக்கமாய் சாகுபடி செய்யப்பட்டு வருகிறது. மேற்கண்ட விஸ்தீரணத்தில் 7,51,200 ஏகர் ரயத்துவாரி கிராமங்களிலும், 23,200 ஏகர் மற்ற கிராமங்களிலும், சாகுபடியாயிருக்கிறது.

***

எள் சாகுபடி.—பர்மா உள்பட இந்தியாவில் எள் சாகுபடி செய்யப்படும் பூமியில் 100-க்கு 17½ பங்கு விஸ்தீரணம் சென்னை மாகாணத்தில் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. சென்னை மாகாணத்தில் அக்டோபர் மாதம் வரையில் 2,85,600 ஏகர், எள்சாகுபடிசெய்யப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. சென்றவருஷத்தைக் காட்டிலும் 3,600 ஏகர் அதிக சாகுபடி. இந்தியா முழுமையுமே எள் பயிர் சுமாராக நன்றாயிருந்த போதிலும், வட இந்தியாவிலும், மேல் இந்தியாவிலும் ஆகஸ்டு, ஸெப்டம்பர் மாதங்களில் மழை பெய்யாமல் பூமி வறண்டுபோய் விட்டபடியால், அவ்விடங்களில் எள் பயிர் ஒருவாறு கெட்டுப் போய் விட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். சென்னை மாகாணத்தில் பயிர் நன்றாயிருப்பதாகவே தெரிகிறது.

எலுமிச்சை சாகுபடி.—எலுமிச்சை நடுவதற்கு தகுந்த நிலமும் காலமும் முறையே மேட்டுத்தரையும் ஆடி, ஆவணி மாஸங்களுமேயாம். ஒரு முழ நீளம் 1முழ அகலம், 1½ முழத்தாழமுள்ள பள்ளம் வெட்டி, அப்பள்ளத்திலே மாடு, ஆடு அடைக்கப்படு மிடங்களில் உள்ள எரு, குப்பை, கூளம் முதலியவைகளையும் வீடு களிலே நாள்தோறும் கழிக்கப்படும் குப்பை, சாம்பல் முதலியவைகளையும் போட்டு நிரப்பி மாடு, ஆடு அடைக்கப்பட்ட இடங்களிலுள்ள ஊத்தை மணலால் மூடி அதற்குமேல் செம்மண் இட்டு அதன்மேல் ஆட்டுப் புழுக்கை எருவையும் மண்ணையுங் கலந்து பள்ளத்தை நிரப்பி மத்தியிலே எலுமிச்சங் கன்றை நட்டு மண்ணால் மூடி, பாத்தியாக்கி, நிழலிட்டு, தழைக்கும்வரையும் காலையும் மாலையும் ஒழுங்காய் நீர்பாய்ச்சி வரவேண்டும்.

***

பட்சிகளின் மல எரு.—பட்சிகளில் கோழி, வான்கோழி, புறா, வௌவால் முதலிய பலபட்சிகளின் மலங்கள் மிக அருமையான பயிருணவு. பிரயாஸை எடுத்து இவைகளைச் சேகரித்து தானியப் பயிர்களுக்கும் கனி மரங்களுக்கும் காய்கறித் தோட்டங்களுக்கும் பூந்தோட்டங்களிலுள்ள பூச்சட்டிகளுக்கும் போட்டால் மிக நயத்தை அடையலாம்.

***

ஆமணக்கு.—இச்செடி ஆப்பிரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும், பெர்ஷியாவிலும் அரேபியாவிலும் சைனாவிலும் ஜப்பானிலும், அமெரிக்காவை ஒட்டினாற்போலுள்ள மேற்குஇந்தியத் தீவுகளிலும் அமெரிக்காவின் சூடான பகுதிகளிலும் இடாலியிலும் வளருகின்றது. இச்செடியில் இரண்டுவகை யுண்டு. ஒன்று ஒரு வருடமே இருக்க, மற்றது பல வருடகாலம் செழித்து வளரும். ஒரு வருடச்செடி சிறிது. மற்ற ஜாதியோ மிக ஓங்கிவளர்ந்து ஒரேவருஷத்தில் 15 அல்லது 30 அடி எட்டிவிடும். பலவருடச்சீவியான செடிகள் ஒரு முறை வேலியில் நடப்பட்டால் வேலி உறுதிப்படும். பம்பாய் ராஜதானியில் இது "ஸோர்கம்," மணிலாக்கொட்டை முதலிய பயிர்களுடன் சேர்த்து விதைக்கப் படுகிறது. காய்கறித் தோட்டங்களில் நிழலுக்காகவும் மற்றும் பிரயோசனங்களுக்காகவும் நாட்டப்படுகின்றது. ஓர்வருட ஆமணக்கை நெல் வயல்களில் பயறு முதலிய தானியங்களுடன் நெல் அறுவடையானஉடன் விதைக்கலாம். விதைகள் 1 அடி தூரத்தில் இடை வெளிவிட்டு விதைக்கப்படும். பிற்பாடு நாற்றுகளைப் பிடுங்கி 2அல்லது 3 அடி இடைவெளியிருக்க ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளலாம். தரை தண்ணீர்ப் பிடிப்புள்ளதாகில் 4 அல்லது 5 அடி இடைவெளியிருக்கலாம். குறைவாகில் ½ அடிக்கும் 2 அடிக்கும் இடையில் இடைவெளியிருக்கலாம். பழக்குலைகளை வெட்டிக் காயவைப்பதினால் வித்துக்களை எடுக்கலாம். தடியால் அடிக்க வித்துக்கள் உதிரும். தட்டைகள் விறகாக உபயோகிக்கப்படும். இலைகள், ஆடுமாடுகளுக்குத் தீனியாகும்

["விவேக போதினி" அனுபந்தம்
Supplement to the "Viveka Bodhini"]

முதலை குரங்கை, ஈரல் எடுத்துவரக், கொண்டுவருவது

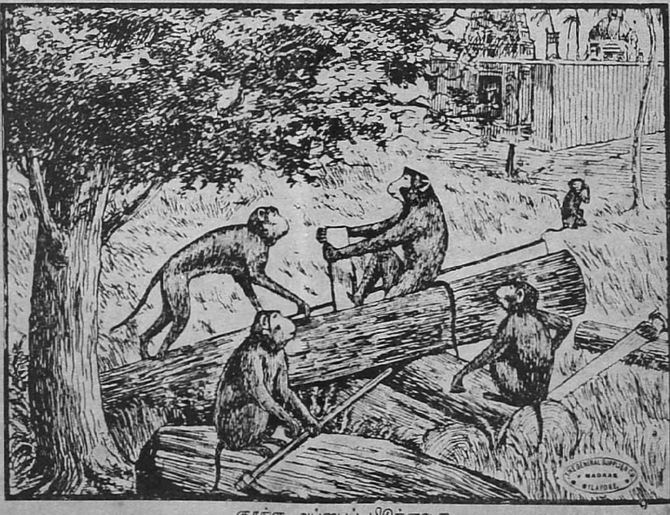

குரங்கு ஆப்பைப் பிடுங்குவது